

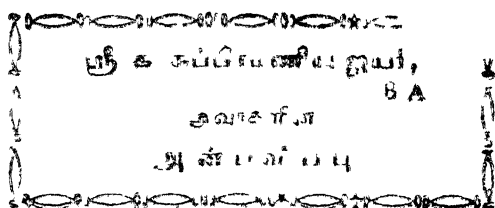
பிள்வொப்பெருமாவியங்கார்

அருளிச்செய்த

திருவரங்கத் தூர்மாலை

விரிவுரையுடன்.

(முற்பாதி.)

சே. கிருஷ்ணமாசாரியர்

பதிப்பித்தது.

சென்னை

கணேச அச்சுக்கூடம்.

1909

[இப்புத்தகம் தனியே விற்பனைக்கு விலை அளவு 6.]

பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் வரலாறு.

* அழகியமணவாளதாசு ரென்கிற திவ்வியகவி† பிள்ளைப்பெருமானையங்கார், சோழநாட்டில் திருமங்கையென்னுந் திருப்பதியில் பிராமணவருணததில் ‡ ஸ்ரீவைஷ்ணவசமயத்தில் அவதரித்து, நல்லாசிரியர்பக்கல் தென்மொழியில் தொல்காப்பியம் முதலிய அரிய பெரிய இலக்கணதூல்களையும் பழையசங்கச்செய்யுள்களையும் அக்காலத்துவழங்கிய மற்றைதூல்களையும் ஐயந்திரிபறஒதிஉணர்ந்த, இங்ஙனமே உடமொழியிலும் வேதம் வேதாங்கம் வேதாந்தம் முதலிய சகல கலைகளிலும் வல்லவராகி, மற்றும் தமது ஸ்ரீவைஷ்ணவசமயத்திற்கு உரிய சம்பிரதாயக்கிரந்தங்க ளெல்லாவற்றையும் கற்று அவற்றிலும் அதிரிபுணராய், அடக்கமுதலிய நற்குணங்களெல்லாம் ஒருங்கே அமையப்பெற்று, ஆழ்வார்களருளிச்செயல்களில் ஆழ்ந்துசாடுபேபுராய், திருவரங்கம்பெரியகோயிலி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற நம்பெரியப்பெருமானுடைய திருவடிகுதாமரைகட்டு மிக்கபக்திப்போன்புபூண்டு ஒழுக்குமவராய் அமர்ந்திருந்தனர். அமருநாளில், அச்சாட்டில் ஆண்டு 'வெ'ண்டிருந்த டி அரசன், அவரது நற்குணங்களைத்தையும் அறிந்து, 'இக்குணங்க ளெல்லாம் ஒருங்கு அமைவது அருமை அருமை!' என வியந்து, அமரைத் தனது சம்ஸ்தானத்திற்கு வரவழைத்து அவர்க்குத் தனது இராஜா வாசகாரியராகிற் சிறந்ததோர் உத்தியோகம் கொடுத்து, அவரைத் தன் சமீபத்தில் வைத்துக் கொண்டனன். அவர் உத்தியோகத்தை மேற்கொண்டிருந்த போதும் விஷ்ணுபக்தி விஞ்சிகின்றார்.

அப்பொழுது ஒருநாள், இராஜசம்ஸ்தானத்தில் உத்தியோகம் நடந்துகின்றவர்களின் நடுவே தாமும் உடனிருந்து காரியஞ்செய்துவருகிற அவர், தமதுதோளி லணர்ந்த உத்தரீயத்தை இரண்டுகையிலுங் கொண்டு 'கிருஷ்ண கிருஷ்ண' என்று தேய்த்தனர். அதுகண்ட பலரும் 'ஓமகாரே! நீர் நுமது உத்தரீயத்தை இங்ஙனம் என் செய்தீர்?' என வினவ. அவர், 'திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் நம்பெருமான் திருத்தேரி லெழுந்தருளிக் திருவீதியிலுத்ஸவங்கண்டருள்கிறபோது அருகுபிடித்தவைப்பந்தத்தின்சுவாலை தாவியதன்றி பற்றியெரிகிற திருத்திரையை அவித்கேன்' என்றார். அது கேட்டு அவர்கள் 'கோயிலில் நம்பெருமான் திருத்தேருத்ஸவங் கண்டருள்கிறத உமக்கு இங்ஙன எங்ஙனே தெரிந்தது?' என்று கைகத்து 'எதோ இவர்க்கு இவ்வாறு திகைப்பு உண்டாயிருக்கிறது: இது இராஜசேவைக்குமிக விரோதமாகுமே!' என்று அவர்விஷயத்தில் இரக்கமுற்றவர்களாய், நடந்த செய்தியை அரசனுக்கு அறிவித்தனர். இது நிற்க: கோயிலில் திருத்தேரிலே திருத்திரையிற் பந்தத்தின் சுவாலை தாவியெரியும்போது அருகிற்பெருமானைச்சேவித்துநின்ற ஐயங்கார் கைகளால் திரையைத்தேய்த்துத் தீயை அவித்திட்டதாக அர்ச்சகர் முதலிய சந்நிதிகைவகாரியபரர்கள் கண்டு உடனே தாவுபரிகாரஞ்செய்து திருத்தேருத்ஸவத்தை நடத்தினார்கள். பின்பு இவ்வரலாறுகளைச் செவியுற்றறிந்த அரசன் ஆசசரியபரவசனாய் ஐயங்காரைநோக்கி 'திருத்தேருத்ஸவத்திற்குஎவ்வனேபோயினீர்!' என்ன ஐயங்கார் 'எனக்கு மாநலாநுபவமே யல்லது கோயிலுக்குப் போன திவ்லை'

* அழகியமணவாளனென்பது, ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருமாவின் திருநாமம்; அப்பெருமானுக்கே அடியவராயிருந்ததனால், இவர் அழகியமணவாளதாசு ரெனப் பெயர்பெற்றனர்.

† திருஷ்ணனுடைய குழந்தைத்திருநாமமாகிய பிள்ளைப்பெருமானென்னும் பெயரை இடப்பெற்ற ஐயங்கார் ரென்று இப்பெயர்க்குப் பொருள்கூறுவர் ஐயங்காரென்பது, ஸ்ரீவைஷ்ணவப்பிராமணர்க்குக்குறியாய்வழங்கும்.

‡ இவரை 'தென்கலைவணவர்' என்பர், புலவர் புராணதூலுடையார்

§ இவ்வரசனைப் பெரியதிருமலைநாயக னென்பர் ஒருசாரார்; , ரவகாலக்கணக்குக்கு ஒத்துவராது. MAHAMAHIMANIRAYAN, 3

என, அரசன் 'ரதோத்ஸவத்தின் ன்றுகீர் அங்கு இருந்ததாகப்பலர் சொல்வது பொய்யோ?' என்ன, அப்போது இவர் இங்கிருந்தபடியே உத்தரீயத்தை 'கிருஷ்ணகிருஷ்ண' என்று தேய்த்ததுகண்ட சிலர் 'இவர் அப்பொழுது இங்கே தான் இருந்தனர்' என்று உண்மை கூற, அரசன் 'நன்று!' என்று அதெய்விகத்திருவருட்செயலைக் குறித்து ஆச்சரியப்பட்டதமன்றி அன்றையிரவு நித்திரையில் தான் நம்பெருமாள் சந்நிதிக்குப் போனதாகவும், தென்திருக்காவேரியில் ஐயங்கார் நீராட்டஞ்செய்து நிற்கக் கண்டு அவருடனே சந்நிதிக்குப்போய்ப் பெரியபெருமானைச் சேவித்து மீளும்போது ஐயங்காரைக் காணாது மயங்கியதாகவும் கூனக்கண்டு, கண்விழித்து, பொழுதுவிடிந்தவுடனே ஐயங்காரை வருவித்து, 'நீர் மகாநுபாவரும் நம்பெருமானுக்கு அந்தரங்க பக்தருமாக இருக்கின்றதனால், இனி என்னிடம் உத்தியோகஞ்செய்தற்குச் சிறிதந்தக்கவரல்லீர்; அடியேன் இதுவரையிலுந் தேவரீர்பெருமையை அறியாதசெய்த அபராதங்களை யெல்லாம் பொறுத்து, அடியேன் செய்யவேண்டும் பண்புடைய சியமித்தருளவேண்டும்' என்று வேண்ட, ஐயங்கார் 'பெரியகோயிலில் எனக்கு நிரந்தரவாசங்கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டும்' என்ன, அரசன் அன்றுதொடங்கிக் கோயிலில் அவர்க்கு ஓர் இருப்பிடம் அமைப்பித்து, தளிகைப்பிரசாதமும் அவர்க்குக் கிடைக்குமாறு செய்து அனுப்பிவிட்டன.

அவரும், அவ்வாறே எழுந்தருளியிருந்த, திருவரங்கத்துமலை, திருவரங்கத்தந்தாதி, திருவரங்கக்கார்ப்பம், ஸ்ரீரங்கநாயகநகல், திருவேங்கடமலை, திருவேங்கடத்தந்தாதி, அழகாரத்தாதி, நாயன்டுத்திருப்பதியத்தாதி என்னும் * எட்டுத் தூல்களையும், பரப்பிரஹ்மவிவேகம் முதலிய பல தூல்களையும் அருளிச்செய்து, பலநாள் வாழ்ந்திருந்தனர்.

இவர் திருவேங்கடமலை முதலிய தூல்களியற்றியதைக் குறித்து ஒருசாரார் வழங்குவதொரு வரலாறு வருமாறு:—இவர் ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கே தொண்டராகி அப்பெருமானையன்றிப் பிறதொருதெய்வத்தை மறந்துத் தொழாத மனவறுதியுடையவராய், அப்பரமன் விஷயமாகவே மாலையும் அந்தாதியும் கலம்பகமும் ஊசலும் பாடியபொழுது, திருவேங்கடமுடையான் இவ்வாயால் தாம் பிரபந்தம் பாடப்பெற விரும்பித் தமது உண்மையை வத்துடன் இவரது கணவில் தோன்றி 'வேங்கடத்தின் விஷயமாகச் சிலப்பரந்தம்பாடு' என்று கட்டளையிட, இவர் அதற்கு இணங்காமல் 'அரங்கனைப் பாடின வாயாற் றுரங்கனைப் பாடேன்' என்று கூறி மறுக்க, திருவேங்கடமுடையான் எவ்வனமாவது இவ்வாயாற் பாடல்பெற அவர்க்கொண்டது மன்றி, எல்லாத்திருப்பதிகளிலும் எழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமான் ஒருவனே யென்று இவர்க்குத் தெரிவித்து இவர்கொண்டெள்ள பேசுபுத்தியை அகற்றவுங் கருதியதனால், இவர்க்கு உடனே கண்டமாலையென்னுங் கொடியோய் உண்டாகும்படி செய்ய, அந்தவியாதியால் மிகவருந்திய இவர் அதன்காரணத்தை உணர்ந்துகொண்டு அப்பெருமான்பக்கல் தாம் அபசாரப்பட்ட அபராதம் தீருமாறு உடனே திருவேங்கடமலை திருவேங்கடத்தந்தாதி என்னும் பிரபந்தங்களை இயற்றி அப்பெருமானைத் துதிக்க, அது பற்றித் திருவுள்ளமுயந்த திருவேங்கடமுடையான் உடனே இவ்வொதிரில் எழுந்தருளிக் காட்சித்து அநுக்கிரகிக்க, அதனால் இவர் அப்பொழுதே அந்நோய் நீங்கப்பெற்றவராகி, பின்பு, அய்யவடமலைக்குடான தென்மலை

* இந்த எட்டுத் தூல்களும், 'அஷ்டப்பிரபந்தம்' எனவும், 'ஐயங்கார்பிரபந்தம்' எனவும் வழங்கும்.

† திருவேங்கடமுடையானைக் குரங்கனென்றது, குரங்குகளுடன்மலை வாழ்தலால்; "மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை," "வானரமும் வேடுவேங்கடம்" என்றார் ஆழ்வார்களும்.

யின்விஷயமாக அழகரந்தாதிபாடி, அப்பால் தமதுபேதபுத்தியொழிந்தமை நன்குவிளங்க நூற்றெட்டுத்திருப்பதியந்தாதி பாடினர்.

திருவேங்கடமுடையான் [ஸ்ரீநிவாசன்] ஐயங்கார்க்குச் சேவைசாதித்த இடம் - கோயிலில் சலவைக்கல்மண்டப்பிராகார மென்கிற உட்பிராகாரத்தில் தென்கிழக்குப்பக்கத்தில் என்பர்.

பரமதரிசுநம்பண்ணி ஸ்வமதஸ்தாபநஞ்செய்தற்பொருட்டு இவர் பாடிய பாடல்களின் தொகுதியே, பரப்பிரஹ்மவிவேக மெனப்படுவது.

விசுவரூபதரிசநபசுசம்வாதமென்னும் மறுபெயரையுடைய பரப்பிரஹ்ம விவேக மென்ற நூலின் உரைத்தொடக்கத்தில் அந்நூல்வரலாற்றைக் குறித்து எழுதியுள்ள விவரத்தை அடியிற் காண்க:—“திருவாங்கத்தமுதலார் திருப்பேரூராகிய அழகியமணவாளதாசரென்கிற திவ்வியகவி பிள்ளைப் பெருமானையங்கார் நம்பெருமாள்முதலிய சில திவ்வியதேசப்பெருமாள்களின்மீது தமிழ்ப்பிரபந்தங்கள்பல செய்தருளுங்காலத்தில், தமிழிலக்கண விலக்கியங்களைக் கற்றவல்ல சிறந்த புலவர்கள் பலரும் இவருடைய கவிகளிற் சொல்லோக்கு பொருள்நோக்கு முதலியவற்றைக் கண்டுங் கேட்டுங் கொண்டாடுவதை ஆணைக்காவிலிருக்கும்ஆகமவாதிகள் கேள்விப்பட்டிடு ‘இப்படிப்பட்ட வித்துவானால் நம்முடைய ஜம்புகேசுரர்சிவபெருமான்மீது ஒரு பிரபந்தம் பாவித்துக்கொள்ளவேண்டும்’ என்றுங் கருத்துடையவர்களாய் ஒருநாள் இவருடையதிருமாளிகையில் வந்து தங்களுக்கருத்தை வெளியிட, அதுகேட்டருளி, திரிகரணத்தாலுந் தேவதாந்தரத்தைப் பற்றறவிட்ட சத்த சத்தவ தொண்டக்குல ஸ்ரீவைஷ்ணவசிகாமணியாகிய ஐயங்கார் புன்னகைகொண்டு ‘யாம்அரங்கனைப்பாடினவாயினால் மற்றொரு *குரங்கனைப்பாடுவதில்லையே’ எனத் திருவாய்மலர்ந்தருள, கேட்டு, ‘குளிக்கப்போய்ச் சேற்றைப் பூசிக்கொள்ளுமவரைப்போல நம்முடைய பரமசிவத்தின்மீது பாடல்பெற்றுக்கொள்ள வந்து குரங்கனைன்னுஞ்சொல்லைப் பெற்றுக் கொண்டோமே’ என்று மனம் பொருதவர்களாய்ச் சடக்கென எழுந்திருந்து, ‘எவ்வகையினாலாவது உம்முடைய வாக்கினால் எங்கன்பரமசிவத்தின்மீது ஒருபாடலாவது பெற்றுக்கொள்ளுகிறோம்’ என்று சபதங்கூறித் தங்க ளிருப்பிடத்திற்குப்போய் அதற்குவகைதேடிக்கொண்டிருந்தனர். இப்படியிருக்கச்செய்தே, கோயிலில் உதயத்தில் திருக்காப்புரீக்கி நம்பெருமானுக்குச் செய்யுங்கைங்கர்யமாகிய விசுவரூபதரிசநஞ் செயலிக்கப்போகிற சமயத்திற் கொண்டுபோய் அர்ச்சகர் சமர்ப்பிக்கிற பொருள்களில் ஒன்றாகிய கபிலையென்கிற பசுவானது ஒருநாள் ஆணைக்காவைச்சார்ந்த ஒருபுலத்தில் மேய அதை மேற்கூறிய ஆகமவாதிகள் பிடித்து இதுதலை தாங்கள் கொண்டகருத்தை ஈடுதீற்றுவித்துக்கொள்ளலாமென நினைத்துக் கட்டிவைத்தனர். அன்றுஇராத்திரி கோயிலில் அர்ச்சகர்முதலாயினோர் விசுவரூபதரிசநபசுவைக் காணாமல் தேடிக்கொண்டு போகையில், ஆணைக்காவி லிருக்கக் கண்டு ஆகமவாதியர்களைப் பசுவைக்கொடுக்கும்படி கேட்க, அவர்கள் ‘உங்களுடைய பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் வந்து கேட்டால் தருகிறோம்’ என்றுசொல்ல, அது கேட்டு, விசுவரூபதரிசநத்துக்குப்ராதக்காலத்திலவேண்டிமே யென்னும் எண்ணத்தினால் அதைமறுத்து ஒன்றும்பேசாமல் ஒத்துக் கொண்டு, பரபரப்புடன் சென்று ஐயங்காரிடத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்ய,

* குரங்கம் - மான்: வடசொல்; அதனை இடக்கையிலேந்தியுள்ளவன், குரங்கன்: எனவே, சிவபிரானும். அன்றி, குரங்குமுகமுள்ள நந்திகேசுரனை அடிமையாகவுடையதைப்பற்றியும், அநுமானாக அவதரித்தவனைப்பற்றியும், சிவபிரானைக் குரங்கு னென்றன லென்னலாம். கு - குந்திதமான, ரங்கன் - அம்பலத்தையுடையான் என்றுங் கூறுவர்.

“மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்” என்கிறபடியே அந்தப்பிரபந்தநிஷ்டாநுபவராகிய வைதிகவைஷ்ணவரானவர் அதுகேட்டருளி, ‘துஷ்கர்மகாலம்தவிர மற்றைக்காலத்தில் ருத்திரபூமியில் அடிவைப்பது கூடுமோ? அன்றியும் அவ்வாலயத்திற் பிரவேசிப்பது வைதிகவைஷ்ணவனுக்குத் தக்க தன்று: ‘ஆனே தூரத்திவந்தாலும் ஆனைக்காவில் நுழையாதே’ என்கிற பழமொழியையே னும் கேட்டதில்லையோ? ஆதலால், அந்த ஆகமவாதியர்களைக் கோயிலிடத்தில் அழைத்துவாருங்கள்’ எனச் சொல்லினர். அவ்வாறே அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் ஆனைக்காவிற்கென்று அவர்களுக்குச்சொல்ல, எவ்வகையாலாயினும் ஐயங்காரால் ஒருபாடல்பெற்றுக்கொள்ள எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த அவர்களும், ‘நம்முடைய எண்ணம் நிறைவேறுங்காலம் இதுதான்’ என்று அத்தற்கு ஒத்துக்கொண்டு, அதிகசந்தோஷத்தோடு அக்கபிலையைப் பூட்டிக்கொண்டு, ஐயவிரையர்கள் எழுந்தருளியிருக்கும் சந்தநுமகாராஜமண்டபத்தில் வந்துசேர்ந்தனர். ஐயங்காரும் அவ்விடத்தில் எழுந்தருளி, ‘கபிலையை விடுவதற்கு உங்களுடைய கருத்து எது?’ என்று கேட்டருள, அவர்கள் ‘உம்முடைய வாக்கால் ஜம்புகேசுரர்செய்யபெருமானாகிய எங்கள் தெய்வத்தின்மீது ஒருபாடல்பாடித்தருவீரேல், விசுவரூபதரிசனப்பசுவை நாங்கள் விடுவதற்கு யாதோராடங்கழு மில்லே’ என்று சொல்லினர். “பொய்ம்மையும் வாய்மையிடத்த புரைதீர்ந்த, நன்மை பயக்கு மெனின்” என்கிற குறளின்படி அவர்கள் சொன்னதற்கு இணக்கினைவரைப்போலநடித்து ஐயங்கார் ‘நம்பெருமானுக்கு விசுவரூபதரிசனத்திற்கு மற்றநான் பிராதக்காலத்தில் ஆடங்கமாகிறபடியால், அப்பசுவை விடுவீர்களாகில், உடனே யாம்பாடுகிறோம்’ என, ‘எங்கள்செய்யபெருமான்விஷயமாக நீர்பாடுவது யதார்த்தமாகில், அப்பாட்டில் இரண்டொரு சீரையேனும் முன்னே சொல்லுவீராகில் பசுவை விடுகிறோம்’ என்று அவர்கள் சொல்ல, ஐயங்காரும் புன்னகைகொண்டு அவ்வாறே “மங்கை பாகன்” என்று முதலிரண்டு சீரை அருளிச்செய்தமாத் திரத்தில், அப்பசுவை விட்டனர். உடனே ஐயங்காரும் முன் தாம் சொன்ன சீரைத் தொடங்கி,

“மங்கைபாகன் சடையில்வைத்த கங்கை யார்பதத்துநீர்
வனசமேவு முனிவனுக்கு மைந்தனை தில்லையோ
செங்கையா லிரந்தவன் கபால மாரகத்திறீர்
செய்யதாளின்மல ரான் சிரத்திலான் தில்லையோ
வெங்கனவேழ மூலமென்ன வந்த துங்கன்தேவவே
வீறுவாணனமரி லன்று விறலழிந்த தில்லையோ
அங்கண்ணூல முண்டபோது வெள்ளிவெற் பகன்றோ
ஆதலா லரங்கனன்றி வேறுதெய்வ மில்லையே.

ஆதலால், சிவக்கோடியிற்சார்ந்தவரையொழிய உங்கன்தேவதை பரமாத்மாவல்ல” என்று இச்செய்யுளைச் சொல்லி ‘உலகத்துக்குப் பலதெய்வங்கள் உண்டோ? ஒருதெய்வமேயாம்; அத்தெய்வம் திருவாங்கனேயல்லாமல் வேறில்லை’ என, அதுகேட்டு அவ்வாகமவாதியர்கள் ‘கிணறுவெட்டப்பூதம்புறப்பட்டாற்போல் இதுஎன்ன விபரீதமாய்முடிந்ததே!’ என்றசினங்கொண்டு அந்த ஆகமவாதிகளுக்குட் சிறந்த நிஷ்டாநுபவர்களாகிய சிவவித்வான்கள் வேதவிரூத்தமாகிய ஆகமபுராணங்களைக்கொண்டு புலவர்பெருமானாகிய ஐயங்காரை வாதுசெய்யத்தொடங்கினார்கள். அவ்வாதிகைவலித்வான்கள் கேட்ட வினாவுக்கு விடைசொல்லியருளிய உத்தரங்களைப்பின்னுள்ளோரும் தெரிந்துகொள்ளும்படி பரமகாருணிகராகிய ஐயங்கார் வெள்ளிப்பாவாற் கூறினர். ஆதிசைவசமயநிஷ்டாநுபவர்களாகிய வித்துவான்கள் சொல்லிக் கொண்டுவந்தபிரச்சனைகளுக்கு வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் தெய்வப்பலமையுள்ள வீரவைஷ்ணவசிகாமணியாகிய ஐயங்கார் அருளிச்செய்த

விடைகளை மறுத்துச்சொல்ல ஒன்றுத் தோன்றாமல் அவ்வாறியர்கள் 'ஓம்' என்று தங்கள் தங்களிருப்பிடத்தக்குச் சென்றனர்."

'திருநறையூர்நம்பிமேகவிடுதாது' என்ற தூலும் இவர்செய்த தென்பர்.

இவர்செய்தனவாகத் தனிப்பாடல்களும் சில வழங்குகின்றன.

பின்பு இவர் ஒருநாள் தமதுதிருவடிகளிற் சம்பந்த முடையவர்களை நோக்கி 'நமக்கு அந்திமதசை பசவினாலே நேரிடும்' என்று சொல்லி, அப்படியே சக்கரவர்த்தித்திருமகனைச்சேவித்துக்கொண்டு ஸ்ரீவைகுண்டநாதர் சந்நிதியிற் சேவிக்கும்பொழுது, ஒரு நொண்டிப்பசு வந்து தயறி இவர்மேல் விழ, அது விழுந்ததனாலாகிய துன்பத்துடனே இவர்

"தூளவ தூளவெனச் சொல்லுஞ் சொற் போச்சே
அளவி நெடுமூச்சு மாச்சே—முளரிக்
கரங்கால் குளிர்ந்ததே கண்ணும் பஞ்சாச்சே
இரங்கா யரங்கா வினி"

என்று சொல்லித் திருநாட்டை யலங்கரித்தனர்.

இவர், சிலேடை திரிபு யமகம் அந்தாதி கலம்பகம் ஊசல் முதலியன விசித்திரமாகப்பாடுவதில் ஒப்புயர்வில்லாத மிக வல்லவர்; இது, இவர்செய்துள்ள நூல்களால் இனிதவிளங்கும்: அன்றியும், 'திவ்வியகவ்' என்ற இவரது பட்டப்பெயர்தானே இதனை வற்புறுத்தும். இவர் இயற்றிய திருவரங்கக் கலம்பகம் - வெண்பாப்பாடுதலில் வல்ல புகழேந்தியும், விருத்தம்பாட வல்ல கம்பரும், அந்தாதிக்குளெத்த ஒட்டக்கூத்தரும், கலம்பகத்திற்கென்று சிறப்பித்துச்சொல்லப்படுகின்ற இரட்டையர்களும், சந்தம்பாடுதலிற்சமர்த்தமான படிக்காசுப்புலவரும் முதலிய மகாவீத்வான்கள் சேர்ந்து செய்தாலொத்த சிறப்பினை யுடையது. இங்ஙனமிருக்க, ஒருசாரார் 'ஐயங்கார் அம்மானையில் அடிசறுக்கினார்' என்று குறைகூறுவது, சிறிதும் சரியன்று; திருவரங்கக் கலம்பகத்திலுள்ள "தேமைருஞ்சோலை" என்ற தொடக்கத்து அம்மானைச்செய்யுளினது சுற்றடியின்பிற்பகுதியிற் பொருந்திய சிலேடைப் பொருள்நயத்தையும் சரித்திராவமைப்பையும் ஆழ்ந்தகருத்தையும் ஊன்றி நோக்குமிடத்து, அங்ஙனம் இழித்துரைப்பாரது பறிப்புரை வெற்றுவரையா மென்பது தெற்றென விளங்கும்: அன்றியும், அக்கூற்று அழகாற்றறினாலாகியதேபோலும்; அந்த அம்மானைச்செய்யுளின் அருமைபெருமைகள் இங்கு விரிப்பிற் பெருகும். இன்னும், இவர் செய்துள்ள பிரபந்தங்களெல்லாம், ஸ்ரீவைஷ்ணவசம்பிரதாயத்தில் உள்ள நம்மாழ்வார்முதலிய ஆழ்வார்களின் பன்னிருவர் அருளிச்செய்த திவ்வியப்பிரபந்தங்களின் ஸாரார்த்தங்களும், நாதமுனிகள் முதலிய ஆசாரியர்களுடைய அருளிச்செயல்களின் விசேஷார்த்தங்களும் பொசிந்திருத்தல்மாதிரியேயன்றி, 'சொல்லோக்கும் பொருள்நோக்கும் தொடைநோக்கும் நடைநோக்கும் துறையின்நோக்கோடு எந்நோக்குங் காண இலக்கிய" பாகியும் இருப்பன.

இவர், ஸ்ரீவைஷ்ணவசிஷ்டாச்சுவைதமதஸ்தாபநாசாரியரான ஸ்ரீ பகவதராமானுஜாசாரியரென்கிற ஸ்ரீபாஷ்யகாரரது அந்தரங்கசிஷ்யரான கூரத்தாழ்வானுடைய குமாரராகிய ஸ்ரீபராசரட்டரது சிஷ்ய ராதலாலும், அந்தப்பட்டரது திருவையதாரம் சாலிவாகனசகாப்தம் ஆயிரத்துநாற்பத்தைந்தில் என்று தெரிதலாலும், இவரதுகாலம் இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய எழுநூற்றறுபதுவாஷ்த்தக்குமுன்னதாகின்றது; (இப்பொழுது நிகழ்கிற சாலிசகம் 18௮௨.) இவரை ஸ்ரீபாஷ்யகாரரது ஸ்ரீபாஷ்யம் 'சிரயித்தவர்களுட் பிரதானரும், இராமானுசநூற்றந்தாதி அருளிச்செய்த அருமாமிகிய திருவரங்கத்தமுதலாது திருக்குமார ரென்று பலரும் திருப்பேரலு

ரென்று சிலரும் வழங்கிவருவதும், கீழ்க்கூறிய காலக்கணக்கையே வற்புறுத்தும்.

இவர்போனார், ஸ்ரீரங்கநாயகியாருசல்செய்தகோனேரியப்பணையங்கார். இன்னும் இவரது வைபவவிசேஷங்களை வல்லாரவாய்க் கேட்டுஉணர்க. அடியில்வருகிற புலவர்புராணச் செய்யுள்கள் இங்குநோக்கத்தக்கவை:—

- (க) “தென்கலையிணைவன் செகமெலாம்புக
ழின் கவிப்பிரபலன் இணையில்பட்டர்தம்
நன்கணத்தினர்களிலொருவன் நாரணன்
பொன்கழலன்றி மற்றொன்றும் போற்றிலான்.
- (உ) மருவழிகியமணாளதாசனென்
றொருபெயர்புனைந்தவன் உரைக்குமோர்சொலாற்
பொருள்பலதருங்கவிபொறிக்கும்பொற்பினிற்
பெருமிதனைனப் பலர்பேசும் பெற்றியான்.
- (ங) செவ்வியசொற்குவைசிறிதந்தேர்ந்திடா
தவ்வியப்போர்பொருமவர்களன்றிமற்
றெவ்வியற்புலவருமிசைந்து நாடொறுந்
திவ்வியகவியெனச்செப்புஞ் சீர்த்தியான்.
- (ச) தேனையும்முதையுமீனையகீஞ்சொலோர்ந்து
ஆனையின்கன்றெனவமைக்கும்பாடலான்
எனையபாடலொன்றேனுமோதிலான்
பூனேபோல்வஞ்சனைப்புந்திகொண்டிலான்”

இவரை மிகுதியாகச் சிவதுஷணைசெய்கின்றவரென்று சைவர்கள்பழித்தற்குப் புலவர்புராணமுடையார் கூறும் சமாதானத்தை அடியில்வருகின்ற செய்யுள்களிற் காணலாம்:—

- (கரு) “சிவனைநிந்தனைசெய்தவனெயென
இவனைச்சிறிசிலிளஞ்சைவரேசுவார்
அவன்தன்மாயவஞ்சத்திற்பாதியென்று
உவந்துபாடியபாக்களுமுள்ளவே.
- (கசு) என்றென்றந்தனசூட்டதெய்வத்தையே
நன்றென்றேறத்திடலுளானிகள்சம்மதம்
அன்றென்றோதவொண்ணாகதனுவவன்
குன்றென்றசுக்தனைக்குறிக்கொண்டதே.
- (கௌ) சைவரிற்சிலர்தாமரைக்கண்ணனை
வைவவதொப்பவயிணையரிற்சிலர்
மைவனக்களவள்ளிலீந்தனை
செய்வதுண்டுமதங்கொண்டசிந்தையால்.

(கஅ)—(உஉ)

- (உரு) திரிவுசொற்றிறந்தேடித்தினந்தினம்
அரியின்மேற்கவிபாடிமெந்தணன்
கரிவலஞ்செய்கருவைமன்றன்னிலும்
பெரிதுநிந்தனைபேசிலனுண்மையே.

- (உச) வளங்குலாந்துறைமங்கலவாசன்போல்
உளங்கனன்றரியன்பொருவாம்
களங்கறுத்தவராயிரர்க்காதுதல்
விளங்கொர்பாடல்விளம்பிலர்மெய்மையே.”

ஸ்ரீ கோயின்மலை

என்னும்

திருவரங்கத்து மாவலை.

‘திரு’ என்னும் பலபொருளொருசொல் - வடமொழியில் ‘ஸ்ரீ’ என்பதுபோல, தமிழிலே தேவர்கள் அடியார்கள் ஞானதூல்கள் மந்திரங்கள் புண்ணியஸ்தலங்கள் புண்ணியதீர்த்தங்கள் முதலிய மேன்மையையுடைய பலபொருள்கட்கு விசேஷணபதமாகி, மகிமைப்பொருளைக்காட்டி, அவற்றிற்குமுன்னே நிற்கும்; ஸ்ரீமகாலிஷ்ணு ஸ்ரீபக்கிசாரர் ஸ்ரீராமாயணம் ஸ்ரீஅஷ்டாக்ஷரம் ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீகைரவணி ஸ்ரீபாதம் எனவும், திருமால் திருமழிசைப்பிரான் திருவாய்மொழி திருவெட்டெழுத்த திருவரங்கம் திருவல்லிக்கேணி திருவடி எனவும் வழங்குவது காண்க. இது; இங்கு அரங்கத்திற்கு அடைமொழி; மலைக்கு அடைமொழியாகவுமாம்.

திருவரங்கம் என்பது - திருமாலின் திவ்வியதேசங்கள் நூற்றெட்டனுள் தலைமைபூண்டதும், சோழநாட்டுத்திருப்பதிகள் நூற்பதில் முக்கியமானதும், ‘கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில்’ என்று பிரதானமாக எடுத்துக்கூறப்படுகின்ற மூன்றுதலங்களுள் முதலதும், ‘கோயில்’ என்றும் ‘பெரியகோயில்’ என்றும் மறுபெயருடையதும், ‘பூலோகவைகுண்டம்’ எனப்படுகின்ற மகிமையுடையதும், ‘போகமண்டபம்’ எனப்படுவதுமாகிய தலம்.

பிரணவாகாரமான ஸ்ரீரங்கவிமானத்திலே ஆதிசேஷசயனத்திற் பள்ளி கொண்டருளந் திருமால், ஆதியிற் சத்தியலோகத்திற் பிரமனது திருவாராதனத்திருவருவமாயிருந்தான்; பின்பு, சூரியகுலத்த மறுகுமாரனான இக்ஷ்வாகுமகாராசன் பிரமனைக்குறித்துப் பலகாலம் அரும்பெருந்தவம்புரிந்து அத்தேவனுளால் அப்பெருமானைத் தான் பெற்றுத் திருவயோத்திக்குளமுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டுவந்து பிரதிஷ்டித்துத் திருவாராதனஞ் செய்துவந்தான்; அந்த ஸ்ரீரங்கநாதனே, இக்ஷ்வாகுமுதல் இராமபிரான் வரையிலுள்ள இரவிகுலமன்னவ ரெல்லார்க்குக் குலதெய்வமாகி விளங்கினான்; இங்ஙனம், மனிதவருவங்கொண்ட பெருமாளாகிய இராமபிரானால் வணங்கப்பட்டமைபற்றி, அரங்கநாதனுக்கு ‘பெரியபெருமான்’ என்று திருநாமம்; இராமபிரான், வனவாசஞ்சென்று விபீஷணனுக்கு அபயமளித்துக் கடல்கடந்த இலங்கைசேர்த்து இராவணதிராக்ஷஸங்காரஞ்செய்து திருவயோத்திக்கு மீண்டு பட்டாபிஷேகஞ்செய்துகொண்டபின்பு, சக்கிரீவன் முதலியஅனைவர்க்கும் விடைகொடுத்து அவரவரை ஊர்க்கு அனுப்பும்பொழுது, தனது திருவாராதனமூர்த்தியும் குலதனமுமான திருவரங்கநாதனைத் தனக்குமிகவும்அந்தரங்கனான விபீஷணமூவானிடங் கொடுத்து ஆராதித்தவரும்படி நியமித்தது அனுப்பினான்; * அங்ஙனமே அவ்வரக்கார்பெருமான் அவ்வமார்பெருமானை அவ்விமானத்துடனே எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு இலங்கைநோக்கிச் செல்லும்பொழுது, இடைவழியில் உபய

* இராமபிரான், திருவவதாரத்தைமுடித்துக்கொண்டு தன்னடிச்சோதிக்குளமுந்தருளும்போது, வந்து தன்னைவணங்கித் தனது பிரிவையாற்ற மாட்டாதுநின்ற விபீஷணனுக்கு இக்ஷ்வாகுகுலதெய்வமும் தனதுதிருவாராதனமூர்த்தியுமான திருவரங்கநாதனைத் தந்தருளின நெனவரலாறு கூறுதலு முண்டு.

காவேரிமத்தியிலே பெருமான் புடைபெயராத விமானத்துடனே நிலை நின்றருளினான்: அவ்வாறு திருமால் திருவுள்ளமுகந்த தங்கிய இடமே ஸ்ரீரங்கமெனப்படுவது.

(ஸ்ரீவைகுண்டம் திருப்பாற்கடல் சூரியமண்டலம் யோகிகளுடைய உள்ளக்கமலம் என்னும் இவையனைத்தினும் இளரிய சென்று திருமால்) திருவுள்ளமுகந்து எழுந்தருளியிருக்குமிட மானதபற்றி, ‘ரங்கம்’ என்று அவ்விமானத்திற்குப் பெயர்; திருமால் இங்கு ரதியை [ஆசைப்பெருக்கத்தை] அடைகின்றன நென்சு, ரங்கம் என்னும் வடமொழி. அகரம் மொழிமுதலாகிமுன் ஈரப்பெற்று ‘அரங்கம்’ என நின்றது; [நன்னூல் - பதவியல்-உக.] இங்கு ‘அ’ ரங்கம் என்பது - விமானத்தின்பெயர் திருப்பசிக்கு ஆனதோர் ஆதர்ப்பா [நானியாகுபெயர்]. இனி, திருமகனார் திருநிருத்தஞ்செய்யுமிடமாயிருத்தலாலும், ஸ்ரீவைகுண்டங்களுடைய திருவக்கு [மேன்மைக்கு] க்கூத்தப்பயிலிடமாயிருத்தலாலும், ஆற்றிகடக்குகை [சகிபிளிகடையேயுயர்ந்த தீடர்] யாதலாலும், திருவரங்கமென்னும் பெயர் வந்த தெனினுமாம்.

திரு என்பதற்கு - மேன்மையான என்று பொருள்கொண்டால் திருவரங்கம் என்ற தொடர் - பண்புத்தொகையும், மேன்மையையுடைய என்று பொருள்கொண்டால் இரண்டாம்வேற்றுமையுருபும்பயனும் உன்தொக்க தொகையுமாம். அரங்கத்துமாலே யென்ற தொடர் - அரங்கத்தினது சம்பந்தமான மாலே யென்ற விரித்த அரங்கத்தின்விஷயமான பிரபந்தமென்று பொருள்கொண்டு ஆரம்பவேற்றுமைத்தொகையாகவும், அரங்கத்தைப்பற்றிய மாலே யென்று விரித்துப் பொருள்கொண்டு இரண்டாம்வேற்றுமையுருபும்பொருளுந்தொக்கதொகையாகவும் உரைக்கத்தக்கது; அரங்கத்தின்மேற் சாத்திய மாலே யென்று விரித்துப் பொருள்கொண்டு எழுனுருபும்பயனுந்தொக்கதொகை யென்பாரும் உளர். திருவரங்கம் என்ற தொடரில், வகரவொற்று - உடம்படுமெய்; [நன் - உயிரீற்றுப்புணரியல் - கஉ.] அரங்கத்தமாலே யென்ற தொடரில், அத்தச்சாரியையின் முதல்அகரம், மய்வீறுஒற்றழிந்துநின்ற அகரத்தின்முன் கெட்டது; [நன் - மெய்யீற்றுப்புணரியல் - கக, உருப்புணரியல் - கக.] மாலா என்னும் வடமொழி, மாலே யென விகாரப்பட்டது; “ஆவீறு ஐயும்” என்றார் நன்னூலார். மலர்கள்கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட பூமாலே போலச் சொற்கள்கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட பாமாலே யாகிய பிரபந்த மென்க; எனவே, மாலே யென்பது - இங்கு உண்மையாகுபெயராம்.

மாலே யென்பது - பலவகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்று. அதன் இலக்கணம் - ஒருவிஷயத்தைக்குறித்தப் பலசெய்யுள்கூறுவது. திருவரங்கம் பெரியகோயிலி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற திருமாலின் திருவடிகளிலே குட்டிற் திருமாலே போலுதலால், திருவரங்கத்துமாலே யெனப்பட்டது; “அடிசூட்டலாகு மந்தாமம்,” “செய்ய, சுடராழியா னடிக்கே குட்டி நேன் சொன்மாலே,” “கற்றினம்மேய்த்த கழலிணைக்கீ, முற்ற திருமாலே பாடுஞ்சீர்” என்றார் பெரியாரும், “முதலூல் சுருத்தன் அளவு மிகுதி, பொருள் செய்வித்தோன் தன்மை முதல் கீழ்த்தினும், இடுகுறியானும் நூந்த எய்தும் பெயரே” என்றுகூறப்படுகின்ற நூற்பெயர்வகைகளுள் நுதலிய பொருளினாலும் தன்மையினாலும் பெயர்பெற்றது இந்து லென அறிக; (நுதலியபொருள் - நூலிற் கூறப்பட்ட விஷயம், தன்மை-நூலின் இயல்பு.) இங்கு ‘அரங்கம்’ என்பது - அத்திருப்பதியில்எழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானைக் குறித்தது; இலக்கணை. இனி, “திருவாளன் திருப்பதிமேல், திருவரங்கத் தமிழ்மாலே விட்டுசித்தன்விரித்தன” என்று பெரியாழ்வார் திருமொழியிற் கூறியபடி திருவரங்கத்தின் விஷயமான தமிழ்த்தொடையாதல்பற்றி ‘திருவரங்கத்துமாலே’ எனவும் தகும்; (மேற்காட்டிய அருளிச்

செயலின் வியாக்கியானத்தில் ‘தேஸ்யரான பெருமானைச் சொன்னதெல்லாம் உபஸர்ஜனகோடியிலேயாய், அத்தேசமேயாய்த்து இத்திருமொழிக்கு விஷயம்’ என்றது காண்க.) எனவே, திருவரங்கத்தைப்பற்றிப் பாடிய தொரு பிரபந்த மென்பது பொருளும், திருவரங்கத்திலெழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானைக்குறித்துப் பாடியதொரு நூ லென்பது கருத்துமாகலாம். ‘கோயின்மலை’ என்பதற்கும் இங்ஙனமே கொள்க.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் செய்யுளியலில் “விருந்தே தானும், புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேந்தே” என்பதனால், ‘விருந்துதானும், பழங்கதை மேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம்வேண்டியவாற்றால் தொடுக்கப்படுங் தொடர் நிலைமேலது’ என்று கூறினமையின், இம்மலை, அங்ஙனங்கூறிய விருந்தாமென்று உணர்க. அச்சுத்திரவுரையில் அந்தாதியும் கலம்பகமும் முகலாயின உதாரணங்காட்டப்பட்டுள்ளவாறுங் காண்க. இனி, இத் தினைச் சிறுகாப்பியத்துள் அடக்குவர் பிற்காலத்தார். இப்பிரபந்தம், தோத்திரரூபமானது.

நூலின் புறமாக முதலிற் கூறிய காப்புச்செய்யு ளொன்றும், நூலின் இறுதியிற் கூறும் “மனிதக்கவிமொழியா மங்கைவாழ்மணவாளவள்ளல், புனிதக்கவிகொண்மொலைசெய்தான் புயல்போன் முழங்குந், தொனிதக்கசங்கந் திருச்சக்கரஞ் சுடர்வாண் முசலங், குனிதக்கசார்ங்கந் தரித்தா ரங்கந் பொற்கோயிலுக்கே” என்னுந் தற்சிறப்புப்பாயிரச்செய்யு ளொன்றும் நீங்கலாக நூற்றுப்பதினொரு செய்யு ளுடையது, இந்நூல், கட்டளைச்சுவலத்துமையினால் அமைந்தது.

தலத்தின் பெயர்—ரங்கம், ஸ்ரீரங்கம், திருவரங்கம், பெரியகோயில், கோயில் என்பன. பூலோகவைகுண்டம், போகமண்டபம், ஸ்வயம்பவ்யக்தக்ஷேத்ரம் என்பவை, விசேஷநாமங்களாம். இது, ஸ்வயம்பவ்யக்தக்ஷேத்ரம் எட்டில் ஒன்று.

இத்திருப்பதியின் எம்பெருமானது திருநாமம் — ஸ்ரீரங்கநாதன், பெரியபெருமாள், நம்பெருமாள், அழகியமணவாளன்.

கோலம்—பள்ளிகொண்ட திருக்கோலம். சேஷசயனம்.

சந்தி—தெற்குநோக்கியது.

நாச்சியார்—ஸ்ரீரங்கநாயகி, ஸ்ரீரங்கநாச்சியார்.

விமானம்—பிரணவாகாரவிமானம்: வேதசிருங்கம்.

நதி—உபயகாவேரி. (தென்திருக்காவேரியும். வடதிருக்காவேரியும் [கொள்ளடம்].)

தீர்த்தம்—சந்திரபுஷ்கரிணி முதலிய நவதீர்த்தங்கள்.

தலவிருகூடம்—புன்னைமரம்.

பிரதியகூடம்—தர்மவர்மா, ரவிதர்மன், சந்திரன், காவேரி முதலானவர்களுக்குப் பிரதியகூடம்.

பாடல்—பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார், நம்மாழ்வார், குலசேகராழ்வார். பெரியாழ்வார், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திருப்பாணாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் என்கிற ஆழ்வார்கள் பதின்மர், ஆண்டாள் இவர்கள் மங்களாசாஸனம்.

பஞ்சகாவியங்களுள் ஒன்றாகிய சிலப்பதிகாரத்தில் இரத்தகிவ்வியதேசமும் இதிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானும் “நீல மேக நெடும்பொற்குன்றத்துப், பால்விரிந் தகலாது படிந்தது போல, ஆயிரம் விரித்தெழுதலையுடை யருந்திறந், பாயற்பள்ளிப் பலர்தொழுதேத்த, விரிதிரைக் காவிரி வியன்பெருந் தருத்தி, திருவமர் மார்பன் கிடந்த வண்ணமும், ... என் கண் காட்டென் றென்னுளங் கவற்ற, வந்தேன்” என்று பாராட்டிக்கூறப்பட்டிருத்தலுங் காண்க.

திருவரங்கத் துமாவஸ.

சிறப்புப்பாயிரம்.

மறைப்பொருளோ வச்சிரப்பொருளோ மணுவேழுதலா
முறைப்பொருளோ விதிகாசபுராணமுதுப்பொருளோ
விறைப்பொருளாநம்பெருமானுடைத்திருவெட்டெழுத்துள்
ளுறைப்பொருளோ மணவாளர்தமாலையினுட்பொருளோ.

(இதன்பொருள்.) மணவாளர்தம்-அழகியமணவாளதாசருடைய,மாலையின் - திருவரங்கத்துமாலையினது, உள் - உள்ளே யமைந்திருக்கின்ற, பொருள் - பொருளானது,—மறை பொருளோ - வேதங்களின் பொருளேயோ? அச்சிரம் பொருளோ - அவ்வேதமுடிவுகளின் பொருளேயோ? மணுவேழுதல் ஆம் - மதுஸ்விருதி முதலான, முறை - தருமசாஸ்திரங்களின், பொருளோ - பொருளேயோ? இதிகாச புராணம் முது பொருளோ - இதிகாசங்கள் புராணங்கள் என்னுய்வற்றினது தேர்ந்தபொருளேயோ? இறை பொருள் ஆம்-பரத்தத்துமாகிய, நம்பெருமானுடை - நம்பெருமானுடைய, திரு எட்டு எழுத்து - ஸ்ரீஅஷ்டாக்ஷரமந்திரத்தினது, உள் உறை-உட்கருத்தாகிய, பொருளோ - பொருளேயோ? (என்றவாறு.)—ஏகாரம் - ஈற்றசை.

இங்ஙனம் ஐயந்தோன்றப் பலவாறு விகற்பித்துக்கூறின ராயினும், வேதம் வேதாந்தம் தருமசாஸ்திரம் இதிகாசம் புராணம் அஷ்டாக்ஷரம் என்னுய்வையெல்லாவற்றினதுபொருளும் இத்திருவரங்கத்துமாலையில் அடங்கியிருக்கின்றன வென்பது சுருத்தாம். எனவே, இவ்வாறு பலவகையாக ஐயப்பட்டது, இன்னதென்ற ஒன்றன்மையாலே வரையறுத்துச் சொல்லத்தெரிந்திலே னென்ற தல்லது, தேர்ந்த தெளியாமையாற்சொன்னதன் நென அறிக. ‘புகழுநல்லொருவனென்கோ பொருளில்சீர்ப்பூமியென்கோ, திகழுந்தண்பரவையென்கோ தீயென்கோ வாயுவென்கோ, நீசுமரகாசமென்கோ நீசுடரிரண்டுமென்கோ, இசுழ்விலவ்வனைத்துமென்கோ கண்ணைக்கூவுமாதே” என்றற்போல, மிக்கஈடுபாட்டினால் இப்படி வியந்துகூறின வென்க. இதனால், இந்நூலின் சிறப்பையும், இந்நூலாசிரியரது வேத சாஸ்திர பாண்டித்ய விசேஷத்தையும் விளக்கியவாரும். மறைப்பொருள் முதலிய யாவும் இந்நூலிலிருத்தலே வெளிப்படையாகக்காணலாம்; குறிப்பால் நுண்ணிதின் உய்த்துணரத்தக்க இடங்களும் உண்டு.

(ஒதலாகாதென்று சிலர்க்கு) மறுக்கப்படுதல்பற்றி, மறை யென்று பெயர்; மறு - பகுதி, ஐ - செயப்படுபொருள்விகுதி. இனி, அச்சொல்லுக்கு- (எளிதினுணரலாகாதபடி) மறைந்துள்ளபொருள்களையுடைய தென்று காரணப்பொருள் கூறவுமாம். அவ்வேதந்தான், ருக் யஜுஸ் ஸாமம் அதர்வணம் என நான்குவகையது. பொருள் - அர்த்தம். வேதத்தின்பிரிவுஇரண்டனுள், யாகாதிகிரியைக்கூறுவதும் கர்மகாண்டமெனப்படுவதுமான பூர்வபாகத்தின் பொருளை ‘மறைப்பொருள்’ என்றும், பசுவனைக்குறித்ததும் உபநிஷத்தென்றும் வேதாந்தமென்றும் பிரமகாண்டமென்றும் கூறப்படுவதும் வேதத்தின்தேர்ந்தகருத்துமான உத்தரபாகத்தின் பொருளை ‘அச்சிரப்பொருள்’ என்றும் கூறினார். அச்சிரம் - வேதசிரம் என்றபடி. செய்யாமொழியாதலாற் சிறந்தபிரமாணமாகிற வேதத்தின் பொருளை ஐயந்திரிபறநிச்சயிப்பதற்கு உரிய ஸாதநங்கள். ஸ்மிருதிகளும் இதிகாசபுராணங்களு

மாம். ஆதலால், அவை வேதத்திற்கு உபந்ரும்ஹணங்க ளெனப்படும்; அவற் றுள், பெரும்பாலும் வேதத்தினது பூர்வபாகத்தின் அர்த்தம் ஸ்மிருதிகளா லும், உத்தரபாகத்தின் அர்த்தம் இதிகாசபுராணங்களாலும் நிச்சயிக்கத் தக்கது; இதிகாசபுராணங்களுட் புராணங்களினும் இதிகாசம் பிரபலமான பிரமாணமாம் என்பது உணர்க. இதுவே, மறைப்பொருள் முதலியவற்றை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நிறுத்திய முறைமைக்குக் காரணம். (“வேதார்த்தம் அறுதியிடுவது, ஸ்ம்ருதிஹாஸபுராணங்களாலே, ஸ்ம்ருதியாலே, பூர்வபா கத்திலர்த்தம் அறுதியிடக்கடவது; மற்றையிரண்டாலும், உத்தரபாகத்தி லர்த்தம் அறுதியிடக்கடவது. இவையிரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு இதி ஹாஸம் ப்ரபலம்; அத்தாலே, அது முற்பட்டது” என்ற ஸ்ரீவசகபூஷண வாக்கியங்களும், அவற்றின் வியாக்கியானங்களும் இங்கு நோக்கத்தக்கன.) வேதத்தின்பொருளை நினைத்துச் செய்யப்பட்டன வாதலால் ஸ்ம்ருதிகளெ ன்றுபெயர்பெற்றனவும், ஆப்தர்களான மறு அத்ரி விஷ்ணு ஹாரீர் யாஸுரு வல்க்யர் பராசரர் முதலானவர்களாற் சொல்லப்பட்டனவுமான தரும சாஸ்திரங்கள், ‘மணுவே முதலாம் முறை’ எனப்பட்டன; அவை, பதினெ ட்டி. அவையெல்லாவற்றினுள்ளும் மறுஸ்ம்ருதியே மிகச்சிறத்தலால், ‘மணுவே முதலாம்’ என்று அக்ஷேயே தலைமைபாக எடுத்துக்கூறினர்; (‘எல்லா ருஷிகளும் ஒருபட்டும், மறு ஒருபட்டிமாம்’ என்றும், ‘மறுஸ்ம்ருதிக்கு மாறாக மற்றையபதினேழுஸ்ம்ருதிகளும் ஒரோவாக்காய்ச்சொல்லியிருந்தாலும் அது ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதன்று’ என்றும், ‘மறுஸ்ம்ருதிக்கு விரோதமான ஸ்ம் ருதி புகழையடையாது’ என்றும் பலஇடங்களில் அந்நூலின்சிறப்புக் கொ ண்டாடப்பட்டிருத்தல் காணலாம்.) இதிஹாஸங்களாவன - பூர்வசரித்திரத் தைக் கூறுவனவான ஸ்ரீராமாயணம், மகாபாரதம் முதலியன. புராணங்க ளாவன-ஸ்ருஷ்டிக்கிரமம் முதலிய ஐத்தலக்ஷணங்களுடன் கூடியவையான பிராமம் பாதம் வைஷ்ணவம் முதலிய பதினெட்டாம், (‘புராணத்திற் காட்டில் இதிஹாஸத்துக்கு ப்ரபலம் - பரிக்காஹாதிசயம், மந்யஸ்ததை, கர்த்தராப்ததமத்வம் ஆகிந் இவற்றாலே’ என்பர் ஆன்றோர்; இதன் விவர த்தை, தத்வகிரண்யம், ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யம், ஸ்ரீவசகபூஷணவியாக்கி யானம் முதலியவற்றிற் கண்டும், கற்றுக்கேட்டிமுணர்ந்தஆன்றோர்பக்கல் கேட்டும் உணர்க; இங்கு விரிப்பிற் பெருகும்.)

இறைப் பொருள் - தலைமையாகிய பொருள். “முதலாவார் மூவரே யம்மூவருள்ளும், முதலாவான் மூரிநீர்வண்ணன்” என்றபடி எம்பெருமான் தேவாதிதேவனும் ஸர்வேஸ்வரனு மாதலால், ‘இறைப்பொருளாம் நம்பெரு மான்’ என்றார். ‘இறைப்பொருளாம்’ என்றதைத் திருவெட்டெழுத்திற்கு அடைமொழியாகவுங் கொள்ளலாம். எட்டுத்திருவக்ஷரமாய் மூன்றுபதமா யிருப்பதும் நாராயணநாமத்தையுட்கொண்டதுமான பெரியதிருமந்திரம் ஸகலவேதாந்ததாத்தர்யமாய் எல்லாமந்திரங்களிலும் பிரதான மாதலால், ‘இறைப்பொருளாம் திருவெட்டெழுத்து’ எனத்தகும். ‘ஸகலதாங்களி லும் ஸர்வேஸ்வரன் ப்ரதாநனாகிரூப்போலே, ஸகலமந்திரங்களிலும் இம்மந் தா விசேஷம் ப்ரதாநமாயிருப்ப தொன்று’ என்று ஆன்றோர் அருளிச் செய்திருப்பதை நோக்குமிடத்து ‘இறைப்பொருளாம்’ என்றதை நம்பெரு மான், திருவெட்டெழுத்து என்ற இரண்டினோடுங் சேர்த்தல் இனிதாம். நம்பெருமான்-ஸ்ரீரங்கநாதன். இத்திருநாமம், உயர்ச்சியை விளக்கும்; ‘நம் பெருமான் நம்மாழ்வார் கஞ்சியர் நம்பின்னோ, யென்ப ரவரவர்த மேற்றத் தால், அன்புடையோர் சாற்று திருநாமங்கள்’ என்ற உபதேசரத்தினமாலே யைக் காண்க. பதிகாச்சரிமத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற நாராயணனது திருவெட்டெழுத்தை ‘நம்பெருமானுடைத்திருவெட்டெழுத்து’ என்றது, திவ்ய விதேசத்துஎம்பெருமான்களில் நம்பெருமானுக்கு உள்ள தலைமையற்றி

யென்க. ஸ்ரீரங்கதிவ்வியதேசத்து மூலமூர்த்தியைப் பெரியபெருமானென்றும், உத்ஸவமூர்த்தியை நம்பெருமானென்றும் வழங்குவது, ஸம்பிரதாயம்; இருவர்க்கும் பொதுப்படக் கூறுதலும், 'எம்பெருமான்' என்றும்போல நமதுகடவுளென்றபொருளில் திருமாலே 'நம்பெருமான்' என்றலும் உண்டு. 'ஸம்ஸாரிகள் தன்களையும் ஈசுவரனையும் மறந்து ஈசுவரைக்காய்த்தையும் இழந்து இழந்தோமென்கிற இழவுமின்றிக்கே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடவிலே விழுந்து நோவுபட, ஸர்வேசுவரன் தன்க்ருபையாலே இவர்கள் தன்னையறிந்து கரைமாஞ்சேரும்படி தானே விஷயனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று திருமந்தரத்தை வெளியிட்டருளினான்' ஆதலால், 'நம்பெருமானுடைத் திருவெட்டெழுத்து' எனப்பட்டது. இங்கு, ஆறும்வேற்றுமையுருபு-செய்யுட்கிழமைப்பொருளின்பாற்படும். ஆத்யில் பதரிகாச்சிரமத்திலே நாராயணனால் நானுக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட திருமந்திர மென்க. இனி, விஷயமாகவுடைமையை ஆறும்வேற்றுமைப்பொருளாகிய சம்பந்த மெனக் கொண்டு, நம்பெருமான்விஷயமான அதாவது ஸ்ரீமந்நாராயணனையுணர்ந்துகின்ற திருமந்திர மென்றலு மாம். திருவெட்டெழுத்துள்ளுறைப்பொருள்-பரமாத்மஸ்வரூபம், ஜீவாத்மஸ்வரூபம், இவ்விருவர்க்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தின் ஸ்வரூபம் முதலியன. ('இத்தால், ஈசுவரன் ஆத்மாக்களுக்குப்பதியாய்நின்று ரகசிக்கு மென்கிறது. ஆக, திருமந்தரத்தால், எம்பெருமானுக்கேயுரியே ஞான நான் எனக்குரியனன்றிக்கேயொழியவேணும்; ஸர்வசேஷியான நாராயணனுக்கே எல்லாவுடமைகளுஞ்செய்யப்பெறுவேனாகவேணு மென்ற தாய்த்தி' என்ற முமுகூப்படியைக் காண்க.)

ஓகாரங்கள் - ஐயப்பொருளன. ஸ்ரீரஸ், மறு, இதிஹாஸ புராணம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. இங்கு 'மனு' என்றது - சுவாயம் புலமநுவனாற் செய்யப்பட்ட நூலைக் குறித்தது; கருத்தாவாகுபெயர்: 'திருவள்ளுவர்' என்றும் போல. ஏகாரம் - உயர்வுசிறப்பு; அசையுமாம். முறையை [ஒழுக்கத்தை] யுணர்த்தும் நூலை 'முறை' என்றது, காரியவாகுபெயரின் பாற்படும். முறை யென்ற சொல்லுக்கு நூலென்ற பொருளும் உண்டு. இதிகாசபுராணங்களைச் சேர்த்துக்கூறியதன் காரணம், இரண்டும் வேதாந்தப்பொருளைத் தெளிவிப்பனவாதல். 'இதிஹாஸபுராணம்' என்னும் உம்மைத்தொகை, வடநூல்முடிபு. 'குறைந்தஉயிரெழுத்துக்களையுடையசொல்லாவது சிறப்புடையசொல்லாவது உம்மைத்தொகையில் முந்திரிப்பதாதல் வேண்டும்' என்ற வடமொழி வியாகரணநூலார்கொள்கையில் முதல்வகையின்படி 'புராணேதிஹாஸம்' என்னவேண்டியிருக்க அங்ஙனங்கூறுது 'இதிஹாஸபுராணம்' என அதிகஉயிரெழுத்துக்களையுடைய இதிஹாஸபதத்தை முன்றிறுத்தியது, அதன் சிறப்பினு வென்க. 'இதிகாச புராண முழுப்பொருளோ' என்ற பாடத்திற்கு - இதிகாசபுராணங்களின் பூர்ணமான அர்த்தமோ வென்பது பொருள்.

மூன்றாமடியின்முதலில் 'இறைப்பொருளோ' என்று பாடமாயின், இவையெல்லாவற்றிலுஞ் சிறந்ததொரு பொருளோ வென்று உரைக்க. நம்பெருமான் - நமது தலைவர். இங்கு 'நம்' என்ற தன்மைப்பன்மை, 'எல்லாவுயர்களுக்கும் உள்படுத்தியது. பெருமான் = பெருமான்: பெருமையை யுடையவன். இதில், பெருமை யென்ற பண்புப்பகுதி சுற்றுஐகாரம்மாத்திரங் கெட்டு 'பெரும்' என நின்றது; ஆன் என்ற ஆண்பால்விகுதி, 'ஆன்' என சுறுதிரிந்தது; ஆன் என்ற பெண்பால்விகுதியே சிறுபான்மை ஆண்பாலுக்கு வந்த தென்றலும் ஒன்று. அன்றி, பெருமையை ஆள்பவ னெனக் கொண்டால், ஆன் என்ற வினைப்பகுதி கருத்தாப்பொருள்விகுதிபுணர்ந்துகெட்ட தெனவேண்டும். (பெருமான் என்பதன் பெண்பால், பெருமாட்டி.) உடைய

என்னும் ஆறும்வேற்றுமைச்சொல்லுருபு ஈறுதொக்கு 'உடை' என நின்றது. எட்டுஎழுத்து-பண்புத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகையாய், அத்தனையெழுத்துக்களையுடைய மந்திரத்தைக் குறித்தது. உள் உறைப்பொருள் - உள்ளே உறுவதாகிய பொருள். உறை—உறு - பகுதி. ஐ - கருத்தாப்பொருள்விகுதி. உள்ளுறையெனினும் உட்கிடையெனினும் ஒக்கும். முதுப்பொருள்; இறைப்பொருள், உள்ளுறைப்பொருள் - பண்புத்தொகைகள். இனி, உள்ளே உறைதலையுடைய பொருள் என்றுக் கொள்ளலாம்; இப்பொருளில் உறை - முதனிலைத்தொழிற்பெயர்: இரண்டாம்வேற்றுமையுருபும்பயனுத்தொக்கதொகை. ஒருபெயரின் ஒருபகுப்பைக்கொண்டு அப்பெயர்முழுவதையும் குறிப்பதொரு மாபுபற்றி, அழகியமணவாளதாசரை 'மணவாளர்' என்றார்; (இதனை, வடநூலார், 'நாமக்கதேரோ நாமக்ரஹணம்' என்பர்.) தம் - அசை. 'மணவாளர்தம்மாலே' என்றவிடத்துத் தொக்குகின்ற ஆறும்வேற்றுமையுருபு - செய்யுட்கிழமைப்பொருளது; கூர்மபுராணம், கபிலரகவல், கம்பராமாயணம், "பற்றற்றான்பற்று" என்றவற்றிற் போல: அழகியமணவாளதாசரால் இயற்றப்பட்ட மாலே யென்க. இனி, விஷ்ணுபுராணம், விராயசரகவல், சீவகசிந்தாமணி என்றற்போல, 'மணவாளர்தம்மாலே' என்றதை அழகியமணவாளனென்றுதிருநாமமுடைய ஸ்ரீரங்ககாதன் விஷயமான மாலே யென்றுக் கொள்ளலாம்; திருவரங்கத்துமாலே யென்ற நூற்பெயரின் பரியாயநாமமாம். "கோயிலில் வந்த வந்த, மணவாளர் பொற்றிருப்பாதாம்புயங்கட்டி மாலேயென. மணவாளர் குடும்" மாலே யாதலால், இருவகையும் ஏற்கும். 'மணவாளர்' என்ற பன்மை, உயர்வுபற்றியது. 'மாலையினுள்' என்றவிடத்து, உள் - ஏழனுருபுமாம்.

இச்செய்யுளில் 'மணவாளர்' என ஆக்கியோன்பெயரும், 'மணவாளர்தம்மாலே' என நூற்பெயரும், நுதலியபொருளும், 'மறைப்பொருளோ' என்பது முதலாக விகற்பித்தக்கூறியவாற்றால் நுதலியபொருளும், இவ்வொருநூலுணர்ந்தவர் அப்பலநூற்பொருள்களையும் ஒருங்கேயுணர்வரென நூற்பயனும், அம்மறைமுதலியவற்றின் வழிநூலிது மென நூலுட்கட்டியும், பரந்திடந்த அந்நூற்பொருள்கள் பலவற்றைத் தொகுத்தக்கூறிய நூலிது வெனத் தொகுத்தலாகிய நூல்யாப்பும், அம்மறைப்பொருள்முதலிய வற்றையுணரும்விருப்பமுடையார்பலரும் இந்நூல்கேட்டற்குரிய அசிகாரிகளெனக் கேட்போரும், அப்பொருள்கள் பலவற்றையும் சிலவாழ்நாட்பல் பிணிச்சிற்றறிவினராகியமனிதர்கள் எளிதில் உணர்ந்தவையுட்படி ஒருங்கே சுருங்கச்சொல்லி விளங்கவைத்தல் வேண்டுமென்று ஆசிரியர் கொண்ட அருளே இந்நூல்செய்ததற்கு ஏது வெனக் காரணமும் பெறப்பட்டன. "ஆக்கியோன்பெயரே வழியே எல்லை நூற்பெயர்யாப்பே நுதலியபொருளே, கேட்போர் பயனோடு ஆயென்பொருளும், வாய்ப்பக் காட்டல் பாயிரத்தியல்பே", "காலங் களனே காரண மென்றிம், மூவகை யேற்றி மொழிநரு முளரே" என்ற சிறப்புப்பாயிரத்திலக்கணத்தில் மற்றவை குறிக்கப்படுவன உய்த்துணர்ந்துகொள்க.

இக்கவி, அபியுத்தரி லொருவர் செய்தது. இது, வைஷ்ணவஸம்பிரதாயத்தில் 'தனியன்' எனப்படும்; (நூலினுட்பேராத) தனியே பாயிரமாய் நின்றலபற்றியது, அப்பெயர். உயர்திணையாண்பால்விகுதி சிறுபான்மை அஃறிணைக்கும் வருதலை, கடுவன், கோட்டான், தோளுக்கினியான் என்றவிடங்களிற் காண்க: நாலடியார், சிவஞானசித்தியார் என்றவிடங்களில் 'ஆர்' விகுதிபோல இங்கு 'அன்' விகுதி உயர்வுகுறிப்ப தென்றலுமாம்.

காப்பு.

காப்பு - காத்தல்; அத, இங்கு, காக்கின்ற கடவுளின் விஷயமான வணக்கத்தைக் குறிக்கும்: ஆகவே, கவி தமக்கு நேரிடத்தக்க இடையூறுகளே நீக்கித் தமது எண்ணத்தை நிறையேற்றவல்ல தலைமைப்பொருளின் விஷயமாக உயர்ந்தோர் வழக்கத்தின்படி செய்யுந் தோத்திர மென்பது கருத்த.

[திருவாரங்கநாதனது திருமேளியையவங்களும்,
தீவரியாஞ்சாயுதங்களும்.]

நானும் பெரியபெருமாளரங்கர் நகைமுகமும்
தோளுந் தொடர்ந்தென்னையானும்விழியுந் துழாய்மணக்குந்
தானுந் கரமும் கரத்திற் சங்காழியுந் தண்டும் வில்லும்
வானுந் துணைவருமே தமிழைவளைந்துகொண்டே.

(இ - ள்.) பெரியபெருமாள் அரங்கர் - பெரியபெருமானென்று ஒரு திருநாமமுடையவரான ஸ்ரீரங்கநாதருடைய, நகை முகமும் - மலர்ச்சியையுடைய திருமுகமும், தோளும் - திருத்தோள்களும், என்னை தொடர்ந்து ஆளும் விழியும் - என்னை விடாதுதொடர்ந்து அடிமைகொள்ளக்கூடாதுகிண்த திருக்கண்களும். துழாய்மணக்கும் தானும் - திருத்தழாய்மணம் வீசுகின்ற திருமுகமும், கரமும் - திருக்கைகளும், கரத்தல்-அக்கைகளில் எந்தகின்ற, சங்கு ஆழியும் சங்குசக்காங்களும். தண்டும்-கதையும், வில்லும்-தனுசும், வானும்—சுழிப்போல வளைந்தகொண்டு - வேறுதனையுங்கதியுமில்லாத என்னைசு குழ்த்தகொண்டு, நானும் - துணைக்கோறும் [எந்தானும்], துணை வரும் - துணைபாக வரும்; (எ - று. —வருமே என்பதில், ஏகாரம் - தேற்றம். ஈற்றுஏகாரம் - அசை

இங்ஙனம், தமது வழிபாட்டவனும், எடுத்தக்கொண்டஇப்பிரபந்தத் திற்கு ஏற்புடைக்கடவுளுமாகிய திருவரங்கநாதனது திருவடியவங்களையும் ஐம்படையையும் தமக்குநீங்காக்கணைபாக்கொண்டமை கூறிபதனால், எடுத்துக்கொண்டஇந்தூல் இடையூறின்றி இனிதமுடியு மென்பது கருத்து.

திருவரங்கத்திற்குப் பெரியமோயிலென்றும், அங்குஎழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானுக்குப் பெரியபெருமானென்றும் திருநாமங்கள் வழங்கும். பெருமாள் - இராமபிரான்; (இளையபெருமாள் - லக்ஷ்மணன்.) இராமபிரானால் முன்பு திருவாராதனஞ் செய்யப்பெற்றமைபற்றி, ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு 'பெரியபெருமாள்' என்று திருநாமம். அரங்கர் - ரங்கமென்னும் விமானத்தில் எழுந்தருளியிருப்பார். நகை முகம் - புன்சிரிப்பையுடைய முக மென்றும். ஒளியையுடைய முக மென்றும் கொள்ளலாம். தொடர்தல்-தேடிப்பின்பதொடர்தலுமாம் துழாய்மணக்குந் தான் - அடியார்கள் அருச்சித்த திருத்தழாயின் வாசனை வீசப்பெற்ற தான்; இடத்தாநிகழ்பொருளின் தொழில், இடத்தின்மேற் சார்ந்தப்பட்டது. அன்றி, துழாயினால் மணக்குந் தா னென்றும், துழாயோடு இயற்கைமணம்வீசந் தா னென்றும் கூறலாம். இனி, திருத்தழாய் வாசனைவீசதற்குக் காரணமான திருவடி யென்றல் சிறக்கும்; இப்பொருளில், பெயரசெச்சம் - காரியப்பொருளது: "நோய் தீரும்மருந்த" என்றுந் போல, 'ஸர்வகந்தூஸ்' என்று பெயர்பெறும்படி இயற்கைத்திவ்வியபரிமளமுடைய கடவு ளாதலால், இங்ஙனங்கூறுதல் ஏற்கும். திருத்தழாய் அங்குரித்ததுமுதல் என்றும்மாறாத நறமணமுடைய தாதலால், என்றும்மாறாத இயற்கைநறமணமுடையதிருமாலுக்கு உரியதாய்ச் சிறக்கும்.

திருமாலின் சங்கம் - பாஞ்சஜந்ய மென்றும், சக்கரம் - சுதர்சன மென்றும், கதை - கௌமோதகீ யென்றும், வில் - சார்ங்க மென்றும், வான் - நந்தக மென்றும் பெயர்பெறும். இவை துஷ்டநிக்கிரகஞ்செய்யுங்கருவியாய்ச்சிறத்தலால், இவற்றைத் தமதுஇடையூறுதவிர்க்குங்காப்பாகக் கொண்டார்; அன்றியும், இவை, எம்பெருமானுக்குக் குற்றேவல்செய்யும் பரிஜனங்களாய் எப்பொழுதும் அவனருகில்விடாதின்று அவனதுதிருவுள்ளக்கருத்தின்படி தொழில்செய்யும்; திருவரங்கத்தந்தாதிக்காப்பில் “அரங்கர், காராழிவண்ணப்பெருமா ளந்தாதிக்குக் காப்புரைக்கில, கூராழி சங்கந்திருக்கதை நார்தகங் கோதண்டமே” என்றதங் காண்க நகைமுகம் முதலியவற்றைக் காப்பாகக்கொண்டது, அவை சிஷ்டபரிபாலனஞ்செய்தற்கு உறுப்பாதலால். ஒருதிருக்கை திருச்சங்கையும், அதற்கேற்ற மற்றொரு திருக்கை திருவாழியையுந் தரித்தல் ஆயல்பாதலால், அவற்றை ‘சங்காழி’ எனச் சேர்த்துக்கூறினர்.

‘நாளும்’ என்ற உம்மை, தொறுப்பொருளது. மற்றை உம்மைகள் - எண்ணுப்பொருளான, அரங்கர் - உயர்வுப்பன்மை. முகம், கரம் - வடசொற்கள்.சங்கு, தண்டு-ஸங்கம், தண்டம் என்ற வடசொற்களின் விகாரம். நகை - நகுத லென ‘ஜ’ விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயராகவேனும், நகைத்த லென முதனிலைத்தொழிற்பெயராகவேனுங் கொள்ளத்தக்கது. துழாய் - துளஸ் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. சங்காழி - பன்மைவிகுதி பெற்றது அஃறிணையும்மைத்தொகை ஆழி - வட்டவடிவமாயுள்ளது; (அசுரர் முதலிய கொடியவர்களை) அழிப்ப தென்று இதற்குக் காரணப்பொருள் கூறவுமாம். வரும் - செய்யுமென்றும்; இது நிகழ்காலமுணர்த்துதலை “பல்லோர்படர்க்கை முன்னிலை தன்மை. அவ்வயின் மூன்று நிகழும் காலத்தச், செய்யு மென்னுங் கிளவியொடு கொள்ளா” என்னுந் தொல்காப்பியச்சூத்திர நோக்கி யுணர்க. அரங்கர்நகைமுகம்முதலியன தமக்குத்துணையாய்வருதல் முக்காலத்தினும்உளாதலால், நிகழ்காலத்தாற் கூறப்பட்டது; [நன் - பொது - ஈட.] “முந்நிலைக்காலமுந் தோன்று மியற்கை, எம்முறைச்சொல்லும் நிகழும்காலத்த, மெய்நிலைப்பொதுச்சொற்கிளத்தல்வேண்டும்” என்ற தொல்காப்பியச்சூத்திரத்தின் உரையில் ‘நிகழும்காலத்த மெய்நிலைப்பொதுச்சொல்’ என்றசற்கு ‘நிகழ்காலத்திற்கு உரித்தாய்நின்றும் எனைக்காலங்களையும்உள்ளடக்கிநிற்கும் பொருள்நிலைமையினையுடைய செய்யுமென்னுஞ்சொல்’ என்றுபொருள்கூறி, ‘பலேநிற்கும், திச்சகிம். ஞாயிறுஇயங்கும், திங்களியங்கும்’ என்றவற்றை உதாரணங்காட்டினர் நச்சினுர்க்கினியர்; சேனும்பையர்கருத்தும் இதுவே. தமிழேயன் - தனித்துள்ள யான்; இது, தனிமைப்பொருள்குறித்த தமிழென்னும்வினைப்பகுதியடியாய் பிறந்து பன்வையுணர்த்துந் தன்மையொருமைப்பெயர். ‘வளைந்துகொண்டு’ என்பது, ஒருசொல்லீர்மைத்து; “என்கொண்டினையகூறி” என்றவிடத்துப் போல; “கிளந்தவல்ல வேறுபிற தோன்றினுங், கிளந்தவற்றியலா னுணர்ந்தனர்” கொள்ளலே” என்னுந் தொல்காப்பியத்து இடைச்சொல்லியற்புறனைடைச்சூத்திரத்தால் ‘கொண்டு’ என்னும் அசை கொள்ளலும் அமையும்.

நூல்.

க. திருவாழி சங்குதிருவாழிவாழி சிறந்தகொண்ட
 ஒருவாழி யோகத்திருத்துயில்வாழி யுலகளந்த
 மருவார்மதுமலர்த்தாள்வாழி வாழிவணங்குமன்பர்
 பெருவாழ்வணையபெருமாளரங்கப்பெருஞ்செல்வமே

(இ - ன்.) திரு - ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மி, வாழி - வாழக்கடவன்; சங்கு திரு
 ஆழி - ஸ்ரீசங்கசக்கரங்கள், வாழி-வாழக்கடவன்; சிறந்த கொண்டல் உரு-
 சிறந்த காளமேகம்போன்ற (திருமாலின்) திருமேனி, வாழி - வாழக்கட
 வது; திரு யோகம் துயில் - (அப்பெருமானது) சிறந்த யோகநித்திரை,
 வாழி - வாழக்கடவது; உலகு அளந்த - உலகங்களை (இரண்டு அடியாக) அள
 விட்ட, மருஆர் மது மலர் தாள்-வாசனைநிறைந்த தேனையுடைய தாமரை
 மலர் போன்ற திருவடிகள், வாழி-வாழக்கடவன்; வணங்கும் அன்பர் பெரு
 வாழ்வு அணைய - நமஸ்கரிக்கின்ற மெய்யடியார்கட்குப் பெரியவாழ்க்கை
 போன்ற பெருமான் - பெரியபெருமானுடைய, அரங்கம் பெருஞ் செல்
 வம் - ஸ்ரீரங்கத்திற் பெரிமஹிசுவரியம், வாழி - வாழக்கடவது; (எ - று.)

எம்பெருமானது தரிசனத்தைப் பெற்றபோது, அத்தேவாதிதேவனு
 டைய பற்றுணர்வு, வாய்பிலாற்றல், யாவரையும்பாதுகாக்குந்திறம், அழி
 யாவியல்பு முதலிய நிவ்லியகுணங்களைக் கருதுதற்குமுன்னே அப்பெருமா
 னது திவ்வியசௌந்தரியத்திற் கண்செலுத்தி அதனையே சேவித்து அதில்
 ஈடுபட்டு ஆழ்ந்த பக்திபரவசராகி, அதனால் தமநிலையையும் எம்பெருமான
 நிலையையும் மறந்த. 'காலாதிதமான வைகுண்டத்திலே யிருக்கிற இந்த
 அரும்பொருள் தாலம்நடையாடப்பெற்ற இவ்வுலகத்திலே கண்ணுக்கு
 இலக்காகுதலால், திருஷ்டிதோஷங்காரணமாக இதற்கு என்னதீங்குவரு
 மோ! என்று தமக்குள்ளே ஆதராத்சயத்தால் அநாவசியமாக அதிக பயசந்
 கை கொண்டு 'இத்திருமேனிக்கு எவ்வாற்றாலும் ஒருகுறையும் வராதிருக்க
 வேணும்' என்று வாழ்த்துபவராய் 'திருப்பல்லாண்டு' என்னுந் திவ்வியப்பிர
 பந்தம் பாடி, இங்ஙனம் பொங்கும்பரிவுடையரானதனாற் பெரியாழ்வா
 ரென்றுபெயர்பெற்ற விஷ்ணுசித்தர் போலவே, இந்தஅழகியமணவாளதாச
 ரும் திருவரங்கநாதனைச்சேவித்தவுடனே முதலில் வாழ்த்தக்கூறலானார்.
 இதனால், இவரது அன்பின்மிகுதி விளங்கும். எம்பெருமானைக் கண்டவள
 விலே அடிமைத்தொழில்கள்செய்து தமக்குவேண்டுவனவற்றை வேண்டிப்
 பெறநினையாமல் அவனதுவாழ்வையே தமக்குப் பரமபுருஷார்த்தமாக
 க்ளைத்தலின் அருமைபெருமைகளை யுணர்க.

பெரியபெருமானைக் கண்ணெதிரிலேகாணும்போது, அப்பெருமானைச்
 சார்ந்தள்ள செம்பொன்னிறத்தவளான பெரியபிராட்டியினது திருமேனி
 யொளி காளமேகத்திற்கொடியின்னல்போலக் கண்களைக்கவரும்படி மிக
 விளங்குதலால், 'பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாக்களுக்கும் ஸர்வமங்களங்களை
 யுஞ்செய்பவளான இத்திருமகளதுசேர்க்கைநித்தியமாயிருக்கவேணும்' என்று
 மங்களாசாஸனஞ்செய்பவராய் முதலில் 'திருவாழி' என்றார். பொய்கையாழ்
 வார் சூரியதீபத்தையேற்றியும் பூதத்தாழ்வார் ஞானதீபத்தையேற்றியுங்
 காட்ட எம்பெருமானைக் காண்கின்ற பேயாழ்வார் முதலில் "திருக்கண்
 டேன்" என்றமை காணத்தக்கது. ஒருவன் எம்பெருமானை ஆசிரயிக்கப்
 புக்கால் அப்பொழுது அவன்குற்றம்பாராமல் அவனைத் தன்நிழலிலேவைத்
 துச் சமயமறிந்து எம்பெருமான்திருமுன்பேகொண்டெவிட்டு இவன்குற்றத்
 தைப்பொறுப்பிப்பதற்குப் பிராட்டியின்புருஷகாரம் இன்றியமையாதாத
 லால் "அந்தமில்சீர்ப், பொற்பாவைதன்னருளாற் பொன்னரங்கர்தாள்

பணிந்து, நற்பாலடைந்துய்ந்தேன் நான்” என்ற படிபிராட்டிமுன்னுக் பெருமானையேன் டியதாதல் பற்றியும் அவளை முதலில் வாழ்த்துத் தல் ஏற்கும். அந்நதரம் சற்று உற்றுநோக்குமிடத்து, சந்திரகுரியமண்டலங்கள் போல விளங்குகின்றனவாய் முறையே அவனது இடத்திருக்கையிலும் வலத்திருக்கையிலு முன்ன சங்கசக்கரங்களின் சோதி காணப்படுதலால், ‘எம்பெருமானது திருமேனிக்குக் காவலாய்த் துஷ்டநிக்கிரகசிஷ்டபரிபாலனத்துக்கு உறுப்பாக வுள்ள இத்திவ்வியாயுதங்கள் என்றும் அழிவின் நிவாழவேண்டும்’ என்று ஆசாவிப்பவராய் ‘சங்கு திருவாழிவாழி’ என்றனர். மற்றும் ஊன்றிப் பார்க்கையில், அப்பரமனது முடிவில்லதோரொழில்லமேனியும் அத்திருமேனிபள்ளிகொண்டிருக்கிற கிடையும் கட்டபுலஞ்சலால், அவற்றைவாழ்த்தலாயிற்று. எம்பெருமான்திருமேனி நீர்கொண்டமேகம்போலக் காண்பவர்களைக் குளிரச்செய்து அவர்கள் தாபந்தவிர்த்து அவர்களை உய்விப்பதாதலால் அதற்கும், அந்த அமலனது யோகரித்திரை எல்லாவயிர்களும் உய்யும்வகையைச் சிந்திப்பதாதலால் அதற்கும் வாழ்த்துக்கூறல் வேண்டிற்று. திருமேனியைக் கண்ணுற்றபின்னர் அந்த ஆகிழார் த்தியைத் திருப்பாணழ்வார்போலத் திருவடிமுதல் திருமுடியிருக்கச் சேவித்து அநுபவித்து ஆனந்தமடையத்தொடங்குகின்ற ராதலால், ‘தாள்வாழி’ என்றார். இவ்வளவு அநுபவத்திற்குங் காரணம் கோயில் வாசமென்பதுகொண்டு, சுற்றில் ‘அரங்கப்பெருஞ்செல்வம்’ வாழ்த்தப்பட்டது.

‘சங்கு திருவாழி’ என்று சேர்த்துக்கூறியதன் காரணம். காப்புச்செய்யுளுரையிற் கூறப்பட்டது. யோகரித்திரை - எல்லாவற்றையும் அறிந்து கொண்டே லோகரக்ஷணசிந்தையுடனே தாங்குகின்றதுபோலப்பிறர்க்குத் தோன்றவைக்கும் நிலை; இது - அறிதுயில், விழிதுயில், துயிலாத்துயில், பொய்த்துயில், மாயத்துயில் எனவும்படும். ‘மருவார்’ என்றது - மலர்க்கும் தாளுக்கும், ‘வணங்குமன்பர்பெருவாழ்வனைய’ என்றது - பெருமாளுக்கும் அரங்கத்திற்கும் அடைமொழியாகத்தக்கது.

திருவாழி சங்கு திருவாழிவாழி—“வடிவாய்கின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு, வடிவார்சோதிவலத்தையுஞ்சுடராழியும் பல்லாண்டு, படைபோர்புக்குமுழங்குமப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டே” என்றார் திருப்பல்லாண்டில். தாள்வாழி—“உன்செவ்வடிசெவ்விதிருக்காப்பு” என்றது திருப்பல்லாண்டு. வாழி பெருமானரங்கப்பெருஞ்செல்வம்—“ஸ்ரீரங்கஸ்ரீஞ்ச வர்த்ததாம்” என்ற வடமொழிமேற்கோள்க் காண்க.

உலகளந்தது, திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில்; அவ்வாலாறு வருமாறு:—மகாபலியென்னும் அசுரராஜன் தன்வல்லமையால் இந்திரன் முதலியயாவரையும்வென்று மூன்றுஉலகங்களையுந்தன்வசப்படுத்தி அரசாட்சிசெய்து கொண்டிருக்குற்றிருந்தபொழுது, அரசிழந்ததேவர்கள் திருமலைச்சரணமடைந்து வேண்டி, அப்பெருமான் குள்ளவடிவானவாமநாதரங்கொண்டு காசியபமாமுனிவனுக்கு அதிதிதேவியினிடந்தோன்றிய பிராமணப்பிரமசாரியாகி, வேள்வியிற்றி யாவர்க்கும் வேண்டியஅனைத்தையுங் கொடுத்து வந்த அந்தப்பலியினிடஞ் சென்று, த்வஞ்செய்தற்குத் தன்காலடியால் மூவடிமண் வேண்டி, அதுகொடுத்தற்கு இசைந்த அவன் தாரைவார்த்துத் தத்தஞ்செய்த நீரைக் கையிலேற்ற உடனே திரிவிக்கிரமனாக ஆகாயத்தையளாவியளர்ந்து ஓரடியாற் பூலோகத்தையும் மற்றோடியால் மேலுலகத்தையும் அளந்து, தானமாகப்பெற்ற மற்றோடியிலத்திற்கு இடமின்றாகவே அதற்காக அவன்வேண்டுகோளின்படி அவனது முடியில் அடியைவைத்து அவனைப் பாதாளத்திலழுத்தி அடக்கின னென்பதாம். பூலோகத்தையளந்ததில், அதன்கீழுள்ள பாதாளலோகமும் அடங்கிற்று; எனவே,

எல்லாவகங்களையும் அளந்ததாம். இவ்வரலாற்றினால், கொடியவரையடக்குதற்கும் இயல்பில் அடிமையாகின்ற அனைத்தயிரையும் அடிமைகொள்வதற்கும் வேண்டிய தந்திரம் வல்லவனென்பது தோன்றும்.

திரு - பெரியபிராட்டியார். வாழிய என்னும் வியங்கோள்வினைமுற்று, ஈற்று யகரவயிர்மெய் கெட்டு 'வாழி' என நின்றது; அதன்முன் வருமொழி முதல்வலியுயல்பாம்: [நன் - உயிர் - கஅ.] வியங்கோள் ஐம்பால்மூலிடங்கட்கும் பொதுவாத லுணர். 'சங்கு திருவாழி' என்ற தொடரின் இடையிலுள்ள 'திரு' என்ற அடைமொழியை, மத்திமதீபமாக, முன்நின்ற 'சங்கு' என்றதனோடுங் கூட்டுக; இவை ஆயுதகோடியில்மாத்நிரமன்றி ஆபரணகோடியிலுஞ்சேர்தலால், அழகிய சங்கசக்கரங்க ளெனவுந்தரும். 'சிறந்த' என்ற விசேஷணம், உபமானமாகிய கொண்டலோடும், உபமேயமாகிய உருவோடும் இயையும். கொண்டலுக்குச் சிறப்பு - உலகமும் அதற்கு உறுதியாகிய அறம்பொருளினின்பங்களும் நடத்தற்கு எதுவாதலும். குளிர்ந்தவடிவுடைமைபற்றிக்கண்டோரால் விரும்பப்படுதலும், உருவிற்குச் சிறப்பு - "அண்டரகோ ணணியரங்க ளென்ன முதினைக், கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணவே" என்றபடி கண்டவர்களைக்கவர்தலும், அவரது பிரவிப்பெருங்கடலைப் போக்குதலும். உரு-வடிவும், நிறமுமாம். ஆர் மலர்-வினைத்தொகை: மரு வார் என்றுகொடுத்து, வாசனைநீண்ட என்றலு மொன்று; நெடுந்தாரமளவும் வாசனைவீசுகின்ற என்று கருத்த. தாருக்கு, மது - இனிமைமிகுதி; ("அம்ருதஸ்யந்திரிபாதபங்கஜே" என்பது காண்க.) அடைமொழிகொடாமல் 'மலர்' என்றால், அது, எல்லாமலர்களினுஞ்சிறந்ததாகிய தாமரைமலரைக் குறிக்கும். அது - திருவடிகட்கு, செம்மை மென்மை அழகுகளில் உவமம். அன்பர்-அன்பையுடையவர்; பக்தர். அவர்கட்கு எல்லாநன்மைகளும் திருவரங்கநாதனும் ஸ்ரீரங்கமகிமையாலும் உண்டாதல்பற்றி, 'அன்பர் பெருவாழ்வரைய பெருமானரங்கப்பெருஞ்செல்வம்' எனப்பட்டது. கொண்டல் - நீர்கொண்ட மேகத்திற்குத் தொழிலாகுபெயர்; கொள்-பகுதி, தல் - விசுதி, ளகராதகரங்கள் ணகராதகரங்களானது - சந்தி, உரு - ரூப மென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. யோகம், மது - வடசொற்கள். 'பெருமான்' என்பதை. திரு, சங்கு திருவாழி, உரு. துயில், தாள் என்றவற்றோடுங் கூட்டுக. 'பெருமான் அரங்கப்பெருஞ்செல்வம்' என்பதற்கு - பெரியபெருமானாகிய ஸ்ரீரங்கத்திலுள்ள பெருஞ்செல்வமென்றலும் அமையும்; "உங்கள் பூர்வர்கள் தேடிவைத்த மஹாநிதி இதகாணும்" என்று சொல்லி ஆளவந்தார்க்கு மணக்கால்நம்பி பெரியபெருமானைச் சுட்டிக்காட்டிய வரலாற்றையுணர்க; "ஸ்ரீரங்கமங்களநிதி." 'பெருவாழ்வு' என்றது, அழியாத முத்தியுலகத்தப்பேரின் பவாழ்வுமாம்.

இச்செய்யுள் - தண்டியாகிரியர்கொள்கைப்படி 'வாழ்த்து' என்னும் அலங்காரமாம்; "இன்றோக் கின்னதியைக் வென்று தாம், முன்னியது கிளத்தல் வாழ்த்தென மொழிபு" என அதனிலக்கண முணர். முதலிடைகடைகளில் மங்கலவாழ்த்தையுடைய காப்பியம் அழிவின்றிநின்ற சிறப்புறுமென்பது ஆன்றோர்கொள்கை யாதலால், முதலில் வாழ்த்துக்கூறினர்; "ஆதியு மந்தமு நடுவு மங்கலம், ஸ்திய முறைமையி னுரைப்ப ராயிடின, எதமி லிருகிலக் கிழத்தி யின்புற, நீதியம் பனுவுல்கள் நிலவு மென்பவே" என்பது காண்க.

எல்லாநூல்களும் மங்கலமொழிமுதல்வகுத்துக்கூறவேண்டுமது மரபாதலால், 'திரு' என்று தொடங்கினர்; "வழிபடு செய்வ வணக்கஞ் செய்து, மங்கலமொழி முதல்வகுத், தெடுத்தக்கொண்ட விலக்கண விலக்கியம், இடுக்க ணின்றி யினிது முடியும்," "சீர் மணி பரிதி யானை திரு நிலம்

உலகு திங்கள், கார் மலை சொல் எழுத்துக் கங்கை நீர் கடல் பூத்தேர் பொன், எருறு மிவை மூவாறும் இதன் பரியாயப்பேரும், ஆருமங்கலச்சொல் செய்யு ளாய்ந்து முன்வைக்க நன்றும்” என்பன நோக்குக. (க)

உ. படுப்பவரைப்பணிமெல்லணையாகப் பருவரையாற்

றடுப்பவரைப்பண்டுமண்டுகன்மாரி தரணியிடர்

தெடுப்பவரைத் தம்மடியாரிடும்பச்சிலைக்குமுத்தி னே.

கொடுப்பவரைச் செம்பொற்கோயிலுள்ளேகண்டுகொண்டன

(இ - ள்.) பணி - திருவனந்தாழ்வான் [ஆதிசேஷன்], மெல் அணை ஆக - மெத்தென்ற படுக்கை யாக, படுப்பவரை - (அதன்மேற்) பள்ளிகொண்டருள்பவரும்,—பண்டு - முன்னே [கிருஷ்ணாவதாரத்தில்], மண்டு கல்மாரி - (இந்திரன் பெய்வித்த) மிகுதியான கல்மழையை, பரு வரையால் - பருத்த (கோவர்த்தனமென்னும்) மலையைக்கொண்டு, தெடுப்பவரை - தடுத்தருளியவரும்,— தரணி - (ஹிரண்யாக்ஷனும் கவர்ந்துகொள்ளப்பட்ட) பூமியை, இடந்து எடுப்பவரை - (வராகாவதாரமாகிக்) கோட்டினுற்றத்தி யெடுத்தருளியவரும்,—தம் அடியார் இடும் பசுவிலைக்கு - தமது திருவடிக ளைச்சரணமடைந்தமெய்யடியார்கள் (அத்திருவடிகளில்) அருச்சிக்கின்ற பசுமையான திருத்தழாய்த்தளத்திற்காக, முத்தி கொடுப்பவரை - (அவ்வடியார்கட்குத் தமது) பெருவீட்டைக் கொடுத்தருள்பவருமான பெரியபெருமாளே,—செம் பொன் கோயிலுள்ளே - சிவந்த பொன்மயமான திருவரங்கம் பெரியகோயிலினுள்ளே, கண்டுகொண்டன—தரிசிக்கப்பெற்றேன்; (எ-று.)

எம்பெருமானுக்குச் சகலவிதகைங்கரியங்களையுஞ் செய்கின்றவனும் நித்தியர்களிலொருவனும் சரப்பராஜனுமான ஆதிசேஷன், “புலகும்அணையார் திருமாற்கு அரவு” என்றபடி, அப்பெருமான் சயனிக்கத்திருவுளங் கொண்டபோது அவனதுமென்மைக்குஏற்ற புஷ்பசயனம்போன்ற திருப்பள்ளிமெத்தசயாக, அதில் அப்பரமன் பள்ளிகொண்டருளுதலால், ‘பணிமெல்லணையாகப் படுப்பவரை’ என்றார். ‘இருளிரியச்சுடர்மணிகளிமைக்கு நெற்றியின த்துத்தியணிபணமாயிரங்க ளார்ந்தஅரவரசப்பெருஞ்சோதியனந்தனென்னுமணிவிளங்குமுயர்வெள்ளையணையைமேவித், திருவரங்கப்பெருநகருள்தெண்ணீர்ப்பொன்னி திரைக்கையாலடிவருட்பள்ளிகொள்ளுங், கருமணியைக் கோமளத்தைக் கண்டுகொண் டென்கண்ணினைக் கொன்று கொலோ களிக்குநாளே” என்று பெரியார் பலகாலங் காணவிரும்பிய திருமூர்த்தி யாதலால், அந்தத்திவ்வியமங்களவிக்கிரகத்தைத் தாம் காணப் பெற்றபேற்றை ‘பணிமெல்லணையாகப்படுப்பவரை.....செம்பொற்கோயிலுள்ளேகண்டுகொண்டனன்’ என்று வெளியிட்டார். தமக்குக்கட்புலனை வடிவமாதலால் ‘படுப்பவரைப்பணிமெல்லணையாக’ என்று அர்ச்சாவதாரத்தை முதலிலும், விபவாவதாரங்களுள் வராகாவதாரம் கிருஷ்ணாவதாரத்துக்குமுந்தியதாயினும் தமக்கு ஸந்திஹிதமானதுபற்றிக் கிருஷ்ணாவதாரத்தை முதலிலும், அதற்குமுற்பட்ட வராகாவதாரத்தை அதன்பின்னும், அடியவர்க்கெளிபனுகின்ற ஸௌஸ்ப்யமாகிற பொதுநிலையை அகன்பின்னுமாகக் கூறின ரென்க. ‘பருவரையாற் பண்டு மண்டுகன்மாரி தெடுப்பவர்,’ ‘தாணியிடந்தெடுப்பவர்’ என்ற இரண்டிவிசேஷணங்களும், துஷ்டரிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலன சீல ரென்பதை விளக்கின. ‘வாதாசநம்’ என்று ஒரு பெயர்பெறும்படி காற்றைஉணவாகக்கொள்வதான பாம்பு அக்காற்றை உச்சவாசநிச்சவாசங்களினால் உட்கொள்ளும்போதும் வெளியிடும்போதும் உடற்பூரிப்பையும் உடல்தளர்ச்சியையுங் கொள்வதாய்க் காற்றடைத்தமெத்தைபோன்று இனிதுபள்ளிகொள்ளுதற்குப் பாங்காதல் தோன்ற, ‘பணி

மெல்லணையாக' எனப்பட்டது; “அடலாயிரவாய்ப்பொருந்து வந்தார் பணிப் பாயார்” என்பர் அழகரந்தாதியிலும்.

‘பருவரையால் தடுப்பவரைப் பண்டு மண்கென்மாரி’ என்றதன் விவரம்:—திருவாய்ப்பாடியில் ஆயர்களைல்லாரும் கூடி மழையின்பொருட்டாக இந்திரனே ஆராதித்தற்கென்று வழக்கப்படி சமைத்த சோற்றைக் கண்ணபிரான் ஒருகால் அவனுக்கு இடாதபடிவிலக்கிக் கோவர்த்தனமலைக்கு இடச்சொல்லித் தானே ஒருதேவதாருபங்கொண்டு அமுதுசெய்தருள, அவ்விந்திரன் கோபத்தோடு புஷ்கலாவர்த்தம் முதலிய பல மேகங்களை யேவி, கண்ணன்விரும்பிமேய்க்கிற கன்றுகளுக்கும் பசுக்களுக்கும் கண்ணனுக்கு இஷ்டமான இடையார்க்கும் இடைச்சியார்க்கும் தீங்குதரும்படி கல் மழையை எழுநாள் இடைவிடாது பெய்வித்தபொழுது, கண்ணன் கோவர்த்தனமென்னும் மலையை யெடுத்துக் குடையாகப்பிடித்து மழையைத்தடுத்து எல்லாவுயிர்களையும் இடையூறுசிறிதுமின்றிக் காத்தருளின நென்பதாம். (“மகரத்திற்குரியன்வந்து தித்தகாலில் வந்திக்க வந்திரனே நோக்கிப் பொங்கல், மிகவிட்டுக்கயிலைமலைபோலேவைக்க விளையாட்டா யத்தனையும் நீயே யுண்ணக், ககனத்திலிந்திரனும்வந்துபார்த்துக் கன்மழையை நிரைமீதில் விடுத்தமட்டில், இகபரத்திற்கிறையவனே நிரைக்காக் குன்றையெடுத்து மழைறுத்தனையே யெம்பிரானே” என்பது காண்க.) திரிலோகாதிபதியென்று பேர்ப்படைத்தவனான தேவேந்திரன் தானே அவ்வுலகத்தில் ஒரு சார் நிரபராதியாயுள்ளகிலையிர்கட்கு நலிவுசெய்யப்புகக்கவிடத்து எம்பெருமான் தான் அருள்கொண்டு பாதுகாத்தன நென்பதை விளக்கும், இவ்வரலாறு, “நாம் கோவர்த்தனமலையை ஆராதித்தோம்: அதனாலநேர்ந்த தீங்கைப் போக்கிக் கண்ணன் காத்தருளினான்” என்று இடையார்கள் நினைக்கவொண்ணா தெனக்கருதி, அவர்கள் ஆராதித்தமலையைக்கொண்டே காத்தருளின நென்க. இந்திரன் கல்மழைபொழிந்திட்டதனால், அதனைக் கற்கொண்டுடுத்தான்; அன்றி நீர்மழையையெப்பொழிந்திருப்பானாயின் அதனை நிரைக்கொண்டே தடுக்கவல்ல ஸர்வசுத்த நென்பது தோன்ற, ‘வரையாற் கல்மாரிதடுப்பவா’ என்றார். “கன்மாரியாகையாலே, கல்லையெடுத்து ரக்ஷித்தான்; நீர்மாரியாகில், கடலையெடுத்து ரக்ஷிக்குங்காணும்” என்று பட்டர் அருளிச்செய்வார்; இத்தால், இன்னதைக்கொண்டு இன்னகார்யஞ்செய்யக் கடவோமென்னும்நியதியில்லை: ஸர்வசுத்த நென்கை’ என்ற வியாக்கியான வாக்கியம், இங்கு அறியத்தக்கது.

‘தரணியிட்டுத்தேடுப்பவரை’ என்றதன் விவரம்:—இரணியனதுஉடன் பிறந்தவனான ஹிரண்யாக்ஷனென்னுங்கொடிய அசுரராஜன் தன்வலிமையாற் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டியெடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிச் சென்ற போது, தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால் மகாவராகருபமாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனை நாடிக் கண்டு பொருது கோட்டினை குத்திக் கொன்று, பாதாளலோகத்தைச் சார்ந்திருந்த பூமியைக் கோட்டினைக்குத்தி அங்குநின்ற எடுத்துக்கொண்டு வந்து பழையபடிவிரித்தருளின நென்பதாம். (“புண்ணியந்தெய்வதமுஞ் சேர்ப்புலோகத்தைப் புற்பாய்போற்சுருட்டிக்கொண்டே பாதாளம், நண்ணிரணியாட்சனைப் பின் தொடர்ந்தே யேகி நலமுடனே யாதிவராகத்தேவாகி, மண்ணுலகமனைத்துமிடந்தெடுத்தோர்கோட்டில்வைத்துவர வவன் மறிக்க வதைத்துத் தேவ, ரெண்ணவுலகிரேமும்படியப்பண்ணா யிறைவா நாராயணனே யெம்பிரானே” என்பர் பின்னோரும்.) இப்பொழுதுநடக்கிற சுவேதவராககல்பத்துக்கு முந்தின பாத்மகல்பத்தைப் பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஏகாரணவமான பிரளயஜலத்தில்

முழுதியிருந்த பூமியை மேலேயெடுக்கரினைத்து ஸ்ரீவராகாவதாரத்தைச் செய்ந்தருளிக் கோட்டுருனியாற் பூமியை யெடுத்துவந்தன னென்ற வரலாறும்

இயல்பிலே தமக்கு அடிமையான எல்லாவுயிர்களிடத்துங் காரண மின்றியெழுங் கருணையையுடையவனான கடவுள் அவர்கட்குத் தனது பேரின்பப்பெருவீட்டையளித்தருளுதற்கு ஒருவியாஜமாக அவர்களிவெதொரு துளஸ்தனத்தையெதிர்நோக்குகின்றன னென்பது விளங்க; 'தம்அடியாரிடம் பச்சிலைக்கு முத்திகொடுப்பவர்' என்றார். பயனாகிய அந்தப் பரமபதத்தின் பெருமைக்கு இவர்களிடம்பச்சிலை ஏற்றஸாதகமன் ருதலை நோக்குமிடத்து, அவனது திருவருள் காரணமின்றியெழுந்ததாத லுணர்க. "பத்திரத்தை யும் புஷ்பத்தையும் பழத்தையும் ஜலத்தையும் எவன் எனக்குப் பக்தியுடன் கொடுக்கின்றானோ, சுத்தமானமனத்தையுடையவனான அவனது பக்தியினால் கொடுக்கப்பட்டதான அதனை நான் அங்கீகரிக்கின்றேன்" என்று ஸ்ரீகீதையிற் கண்ணபிரான் தானே அருளிச்செய்திருத்தல் உணரத்தக்கது; "அச்சுத கின்மெய்யடியாருகந்தேயிட்டதனுமெனினுமகமேருவாகக்கொள்வாய், நிச்சயமாயுநீநம்பியெண்ணுமூடர்ரினைத்திடிலோ தூற்றையொன்றாவுகொள்ளாயால்" எனப் பின்னோர் கூறியதங் காண்க. 'தம்மடியாரிடம் பச்சிலைக்கு முத்திகொடுப்பவர்' என்ற தொடரில், சிறியதைப் பெற்றுக் கொண்டு பெரியதைக் கொடுத்த லாகிய பரிவர்த்தநாலங்காரத் தோன்றுதல் காண்க; அதனிலக்கணத்தை, தண்டியலங்காரத்தில் "பொருள்பிரமாறுதல் பரிவருத்தனையே" எனக் காணலாம்; இது, மாநிறலணி என்றொரு சொல்லப்படும். 'இலைக்கும்' எனப்பிரித்து இழிவுகிறப்பும்மையாகக்கொள்ளுதலு மொன்று. அடியார்கள் எம்பெருமானை வசப்படுத்தும் பச்சிலையாகின்றது திருத்தழா யென்பதும் இங்குத் தோன்றும்; ஆகவே, அதனால் அவர்கள்வசப்பட்டு அவர்கட்குப் பெருவீடுதந்திடுகின்றன னென்க.

படுப்பவர் கொடுப்பவர் என்றவற்றில், பகாவொற்றிடைநிலை-எதிர்கால முணர்த்தாமல் தன்மையுணர்த்திற்று; படுக்குமியல்பினர், கொடுக்குமியல்பினர் என்று பொருள். 'பண்டு தடுப்பவர்' என்றது, இயல்பினால் இறந்த காலம் எதிர்காலமாகச்சொல்லப்பட்ட காலவழுக்கை; 'யாம் பண்டுவினாயாவெது இச்சோலை' என்றற் போல: [நன் - பொது - கூட.] 'பண்டு' என்பதை, 'எடுப்பவர்' என்பதனோடுங் கூட்டுக; அதுவும் அவ்வகைக் காலவழுக்கையே. படுப்பவரை, தடுப்பவரை, எடுப்பவரை, கொடுப்பவரை என்றவை - ஒருபொருளின்மேல் வந்த பலபெயர்கள்; இவை, 'கண்டுகொண்டனன்' என்னும் ஒருவினையைக் கொண்டன. விசேஷணச்சொற்கள், விசேஷ்யச்சொல் இவையனைத்திலும் வேற்றுமையுருபுவிரியவைப்பது, வடமொழிநடை. இங்கே 'படுப்பவரை' என்றதை விசேஷ்யமாகவும், மற்றைமூன்றையும் விசேஷணமாகவும் கொள்ளுதல் சாலும். பணம் - படம்: அதனையுடையது பணீ யென வடமொழிக்காரணக்குறி; அது ஈறுகுறுகிற்று. மெல் அணை - பண்புத்தொகை. 'வரையால்' என்பதில், 'ஆல்' உருபு - கருவிப் பொருளது. கல்மாரி - சிலாவர்ஷம்; ஆலாங்கட்டிமழை. தூணி - வடசொல்; (பொருள்களைத்) தரிப்ப தென்று காரணப்பொருள்படும். இடந்து, இட-பகுதி. அடியார்-அடிமை யென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த பெயர். பசுமை+இலை = பச்சிலை: பண்புப்பெயர். ஈறுபோய்த் தன்ஒற்றுஇரட்டிற்று. முக்தி என்ற வடசொல்லுக்கு - (பற்றுக்களை) விட்டுஅடையுமிட மென்பது உறுப்புப்பொருள்; வீடு என்ற தமிழ்ப்பெயரும் இப்பொருள் கொண்டதே. செம்பொன்-மாற்றுயர்ந்த பொன். கோயில்=கோவில்: இலக்கணப்போலி; கோ இல் - இறைவனது இடம், தலைமையான இடம்; இது

தேவாலயங்கட்கெல்லாம் பொதுப்பெயராயினும், தூற்றெட்டுத்திருமால் திருப்பதிகளுள் திருவரங்கம் தலைமைபெற்றதாதலால், அதனை 'கோயில்' எனச் சிறப்பாக வழங்குவது, வைஷ்ணவசம்பிரதாயம்; இது, காரணவிடுறியின்பாற்படும். (சிவதலங்களுட் சிறந்ததான சிதம்பரத்தை 'கோயில்' என வழங்குவர் சைவர்.) கண்டுகொண்டனன்—'அன்' விருதி, தன்மையொருமைக்கு வந்தது. (௨)

ஈ. ஆளானவர்கண்களிகூரரங்கத்தரவணைமேற்
காளாசலமெனக்கண்டுகொண்டேன் மறைகாணவொண்ணாத்
தாளாயிரஞ் செம்பொன்மாமுடியாயிரந் தாமநெடுந்
தோளாயிரந் திருக்கண்ணாயிரந் கொண்ட சோதியையே.

(இ - ள்.) மறை காண ஒண்ணு - வேதங்களாலும் அறியமுடியாத;—தான் ஆயிரம் - ஆயிரம் திருவடிகளையும். செம் பொன் மா முடி ஆயிரம் - சிவந்தபொன்மயமான அழகிய கிரீடத்தைத் தரித்த ஆயிரத்திருமுடிகளையும், தாமம் நெடுந் தோள் ஆயிரம்-மாலையைத்தரித்த பெரிய ஆயிரம் திருத்தோள்களையும், திரு கண் ஆயிரம் - ஆயிரம் திருக்கண்களையும், கொண்ட-தன்னிடத்திற் கொண்ட, சோதியை - ஒளிவடிவமான ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியை,—ஆள்ஆனவர் கண் களிகூர் அரங்கத்து-அடியார்கள் (கண்டு) கண்களிப்புமிகுத்தற்குக்காரணமான திருவரங்கம்பெரியகோயிலில், அரவு அணைமேல் - ஆதிசேஷனாகிய சயனத்தின்மேல், காள அசலம் என கண்டு கொண்டேன் - கருநிறமுள்ளதொரு மலை (கிடந்தாற்) போல(ச் சயனத் திருக்கோலமாயிருக்க)க் காணப்பெற்றேன்; (எ - று.)

எல்லாப்பொருள்களையும் உள்ளபடி உணர்ந்து உரைக்கின்ற வேதங்களாலும் காணமுடியாத பரஞ்சோதிஸ்வரூபமான பரமாத்மாவை இந்நிலவுலகத்திலே திருவரங்கத்திருப்பதியில் திருவணந்தாமுநாகிய திருப்பள்ளிமெத்தையில் "பச்சைமாமலைபோல்மேனி பவளவாய் கமலச்செங்கண், அச்சதா" என்றபடி ஒருநீலமலைபோலே பள்ளிகொண்டிருக்கக் காணப்பெற்றேன் என்று, பிறர்களுக்கு அரியவித்தகளுளை எம்பெருமான் பத்துடையடியவர்க்குளியனுகின்ற உயல்பையும், தமது பாக்கியவிசேஷத்தையும், கீழ்ச்செய்யுள்போலவே இச்செய்யுளும் கொண்டாடிக் கூறியதாம். 'மறை காணவொண்ணு' என்றது, சோதியோடு இயையும்; பரப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைத் தான் முழுதும் காணமாட்டாமையை, வேதம் தானே கூறுகின்றது. தேஜோரூபி யாதலால், 'சோதி' என்றார்; அடுத்தசெய்யுளில் "ஒண் சுடர்" என்பதும் காண்க.

ஆள்ஆனவர் - அடிமைப்பட்டவர். கண்களிகூர் - கண்களாற்காணுதலால் மனம்களிகூர்தல், அக்கண்களின்மேல் எற்றிக்கூறப்பட்டது; ஒருவகை உபசாரவழக்கு. ஆளானவர்கண்களிகூர் அரங்கம்—'கூர்' என்ற வினைத் தொகை - காரியப்பொருளாதாம், காரணப்பெயரைக் கொண்டது. கூர்-மிகுதிருறிக்கும் உரிச்சொல். அரவணை - ஸர்ப்பசயநம். அர அணை என்றும் பிரிக்கலாம். அரா என்னும் குறியதன்கீழ் ஆகாரம், குறுகியும் அதனோடு உகரமேற்றும் நிற்கும். காள + அசலம் = காளாசலம்: தீர்க்கசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர்; பண்புத்தொகை. காளம் - கருநிறமானது. அசலம் - சலியாதது என மலைக்குக் காரணக்குறி. காளாசலம் - நீலகிரி: காளமேகம்படிந்ததொரு பெருமலை யென்றுங் கொள்ளலாம். என - உவமவுருபு. காளாசலம்-நிறத்திற்கும், கம்பீரமான தோற்றத்திற்கும் உவமை. ஒண்ணு - ஒன்று என்பதன் மருநு; ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப்பெயரெச்சம். 'செம்பொன்மா முடி' என்றதை அன்மொழித்தொகையாகவாவது அடையடித்தஆகுபெய

ராகவாவது கொள்ளவே, சிரசை யுணர்த்தும். 'செம்பொன்' என்பதை அத் ஞாலாகியகிரீடத்துக்குக் கருவியாகுபெய ரெனக்கொண்டு, முடி - சிரசு என்றலுமாம். மா முடி - பெரிய கிரீடமுமாம். தாமம் - வடசொல்; திருத் தழாய்மலை, மலர்மலைகள், பொன்மணிகளாலாகியஆரங்கள், வண்மலை யெண்ணுந்திவ்வியமலை இவைகளையெல்லாங் குறிக்கும். தாமம் எனக்கொ ண்டு. ஒளியென்னவுமாம். 'திரு' என்ற அடைமொழியை, தான் முடி தோள் என்றவற்றிற்கும் கூட்டலாம்.

கே 'ஆயிரம்' என்பது, அளவில்லாததென்னும்பொருளது. அந் தன்னக்கொள்ளாவிடின், தாளாயிரம் முடியாயிரம் முதலியள சேராவாம். ஆகவே, அளவற்ற பாதம்முதலிய சகல அங்கங்களையு முடையவ னென்ப தாம். அபரிமிதமாய் அற்புதமாயிருக்கிற மகாஞானமும் மகாசக்தியு முள்ள வன் எம்பெருமான் என்பது, தேர்த்தபொருள். பெருமான் சகலஇந்திரி யங்களாலேயாதல் ஓர்இந்திரியத்தாலேயாதல் திருமேனியாலேயாதல் திய்யாதம்ஸ்வரூபத்தாலேயாதல் எல்லாவற்றையும் எப்போதும் எல்லா விதத்திலும் அறிகின்றவனும் செய்கின்றவனுமாயிருக்கின்ற நென்பது, முக்கியமான கருத்து. இங்ஙனமேயன்றி, அநேகம் திருமுடிகள் திருக்கண் கள் திருக்கைகள் திருவடிகள் முதலான அவயவங்களாற் செறிந்திருக்கி ன்றான் பகவா நென்பது கருத்தன்று. அளவில்லாதகண்முதலியவற்றை யுடையவன் எப்படி அளவில்லாதகாட்சி முதலானவற்றையுடையனாயிருப் பதோ அப்படியே பகவானும் என்று எடுத்துக்காட்டினபடியாம். மற்றும், விசுவரூபங்காட்சிஞ்சமயங்களில்மாத்திரம் எம்பெருமான் பலஅவயவங் களைக்கொள்ளுதலும் உண்டு. இங்கு, சிலர், உலகமெல்லாம் பகவானுடைய சொரூப மாதலால் உலகத்திலுள்ளோருடைய முடி புயம் முதலியவையெ ல்லாம் அவனுடையவையா மெனக் கருத்துக்கூறுவர்; அது பலவிதத்தி லும் பொருந்தா தென அறிக. இது. திய்யாதம்ஸ்வரூபம் கூறியபடி. (ரு)

சு. பூங்காவிரிப்புனற்கோயிலுள்ளேமிக்கபோகமெல்லாம் [போ யாங்காணயோகத்துயில்கொண்டவாறென் னுமெண்ணெயும் னீங்காதுலகத்துயிர்க்குயிராகியிராமகரு யோங்காரமாயதனுட்பொருளாய்நின்றவொண்சுடரே.

(இ - ள்.) என்றும் எண்ணெயும் போல்—, நீங்காது - இடையறாமல், உலகத்து உயிர்க்கு உயிர் ஆகி - உலகத்திலுள்ள ஜீவாத்மாக்களுக்கு அந்த ராத்மாவாகியும், நியாமகன் ஆய்-(அந்த ஜீவாத்மாக்களுக்கெல்லாம்) தலைவ னாகியும், ஒங்காரம் ஆய் - பிரணவமந்திரஸ்வரூபியாகியும், அதன் உள் பொ ருள் ஆய் - அம்மந்திரத்தினதுள்ளேயடங்கியபொருளாகியும், நின்ற - (எந்நாளும் அழிவின்றி ஒரேதன்மையதாய்) நிலைபெற்ற, ஒள் சுடர்-பிரகா ஷிக்கின்ற சோதியானது, பூ காவிரி புனல் கோயிலுள்ளே-அழகிய காவேரி நதியின் கீரினாற் குழப்பெற்ற திருவரங்கம்பெரியகோயிலினகத்தே, மிக்க போகம் எல்லாம் யாம் காண - மிகுதியான போகங்க ளெல்லாவற்றையும் நாம் காணும்படி, யோகம் துயில் கொண்ட ஆறு - யோகசித்திரையைக் கொண்டிருக்கின்ற விதம், (என்ன ஆச்சரியம்!) (எ - று.)

உடலிலுள்ளே உயிர் அதற்குத் தூரகமாய் நியாமகமாய்ச் சேஷியா ய்த் தங்கியிருத்தல் போலப்பரமாத்மா ஜீவாத்மாக்களினுள்ளே அந்தர்யாயி யாய் அவற்றிற்குத் தான் தூரகனாய் நியாமகனாய்ச் சேஷியாய் விடாது வீற்றிருத்தலால், 'நீங்காது உலகத்து உயிர்க்குஉயிராகி நியாமகனாய்' என் றார். 'என்றும் எண்ணெயும் போல்' என்ற ராயினும், எள்ளினுள் எண்ணெய் போ லென்பது கருத்து; அது பிரிந்து காட்டாமல் எங்கும் பரந்து மறை

ந்துநிற்றற்கு உவமை. என் - ஸ்ரீவாத்மாவுக்கும், எண்ணெய் - பரமாத்மாவுக்கும் உபமானம். 'எள்ளுமெண்ணெயும்போல்' என்றதனால், எல்லாம் தானாகியும் அல்லதமாகியும் இறைவன் நிற்கின்ற நிலையைத் தோன்றவைத்தன ரென்னலாம். 'உலகம்' என்றது, அசித்துக்களை. 'உயிர்' என்றது, சித்துக்களை. 'உயிர்க்குஉயிர்' என்றது, ஈசுவரனை. 'உலகத்து உயிர்க்கு உயிராகி நியாமகனும்' என்றதனால், சித்துக்களுக்குப்போலவே அசித்துக்களுக்கும் பரமாத்மா தூரகனும் நியாமகனும் சேஷியுமாதல் தோன்றும். இதுவே, விசிஷ்டாத்வைதசித்தாந்தம். "கருதரிய வுயிர்க்குயிராய்க் கரந்தெங்கும் பரந்துறையும், ஒருதனிநாயக மென்ற லுன்புகழ்க்கு வரம்பாமோ" என்பர் திருவரங்கக்கலம்பகத்திலும். ("திடவிசும்பெரிவளி நீர்நிலமிவையிசைப், படர்பொருள்முழுவுதமா யவையவைதொறும், உடன்மிசையுயிரெனக்கரந்தெங்கும்பரந்துளன்," "பரந்ததண்பரவையுளீர்தொறும்பரந்துளன், பரந்தவண்டிடென நிலவிசும் பொழிவறத், கரந்தசிலிடந்தொறு மிடந்திகழ் பொருடொறுத், கரந்தெங்கும்பரந்துளன்" என்றார் நம்மாழ்வாரும்.) தூரகன் - தாங்குபவன், வாழச்செய்பவன். நியாமகன் - நியமிப்பவன், நடத்துபவன். சேஷி - தலைவன், உடையவன்.

சொல்லும் பொருளும் ஆகிய இரண்டுமாய் நிற்பவன் எம்பெருமானே யாதலால், 'ஓங்காரமாய் அதுனுட்பொருளாய் நின்ற' என்றார்; "ஓங்காரோபகவாந் விஷ்ணு:" என்றது காண்க. 'ஓங்காரம்' என்றதில், 'காரம்' என்பது - சாரியை; அகாரம், ஆகாரம் என்றவற்றிற் போல. பிரணவம், அகார உகார மகாரக்ளாகிய மூன்று ஒரெழுத்தொருமொழிகள் கூடியதோ ரெழுத்தாம். அது ஸகலவேத்காரணமும், ஸகலவேதஸங்க்ரஹமும், ஸகலவேதஸாரமுமாதலால், தலைமைபற்றி எடுத்துக்கூறப்பட்டது. அதன்பொருள், ஸர்வாஷ்கருணை திருமாலுக்கே உரியபொருள் ஸ்ரீவாத்மா என்பது; இப்பொருளில், பகவானுக்கே பிராதானியந்தோன்றுதலால், பகவான் பிரணவத்தின்பொருளாவன்: "ப்ரணவோ பசுவத்வாசீ ப்ராநாந்யாதர்த்தஸம்பவாத்" என்பது காண்க. ஒன்சுடர் - சூரியசந்திர அக்ஷினிகளாகிய முச்சுடர்களின் ஒளியினும்மேம்பட்ட பேரொளி; புறவிரூபையேபோக்குகின்ற அவ்வொளிகளினுஞ்சிறக்குமாறு அகவிரூபையும் அகற்றும்ஞானவொளி; தோற்றக்கேடுகளும் மிகுதிசுறைவுகளும் இன்றும் ஒருபடிப்பட்டவளங்கும் ஒளி. இப்படிசேதநாசேதங்களுக்கு வியாபகனும் அந்தர்யாமியும் மந்த்ரார்த்தஸ்வரூபியும் தேஜோரூபியுமான பரமாத்மா சில்வாந்நாட்பல்பிணிச்சிற்றறிவினராகியநாமெல்லாம் எளிதிற்சேவித்துநடையும்படி இவ்வுலகத்தில் திருவரங்கம்பெரிய கோயிலிலே பள்ளிகொண்ட திருக்கோலமாய்க் காட்சித்தருள்கின்ற திருவருட்பெருமை என்னே! என்று கொண்டாடியவாரும். முடிக்குஞ்சொல், வருவித்து உரைக்கப்பட்டது. விதத்தையுணர்த்துகின்ற 'ஆறு' என்ற சொல் வருமிடங்களில் முடிக்குஞ்சொல் கூறப்படாது எஞ்சிநிற்பதை இலக்கியங்களிற் பலவிடத்துக் காணலாம்; இது, இசையெச்சம். இப்படி 'ஆறு' என்ற சொல் முடிபின்றி வியப்புவிளக்குதலை, "வெள்ளைவாகனக்குரிசில்விண்மை வல்லபயிருந்தவாதே" என்ற வில்லிபுத்தூரார்பாரதத்திலும் காண்க.

'பூங்காவிரிப்புனல்' என்ற அடைமொழி, "தெளிவிலாக்கலங்கல்நீர் குழ் திருவரங்கம்" என்றபடி தலத்தின் நீர்வளவாய்ப்பைக் காட்டும். திருவரங்கம் போகமண்டபமெனப்படுதலால், 'மிக்கபோகமெல்லாமாய்காணயோகத்துயில்கொண்ட ஆறு' எனப்பட்டது; முன்னும் "பெருமா ளரங்கப்பெருஞ்செல்வம்" என்றார். போகம் - வைபவம்; செல்வமும், சுகானுபவமும். அங்கு எம்பெருமானுக்கு எல்லாஐசுவரியங்களும் குறைவறவிருத்தலும், அப்பெருமான் தெண்ணீர்ப்பொன்னிதிரைக்கையாலடிவருடஇனிது

பள்ளிகொள்ளுதலுங் காண்க. இனி, 'மிக்கபோகமெல்லாம் யாம்காண்' என்பதற்கு-(எம்பெருமானேச்சேவித்ததன்பயனாக இம்மைமறுமைவீடுகளில்) மகாபாக்கியங்களை யெல்லாம் நாம் அனுபவிக்கும்படி யென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். மிக்கபோகம் - வரம்பிலின்ப மெனப்படும் நீர்திசயசுகாறுபவ மென்றலுமாம்.

காவிரி - காவேரீ என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; அப்பெயர் - கவேரெனென்ற அரசனது மகள் என்று பொருள்படும். போகம், யோகம், சியாமகன், ஓங்காரம் - வடசொற்கள். தம்மைப்போன்ற அடியார்களை யுஞ் சேர்த்துக்கொண்டு, உளப்பாட்டுத்தன்மைப்பன்மையாக, 'யாம்' என்றார்; கவி களுக்கு உரிய இயற்கைத்தனித்தன்மைப்பன்மையுமாம். எண்ணெய் - என் றெய்: எள்ளின் சாரம். ஒள்-ஒண்மை யென்ற பண்பின் அடி. ஒள் + சுடர் = ஒண்சுடர்: பண்புகளின் லகார ளகாரங்கள் வலிவர னகார ணகாரங் களாம். (ச)

௫. கறங்காழிநாலெட்டிலக்கமியோசனை கட்செவியின்
பிறங்காகழும்மையிலக்கமியோசனை பேருலகி
லிறங்காழிமேகமெனவேயரங்கத்திலெந்தையதி
அறங்காகளமைந்தைப்பதினாயிரமோசனையே.

(இ - ள்.) கறங்கு - ஆரவாரிக்கின்ற, ஆழி - திருப்பாற்கடலினது, (நீளம்)—, நால் எட்டி இலக்கம் யோசனை-முப்பத்திரண்டிலகும் யோஜனையளவாம்; கட்செவியின் - (அதனிடையேயுள்ள) திருவனந்தாழ்வானுடைய, பிறங்கு ஆகம் - விளங்குகின்ற திருவுடம்பினது. (நீளம்)—, மும்மை இலக்கம் யோசனை - மூன்றலகும்யோஜனையாம்; பேர் உலகில் இறங்கு ஆழி மேகம் எனவே - பெரிய இந்நிலவுலகத்தி லிறங்கிவந்த சங்கராயுத்தையுடையதொருமேகம்போல, அரங்கத்தில் எந்தை அதில் உறங்கு - திருவரங்கத்திலெழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமான் அத்திருவனந்தாழ்வான் மேலே (பள்ளிகொண்டு) யோகநீத்திரைசெய்தருள்கின்ற, ஆகம் - திருமேனியினது, நீளம் - நீட்சி, ஐந்து ஐம்பதினாயிரம் ஓசனை - இரண்டரை லகம் [இரண்டிலகத்துஐம்பதினாயிரம்] யோஜனையாகும்; (எ-று.)

எம்பெருமானுக்கு உரிய பரதவம், வியூகம், விபவம், அந்தரயாமிதவம், அர்ச்சை என்ற ஐவகைநிலைகளுள் வியூகநிலை, இதற் குறிக்கப்பட்டது. பிரமன் முதலிய தேவர்கள் வணங்கி வழிபடுதெய்வமாய் எல்லா அவதாரங்களுக்கும் முதலாய்ப் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் தொழில்களுக்குக் கர்த்தாவாய்த் திருப்பாற்கடலிலே வாசதேவ ஸங்கர்ஷண பரத்யும்ந அநிருத்தர்க ளாகிய நான்கு ரூபத்துடன் எழுந்தருளியிருக்கின்ற நிலை, வியூக மெனப்படும். அந்த நான்குரூபத்திளுட் பிரதானமாகிய வாசதேவமூர்த்தியின் திருமேனிவளத்தைக் கூறுபவராய், அதற்கு அங்கமாகப் பாற்கடலின் நீளமே தொடங்கிக் கூறலானார். 'ஆழி' என்று பொதுப்படக் கூறினாரெனும், சந்தர்ப்பத்தால், பாற்கடலைக் குறித்தது. நாலெட்டு - பண்புத்தொகை. "ஆசற வயங்குஞ் சாகநற்றீவினகல நாலெட்டிலகச்சத்தி, னோசனையனந்தன் மிசையரியுறும் பாலுவரியு மன்னதேயாம்" என்ற மகாபாகவத்தாரனும் பாற்கடற் பரப்பின் எல்லையை யுணரலாம். இதனால், 'நாலெட்டு' என்பதற்கு - உம்மைத்தொகையாக, பன்னிரண்டு எனப்பொருள்கொள்ளுதல் பொருந்தாமை, வெளிப்படை. யோசனை - நான்கு ரோசங்கொண்டது; அவ்வளவையு, "அங்குலமறுநான்கெய்தினது கரம் கரமோர்நான்கு, தங்குதல் தனுலென்றும் தனுவிரண்டது வேர்தண்டம், இங்குறுதண்டமானவிராயிரம் ருரோசத்தெல்லை, பங்கமில்லுரோசநான் கோரியோசனைப்பாலதாமே" எனக் காண்க. யோசனை, சற்று ஏறக்குறையக் காதவளவாம்.

கறங்காழி - வினைத்தொகை; கறங்குதல் - ஒலித்தல். ஆழ்ந்துள்ளது ஆழி யெனக் காரணக்குறி; இ - கருத்தாப்பொருள்விசுதி. இலக்கம் - லக்ஷ மென்ற வடசொல்லின் விகாரம். இலக்கம்-நூராயிரம். யோசனை, ஓசனை - யோஜனா என்ற வடசொல்லின் விகாரங்கள். இலக்கம்+யோசனை = இல க்கமீயோசனை: தன்னொழிமெய்ம்முன் யகரம்வர இகரம் தோன்றிற்று; இனி, இலக்கம் இயோசனை என்றுபிரித்து, இகரத்தை “யவ்விற்கு, இய்யும் மொழிமுதலாகி முன்வருமே” என்றபடி யகரத்தைமுதலிலேயுடைய வட மொழியின் முன் வந்த தாகக் கொள்ளுதலும் ஒன்று. கட்செவி-கண்செவி; கண்களாகிய காதுகளை யுடையது; பண்புத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன் மொழித்தொகை:கண்களையே காதுகளாகவு முடைய தென்று கருத்து;பா ம்புகட்குச் சண்ணாகிய பொறியொன்றிலேயே காணுதலுங்கேட்டலு மாகிய புலனறிவிரண்டும் அமைந்திருத்தல் காண்க:இதுபற்றி,வடநூலார் பாம்புக்கு ‘சக்ஷுபூருவம்’ என்ற ஒருபெயர் கூறுவர்; ‘கோகணநாகம்’ என்றார் வில்லி புத்தூராரும். “தெரிமாண் தமிழ்முன்மைத் தென்னம்பொருப்பன்” என்ற விடத்துப் போல, இங்கு ‘முன்மை’ என்பது - முன்றின் தன்மையையுணர்த் தாமல் மூன்றென்னுமென்னையே உணர்த்தியது: “இருமைவகைதெரிந் தீண்டறம்பூண்டார்” என்ற திருக்குறளில் “இருமை” என்றதும் இத்திறத் ததே: இதில், ‘மை’ விசுதி - தன்மையையுணர்த்தாமல் தன்மையையுடைய பொருளையே உணர்த்தியதனால், பகுதிப்பொருள்விசுதியாம்; இத்னை வட நூலார் ஸ்வார்த்தபாவத்தித்ப்ரதயய மென்பர்.

எம்பெருமானது திருமேனிக்கு மேகம் - நிறத்திலும், கண்டவர்கண் குளிர்ச்செய்யுந்திறத்திலும், அடுத்தவரிளைப்புத்தலிர்த்தலிலும் உவமை.சக்க ராயுதத்தைக் கையிலுடைய திருமாலுக்கு உவமையாதற்பொருட்டு ‘ஆழி மேகம்’ என்றார்; அது -இஃபொருளுவனாம். திருப்பாற்கடல் இந்நிலவுலகத் திலுள்ள தாதலால், மேகத்திற்கு ‘பேருலகிலிறகு’ என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. மேகம் - வடசொல். ஏ - தேற்றம். எந்தை - எமது பரமபிதா: யாம் என்ற பகுதி, ‘எம்’ என விகாரப்பட்டது; தை - விசுதி. எந்தை = நம்பெருமாள். நீளம் - நெடுமை. ஐந்தைம்பதினாயிரம் - பண்புத் தொகைப் பன்மொழித்தொடர்; இருநூற்றைம்பதினாயிரம். கடலிற் படி ந்து அதன்நீரை யுட்கொண்டு கருவுற்றநீலமேக மென்ற பொருளில் ‘ஆழி மேகம்’ என்றருமாம்.இனி, ‘ஆழி மேகம்’ என்றதைப் பன்மைவிசுதிபெறாத அஃறிணையுன்மைத்தொகை யென்றுகொண்டு, கடலும் மேகமும் போல வென்று தனித்தனி உவமையாக உரைப்பர் ஒருசாரார்.பேருலகில் ஆழி இற க்கு மேகம் என மொழிமாற்றி, பெரியஇய்வுலகத்திலே அப்பாற்கடலி லிறங்கிப்படிந்ததொரு மேகம்போல வென்று பொருள்கொள்ளுதலும் அமை யும். ‘நீளம்’ என்றதனைப் பிறவற்றிற்குக் கூட்டுக;கடைநிலத்தீவகம். ‘யோ சனை’ என்றது, பெயர்ப்பயனிலையாய்நின்றது. (இ)

கூ. பாற்கடனூலெட்டிலக்கமீயோசனை பாற்கடலுண்
மாற்கவிகோயிலகலமுநீரைந்து வானளவுந்
தீற்கமொரேழு திகழ்பணிமூன்று சிறந்தகல
மேற்கவினென்றரை யுத்தமர்நீளமிரண்டரையே.

(இ - ள்.) பால் கடல் - திருப்பாற்கடலினது. (நீளம்)—நூலெட்டு இலக்கம் யோசனை - முப்பத்திரண்டிலக்ஷம்யோஜனையாகும்;பால் கடலுன்- அத்திருப்பாற்கடலினிடையே, மால் கவி கோயில் - திருமாலை வீளை ந்துகொண்டிருக்கின்ற திருக்கோயிலினது, அகலமும்—,சுரஐந்து (இலக் கம் யோசனை) - பத்துலக்ஷம்யோஜனையாம்; வான் அளவும் தீற்கம் - ஆகா

யத்தை யளவுகின்ற (அத்திருக்கோயிலின்) உயரம், ஒர் ஏழு (இலக்கம் யோசனை) - ஏழலகம்பயோஜனையாம்; திகழ் பணி - விளங்குகின்ற திரு வனந்தாழ்வானது, (நீளம்)—, மூன்று (இலக்கம் யோசனை) - மூன்றலகம்ப யோஜனையாம்; சிறந்த அகலம் - மேன்மையுற்ற (அத்திருவனந்தாழ்வா னது) அகலம், எல் கலின் ஒன்றுதரை (இலக்கம் யோசனை) - பொருந்திய அழகையுடைய ஒன்றரைலகம்பயோஜனையாம்; உத்தமர் - (அதிறபள்ளி கொண்டருள்கின்ற) புருஷோத்தமரான எம்பெருமானுடைய, நீளம் - (திருமேனியின்) நீட்சி, இரண்டரை (இலக்கம் யோசனை) - இரண்டரைலகம்ப யோஜனையாம்; (எ - று.)

‘அகலம்,’ ‘தீற்கம்’ என்ற சொற்களில்லாத இடங்கட்கெல்லாம், ‘நீளம்’ என்பது, தகுதிபற்றி, முந்தினசெய்யுளிற்போல எடுத்துக்கூட்டப் பட்டது. ‘தீற்கம்’ என்பதை ‘பாற்கடல்,’ ‘பணி’ என்றவற்றோடு கூட்டி, அதற்கு அவ்விடங்களில் நீளமென்றுபொருள்கொள்ளுதலுமாம். ‘இலக் கம்,’ ‘யோசனை’ என்ற சொற்கள் எடுத்து எல்லாவாக்கியங்களிலும் கூட்டப் பட்டன; முதலிலேதீர்வகும். ‘பாற்கடல் நாலெட்டிலக்கமியோசனை,’ ‘திக ழ்பணி மூன்று,’ ‘உத்தமர்நீள மிரண்டரை’ என்ற மூன்றுவிஷயங்கள் கீழ்ச் செய்யுளிற்கூறியனவே யானாலும், ‘பாற்கடலுள்மாற்கவிகோயிலகலமு மீரைந்து,’ ‘வானளவுத்தீர்க மொரோழு,’ ‘சிறந்தகல மேற்கவினென்றரை’ என்ற மூன்றுவிஷயங்கள் புதியன வாதலால், இச்செய்யுள் கூறியதுகூற லென்னுங்குற்றத்தின்பாற்படா தென்க. முன்சொன்ன மூன்றுவிஷயங் களை இங்கு மீளவுஞ்சொன்னது, அவற்றைச்சார்ந்தவிஷயங்களினைத்தையு ம் ஒருங்குதொகுத்தணர்த்தவேண்டு மென்னும் கருத்தினு லென்க; ‘கூறியதுகூறினுங் குற்றமில்லை, வேறொருபொருளை விளைக்குமாயின்’ என்பது காரணம். வெவ்வேறுதூல்களிற்கூறியவற்றின் மொழிபெயர்ப்பாக இங்ஙனம் தனித்தனிகூறினர்போலும்.

மால் - பெருமை, அடியார்கள்பக்கல் அன்பு, திருமகளிடத்துக் காதல், மாயை, கருநிறம் இவற்றையுடையவன்; தன்னையடைந்தவர்க்குத் தன்பக் கல் மோகத்தை விளைப்பவ னென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். மாற் கவி - இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகை யாதலின், உயர்தினைப்பெயரீது திரிந்தது; ‘இயல்பின் விகாரம்’. உம்மை-எச்சப்பொருளது. ஈரைந்து - பண்புத்தொ கை. அளவும் - அளவும் என்பதன் விகாரம். இனி, ‘வான்அளவும்’ என்ப தற்கு - ஆகாயம்வரையிலும் என்று உரைத்தல் சிறப்பன்று. ‘தீர்க்கம்’ என்ற வடசொல் எதிகைநோக்கி, ‘தீற்கம்’ என்று விகாரப்பட்டது. சிறந்தகலம் - சிறந்தஅகலம் என்றதன் தொகுத்தல். ‘எல் கலின்’ என்ற வினைத்தொகையில், வகரம் திரிந்தது, எதிகைநயம்நோக்கி யென்க. இனி, என்னப்பதை முதலிலேத்தொழிற்பெயரென்கொண்டு, இரண்டாம்வேற்று மையுருபும்பயனுந் தொக்கதொகை யாக்கி, ஏற்றலையுடைய அழகென்றலு மொன்று. நீளத்துக்குஏற்றஅகலமாய்அமைந்து அழகுசெய்து சிறப்ப தென்பது தோன்ற, ‘சிறந்தகலம்’ என்றும், ‘ஏற்கலின்’ என்றும் கூறின ரென்க. ஒன்றரை, இரண்டரை - உம்மைத்தொகைகள்: ஒன்றும் அரையும், இரண்டும் அரையும் என விரியும். உத்தமர் - சிறந்தவர்; உத்தமபுருஷர். ‘மால் கவி’ என்பதற்கு - மேகங்கள்படிகின்ற வென்று உரைப்பாரு முளர்; பெருமையோடு கவிந்த வென்பர் ஒருசாரார்.

இனி, இச்செய்யுளைணன்றினோக்குமிடத்து, இது இந்நூலாசிரியர்செ ய்த்ததன்றி வேறியாரோசெய்து இந்நூலிளிடையே சொருகுவியாகச் சேர் த்த தென்றுசொல்லவும் இடமுண்டு; இத்தன்மையதை வடநூலார்ப்பரகூபி தம்’ என்பர். இங்ஙனம் ஊகித்தற்குஉரிய காரணங்கள்:—(க) இவ்வகைப்பிர

பந்தத்திற் செய்யுள்தோறும் பிரபந்தத்தலைவன்பெயரையேனும் தலப்பெயரையேனும் கூறும் மரபிற்கு மாறாக 'உத்தமர்' என்ற பொதுப்பெயரைக் கூறுதல். (உ)கீழ்ச்செய்யுளோடு இச்செய்யுள் ஒருசார் கூறியதுகூறலாதல். (ஈ)இப்பிரபந்தச்செய்யுள்களின்தொகை ௧௧௦-எனமுழுத்தொகையாகாது, இச்செய்யுளைச்சேர்க்குமிடத்து ௧௧௧ - எனச் சொச்சத்தொகை கொள்ளுதல்; (ச)'நீளம்' என்ற சொல்லைக் கடைநிலைத்தீபகமாக முன்வாக்கியங்களிலும் 'தீற்கம்' என்பதை இடைநிலைத்தீபகமாக முன்பின்வாக்கியங்களிலும் கூட்டுதற்கு இடமின்றி 'அகலம்' என்ற சொல் இடையிடையேவந்துநின்று 'பாற்கடல்,' 'பணி' என்றவற்றிற்கு இன்ன அளவென விளங்கவொட்டாமை. (ரு)'மாற்கவி' என்ற சொற்றொடரும் 'தீற்கம்' என்ற சொற்பிரயோகமும் சிறவாமை. (சு)அவற்றோடு 'சிறந்தகலம்,' 'ஏற்கவின்' என்ற தொடர்கள் சொல்லமைப்பிலும் பொருள் வளத்திலுஞ்சிறப்பின்றித் திவ்வியகவியான ஐயங்காரது செய்யுள்கடையழகிற்கு ஏலாமை. (ஏ)'வானளவும்' என்றது பயனின்றிரிந்தல். இவை முதலாக 'குன்றக்கூறல், மிகைபடக்கூறல், கூறியதுகூறல், வழுஉச்சொற்புணர்த்தல், மயங்கவைத்தல், வெற்றெனத்தொடுத்தல், நின்றபயனின்மை' என்ற நூற்குற்றங்களும், பிறவும் உய்த்துணர்ந்துகொள்க. ஐயங்காரது செய்யுள்களின் சொற்பொருள்வளங்கள் "தேனையு மமுதையு மனைய தீஞ்சொ லோர்ந், தானையின்கன்றென வமைக்கும் பாடலான், எனைய பாட லொன்றேனு மோதிலான்; பூனைபோல்வஞ்சனைப் புந்திகொண்டிலான்" என்றுகொண்டாடும்படியிருத்தல், பிரசித்தம். (சு)

எ. அடித்தலமந்தவதலம் பொருதிரையாழிவையங்கடித்தல நேமிக்கிரியுடையாடை கபாலிமுன்னாண்மிடித்தலமந்ததொழித்தானரங்கன் விழியிருகோண்முடித்தலமண்டமுக டினியாமென்மொழிவதுவே.

(இ - ள்.) முன் நாள் - முற்காலத்தில், கபாலி - (பிரமனது) தலையோட்டை(க் கையிலே) யுடையவனாகிய சிவன், மிடித்து --(அப்பிரமனது சாபத்தால்) வறுமையுற்று, அலமந்தது - (கண்ட இடமெங்கும் இராந்து) திரிந்து வருந்தியதை, ஒழித்தான் - போக்கியருளியவனான, அரங்கன் - திருவரங்கநாதனுக்கு, - அடி தலம் - திருவடிகளிருக்குமிடம், அந்த அதலம் - அந்த [கீழுலகமாகிய] அதலலோகமாம்; கடி தலம் - திருவரையிருக்குமிடம், பொரு திரை ஆழி வையம்-மோதுகின்ற அலைகளையுடைய கடலாற் சூழப்பட்ட பூலோகமாம்; உடை ஆடை-(அத்திருவரையில்) உடுக்கப்படுவதாகிய வஸ்திரம், நேமி கிரி - (அப்பூலோகத்தைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற) சக்கரவாள பர்வதமாம்; விழி - திருக்கண்கள், இரு கோள் - சூரியசந்திரர்களாம்; முடி தலம் - திருமுடியிருக்குமிடம், அண்டம் முகடு - அண்டகோளத்தின் உச்சியாம்; (என்றால்), இனியாம் மொழிவது என்-(அப்பெருமானது திருவருவத்தின் பெருமையைக்குறித்து) இனி நாம் சொல்லத்தக்கது யாதுவது!

எம்பெருமானது விராட்ஸ்வரூபத்தின் அல்லது விசுவரூபத்தின் மகத்துவத்தைச் சிறிதுவெடுத்துக்காட்டி, அது முழுவதுகூறுதற்கரிதென்று அதன் அருமைபெருமைகளை விளக்கியது, இது.

அதலம் - கீழேயுலகங்களி லொன்று; இங்கே, கீழுலகமென்றமாத் திரமாய்நின்றது. 'அந்த' என்று சேய்மையசுட்டாற் குறித்தனர், அது பலயோசனை தூங்கட்கு அப்பாலுள்ளதனால்; உலக ரிசுட்டுமாம். வையம் - (பொருள்களை) வைக்குமிட மெனக் காரணப்பொருள்படும். நேமிக் கிரி - ஏழுமுகாத் வீபங்களைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற ஏழு பெருங்கடல்களுக்கும் அப்பாற் கோட்டைமதின்போலச் சூழ்ந்துள்ளதொரு பெருமலை, சக்ரகாரமாக[வட்டமாக]

ப் பூமியைச் சூழ்ந்திருத்தல்பற்றி, அதற்குச் சக்ரவாளமென்று பெயர். அதன் பரியாயநாமமாக 'நேமிக்கிரி' என்றார். நேமி - சக்கரம், கிரி - மலை. உடை- உடு - பகுதி; ஐ - செயப்படுபொருள்விசுதி. அலமந்தத - இறந்தகாலத்தொழிற் பெயர்; அலமா - பகுதி; ஈறுகுறுகிற்று. ஒழித்தான்-பெயர். கோள்-கரஹ மென்ற வடமொழிப்பெயர்க்கு ஏற்ற தமிழ்ச்சொல். இருசுடரிற் சூரியன் வலக்கண்ணும், சந்திரன் இடக்கண்ணுமாம். தலம், கடி, நேமி, கிரி, கபாலீ, அதலம், உண்டம் - வடசொற்கள்.

சிவபிரான் இரத்திலேத் திருமால் ஒழித்த கதை:—ஒருகாலத்திலே, பரமசிவன் தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்ததலையுடையனாயிருப்பது பலரும் பார்த்துமயங்குதற்கு இடமாயிருக்கின்ற தென்குருதி அவனது சிரமொன்றைக் கிள்ளியெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன்கையல் ஒட்டிக்கொள்ளுதலும், அவன் 'இதற்கு என்செய்வது?' என்று கவலைப்பட; தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப்பாவந்தொலையப் பிச்சையெடுக்கவேண்டும்: என்னைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ, அன்றைக்கே அது கையைவிட்டுஅகலும்' என்று உரைக்க, சிவபெருமான் பலகாலம் பலதலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சையெற்றுக்கொண்டே வருந்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நீங்காதாக, பின்பு ஒருநாள் பதரிகாச்சிரமத்தை யடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயணமூர்த்தியை வணங்கி இரத்தபோது, அப்பெருமான் 'அக்ஷயம்' என்று பிசைக்கியிட, உடனே அது நிறைந்து கையைவிட்டுஅகன்றது என்பதாம். திருமால் தனது திருமார்பின் வேர்வைநீரைக்கொண்டு அக்கபாலத்தை நிறைத்து ஒழித்ததாகவும் வரலாறு உண்டி. இச்சரித்திரமுகத்தால், எம்பெருமானுடைய பரவத்தை வெளியிட்டவாறு. (எ)

அ. திண்சுடராழியரங்கேசர் திக்குத்திருச்செவியின்
மண்கழலிற் சத்யலோகஞ்சிரத்தின் மருத்துயிரிற்
றண்கதிருள்ளத்தில் வானுந்தியிற் செந்தரணிகண்ணி
லொண்கனலீர்திரன்வாழ்முகப்போதினுதித்தனரே.

(இ - ள்.) திண்சுடர் ஆழி அரங்கேசர் - வலிமையையும் ஒளியையுமுடைய சக்கராயுதத்தை யேந்திய திருவரங்கநாதரது, திரு செவியில் - அழகிய காதிலிருந்து, திக்கு - திக்குகளும், கழல் - திருவடிகளிலிருந்து, மண் - பூமியும், சிரத்தில் - திருமுடியிலிருந்து, சத்யலோகம்-சத்தியலோகமும், உயிரில் - உயிரிலிருந்து, மருத்து - வாயுவும், உள்ளத்தில் - மனத்திலிருந்து, தண்கதிர் - சூரிர்ச்சியான கிரணங்கலையுடைய சந்திரனும், உந்தியில் - திருநாபியிலிருந்து, வான் - ஆகாயமும், கண்ணில் - திருக்கண்ணிலிருந்து, செம் தரணி - செந்நிறமுள்ள சூரியனும், வாழ் முகம் போதில் - சிறப்புற்ற தாமரைமலர்போன்ற திருமுகத்திலிருந்து, ஒள்கனல் இந்திரன் - ஒளியுள்ள அக்கினியும் இந்திரனும், உதித்தனர் - (ஆதியில்) தோன்றினார்கள்; (எ - று.)

இது-புருஷஸூத்தத்திற் கூறிய விஷயம்; "மறைப்பொருள்." அங்குக் கூறிய முறை - 'தண்கதிர் உள்ளத்தில், கண்ணில் தரணி, முகத்தில் இந்திரன்கனல், உயிரில் மருத்து, உந்தியில் வான், சிரத்திற் சத்யலோகம், கழல்களில் மண், திக்குக்கள் திருச்செவியில்' என்றுள்ளது. இவ்விஷயம், இதி ஹாஸபுராணதிகளிலும் காணப்படுகின்றது. 'கண்ணிலே சூரியனும், மனத்திலே சந்திரனும், பிராணனிலே வாயுவும், முகத்திலே அக்கினியும், நாபியிலே அந்தரிக்ஷமும், சிரத்திலே மேலுலகமும், கண்ணத்திலே திசையும், பாதங்களிலே பூமியும் உண்டாயின' என்றது, விஷ்ணுபுராணம். பிரவும் இங்

திக்கு, மண், சத்யலோகம், மருத்து, தண்கதிர், வான், தாணி, கனல், இந்திரன் என அஃறிணையும் உயர்திணையும் கலந்துண்ணி, மிகுதியால், 'உதித்தனர்' என உயர்திணைப்பன்மைமுடிபைப் பெற்றன; "பார்ப்பா ரற வோர் பசுப்பத்தினிப்பெண்டிர், மூத்தோர் குழவி யெனு மிவரை" என்றவிட த்துப் போல. திக்கு மண் சத்யலோகம் வான் என அஃறிணைப்பொருள் நான்காக, மருத்து தண்கதிர் தாணி கனல் இந்திரன் என உயர்திணைப் பொருள் ஐந்தாதலால் மிகுதி யெனப்பட்டது; அன்றி, அஃறிணையும் உயர்திணையும் விரவிச் சிறப்புப்பற்றி உயர்திணையால்முடிந்தன வெனினும் அமையும்; 'பொன்னனும் குதிரையும் வந்தார்கள்' என்றற்போல: அஃறிணையினும் உயர்திணை சிறந்த தென்பது வெளிப்படல. இத்திணைவழுவமை தியை "திணை பால் பொருள் பல விரவின சிறப்பினும், மிகவினும் இழி பினும் ஒருமுடிபினயே" எனக் கூறினர் நன்னூலார். மருத்து, தண்கதிர், தாணி, கனல் எனத் சொற்கள் - தேவர்களைக் குறித்தலால், உயர்திணையாம்; ஆகவே, 'உதித்தனர்' என்ற பாடம் எழு வென்றகொண்டு 'உதித்தனர்' என்றிருத்ததல் குந்திதமாத லுணர்க. இனி, பரத்யேகாந்வயமாக, 'உதித்தனர்' என்ற முற்றை அததர்குஏற்ப 'உதித்தனர்,' 'உதித்தது', 'உதித்தனன்' என மாற்றித் தனிச்சனிகூட்டிமுடித்தலும் இலக்கணமே.

ரங்கேஸர், திக்கு, சத்யலோகம், மருத்து, தாணி. இந்திரன். முகம் - வடசொற்கள். ரங்க + ஈசர் = ரங்கேசர்: வடமொழிப்புணர்ச்சி, குணசந்தி; அ ஆ முன் இ ஈ வரின், அய்விரண்டுக் கெட ஒள்காரம் தோன்றும். 'செவியில்' முதலியவற்றில், இல் - ஐந்தனுருபு, நீக்கப்பொருளது. திருவை மற் றைத்திருவவயவங்களுக்குக் கூட்டுதல். சத்யலோகம் - மேலேழுலகங்களுள் மேலது; அதனே பிப்மலோகம். தண்கதிர் - பண்புத்தொகையன்மொழி. கனல் இந்திரன் - உம்மைதொக்குப் பன்மைவிகுதிபெறுத்தலால், உயர்திணைப் பெயர்ச்செய்வெண். வாழ்தல் - மேம்படுத்தல். முகப்போது - முன் பிள்ளைத்தொக்க உவமைத்தொகை. 'வாழ்' என்பதைப் போதிற்றுஅடை மொழியாக்கி. இங்கே போதிற்று வாழ்வு - காலபேதத்தால் வாடுதலும் சுவாதலும் இன்றி எப்பொழுதும் மலர்ந்தபடியேவிளங்குதல் வென்னலாம். அங்கனம் ஒருமல ருண்டானால் அதனே எம்பெருமானது திருமுகத்திற்கு உவமையாகு மென இல்பொருளுவமை கூறியவாரும். அரங்கரது நகை முகத்திற்கு உவமையாதற்கு ஏற்ப 'வாழ்போது' என்றன ரென்க. இனி, 'வாழ்' என்ற வினைத்தொகையைக் காரணப்பொருளதாக்கி முகத்தோடு இயைத்து, (அடியவர்) பேரின்பவாழ்வடைதற்குக் காரணமானமுக மென்றலுமாம். திண்மை - ஆழிக்கு அடைமொழி. ஆழிக்குத் திண்மை - எவ் வளவுவலிமையையுடைய கொடியவரையும் தவறாது அழித்தல் முதலியன. ஆழிக்குச் சுடர் - ஆயிரங்கோடிதிவாகரன்போ லொளிந்தல். இனி, திண் சுடர் - மிக்கவொளி யென்னவுமாம். தாணிக்குச் செம்மை - இனம்விலக்க வந்ததல்லாத இயற்கையடைமொழி. இந்திரன் என்பது - பரமைசுவரிய முடையவ னென்று பொருள்படும். செய்யுளோசையின்பொருட்டு, 'சத்ய லோகம்' என்றது 'சத்யலோகம்' என்றார். (அ)

க. புரமாயிரந் திருக்கண்மலராயிரம் புண்டரிகக்
கரமாயிரந் கழற்கான்மலராயிரந் கண்ணிமுடிச்
சிரமாயிரந் திருநாமமுமாயிரஞ் செய்யகையி
லரமாயிரந்கொண்டதிண்டிறலாழியரங்கருக்கே.

(இ - ள்.) செய்ய கையில் - சிவந்த (வலத்) திருக்கையிலே, அரம் ஆயிரம் கொண்ட திண் திறல் ஆழி - ஆயிரம் அரங்களைக்கொண்ட மிக்கவலிமை

யையுடைய சக்கராயுதத்தை யேந்திய, அரங்கருக்கு - திருவரங்கநாதர்க்கு, —புரம் ஆயிரம் - திருமேணி ஆயிரமாம்; திரு கண் மலர் ஆயிரம் - செந்தாமரைமலர்போன்ற திருக்கண்கள் ஆயிரமாம்; புண்டரீகம் கரம் ஆயிரம் - செந்தாமரைமலர்போன்ற திருக்கைகள் ஆயிரமாம்; கழல் கால் மலர் ஆயிரம் .. வீரக்கழலையணிந்த செந்தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகள் ஆயிரமாம்; கண்ணி முடி சிரம் ஆயிரம் - மலர்மாலையையும் கிரீடத்தையுந் தரித்த திரு முடிகள் ஆயிரமாம்; திருநாமமும் ஆயிரம் - திருப்பெயர்களும் ஆயிரமாம்.

* “தோள்களாயிரத்தாய் முடிசுளாயிரத்தாய் துணைமலர்க்கண்களாயிரத்தாய், தாள்களாயிரத்தாய் பேர்களாயிரத்தாய் தமிழனென்பெரிவப்பனே” என்றார் நம்மாழ்வார். “வேதஞ்செப்பும், பேராயிரந் திண்பெரும்புயமாயிரம் பெய்துளவத், தாரார்முடியாயிரம்” என்றார் கம்பரும். இதன்கருத்து, மூன்றஞ்செய்யுளினுரையிற் கூறப்பட்டது.

புரம், புண்டரீகம், கரம், நாமம், அரம் - வடசொற்கள். கண்மலர், கான்மலர் - முன்பின்னாகத்தொக்க உவமத்தொகைகள். புண்டரீகமென்பது வெண்டாமரைக்குப்பெயராக நிகண்டுகளிற்கூறப்பட்டிருப்பினும், ‘புண்டரீகாக்ஷன்’ என்றஇடத்திற் போல, இங்கே, செந்தாமரையைக் குறித்தது; கொடியின் பெயர், இங்கு, மலர்க்கு இலக்கணை. கழல் - வீரர் தமது வீரத்திற்கு அறிகுறியாகக் காலிலணிவது; வள்ளல்கள் தமது கொடைக்கு அறிகுறியாக அணிவது முண்டு. துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனங்களைத் தான் செய்தருளுதல் விளங்க, எம்பெருமான் திருவடியிற் கழல்கட்டிக்கொண்டிருக்கின்றனனென்க. இனி, கான்மலர் - நறுமணத்தையுடைய மலர்போன்ற, கழல் - திருவடி யென்றலுமாம். கண்ணி - முடியிற்குடும்மாலே. நாமமுமாயிரம்—இறந்ததுதமுலியஎச்சவும்மையாதலால், கடைசியில் வைக்கப்பட்டது. அரம்-சக்கரத்தின் ஆர். தின், திறல் - ஒருபொருட்பண்மொழி. ஆழிக்குத் தின் திறலாவது - அசுரர் அரக்கர் முதலிய கொடியவ ரனைவரையும் கருதியமனத்தினுங்கெக்ச்சென்று கருவறத்து உயிர்கவரும் ஆற்றல். செய்ய-செம்மை யென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம். தின் திறல் - வலிய போர்செய்யவல்ல என்றலு மொன்று. கண்ணி - திருத்துழாய்மாலையுமாம்.

(க)

கடு. முன்னுள் விசும்புபுலியுந்திசையுமுறைவகுத்த
வந்நான் முகன்றன தா வியெல்லா மலராசனையா
மின்னார்மழைமுகின்னனாகமீதில்விழிதுயில்கூ
ரெந்நாதனுக்கொருமுகச்சென்று வேதமிசைக்கின்றதே.

(இ - ள்.) முன் நான் - முற்காலத்தில் [மகாப்பிரளயம்நீங்கியவுடனே தான் எம்பெருமானது திருநாபிக்கமலத்திலிருந்து தோன்றியகாலத்தில்], விசும்பும் - ஆகாயத்தையும், புலியும்-பூமியையும், திசையும் - மற்றையெட்டுத் திக்குகளையும், முறை வகுத்த - (அந்தஎம்பெருமானது திருவயிற்றினுள்ளே தான்கண்ட) கிரமத்தின்படி வகைப்படுத்தச் சிருஷ்டித்த, அ நான் முகந்தனது - நான்குமுகங்களையுடையவனான அந்தப்பிரமனது, ஆவி எல்லாம் - உயிர்முழுவதும் [வாழ்நாளெல்லாம்].—மலர் ஆசனே ஆம்-செந்தாமரைமலரை(த் தான்வீற்றிருக்கும்) பீடமாகவுடையவனான திருமகளாகிய, மின் - மின்னல், ஆர் - பொருந்திய, மழை முகில் - கார்காலத்து மேகம்

* “நமோஸ்த்வநந்தாய ஸஹஸ்ரமூர்த்தயே, ஸஹஸ்ரபாதாக்ஷிரோருபாஹவே, ஸஹஸ்ரநாமநே புருஷாய” என்ற வடதூஸ்மேற்கோளையுங்காண்க.

[நீலமேகம்] போன்ற திருமேனியையுடையவனான, நல் நாகம்மீதில் விழி துயில் கூர் எம் நாத்தனுக்கு - சிறந்த ஆதிசேஷன்மேல் திருக்கணவளர்ந்த ருன்கின்ற நம்பெருமானுக்கு, ஒரு மூச்சு - ஓர் உயிர்ப்பாம் [ஒரு சுவாசமாம்], என்று - , வேதம் இசைக்கின்றது - வேதம் சொல்லுகின்றது; (எ - று.)

பத்துத்திக்குகளுள் மேலை 'விசம்பு' என்றும், கீழை 'புவி' என்றும், மற்றையெட்டையும் 'திசை' என்றும் குறித்தார். ஐம்பெரும்பூதங்களுள் முதலதாகிய விசம்பையும், ஈற்றதாகிய புவிபையும் கூறவே, மற்றைப்பூதங்களை யுங் கூறியவாறாயிற்று. இவற்றைக் கூறியது, மற்றைச் சராசரப்பொருள்களுக்கும் உபலக்ஷணம். அகாச்சுட்டு, பிரசித்திபற்றியது. மிகவிளங்குகின்ற மெல்லிய வடிவுபற்றி, திருமகளை மின்ன வென்றார். மார்பில் திருமகளையுடைய நீலநிறமுள்ள திருமால், மின்னல்பொருந்திய நீர்கொண்டகாளமேகம் போலவன். ஆதிசேஷனுக்கு நன்மை - எப்பொழுதும் பலவகைக் கைங்கரியங்களைச் செய்தலும், அழிவில்லாமையும் முதலியன. இனி, நல்லபாம்பென்னும்வழக்குப்பற்றி 'நன்னாகம்' என்றருமாம். ஆவியெல்லாம் ஒருமூச்சு - பிரமனது உயிர்வாழ்க்கைநாளெல்லாம் எம்பெருமானுக்கு ஒரு மூச்சுவிடுங்கால மென்க. இதனால், மிகநீண்ட ஆயுளையுடையவனென்று பிரசித்தனான பிரமனது ஆயுளெல்லே காலவரையறைக்கு உட்படாத திருமாலுக்கு ஒருமூச்சுவிடுங்காலவளவே யென்று எம்பெருமானது மேன்மையை விளக்கியதாம்.

புவி, திரா, நாகம், நாதன், வேதம் - வடசொற்கள். புவியென்பது வடமொழியில் ஏழாம்வேற்றுமைவிரியாயினும், தமிழிற் பெயர்மாதிரிமாய் நிற்கும் வேதம் என்பது - (அறியவேண்டியவைகளையெல்லாம்) அறிவிப்பது என்று காரணப்பொருள்பெறும்.

'எந்நாதன்' என்றது, நம்பெருமா னென்ற திருநாமத்தின் பரியாய நாமமாய்நின்றது; ஆகவே, பிரபந்தவிலக்கணப்படி இச்செய்யுளிற் பிரபந்தத்தலைவனது பெயர் கூறியதாம். முதலடியிலும் மூன்றாமடியிலும் சிறப்புனகரமாகவும், இரண்டாமடியிலும் நான்காமடியிலும் பொதுநகரமாகவும் எதுகையமைத்தன ரென்க; இவ்வாறு அமைத்தல், ஒருவகையம்; இதனைப் பலவிடங்களிற் காணலாம். இனி, 'என்னாதன்' என்ற பாடமும், எந்நாதன் என்றுபிரித்து, எனக்குத் தலைவனென அகத்திருவரங்கநாதனையே குறிக்கும்; மற்றாதனென்பது, இதற்குவற்ற வடமொழித்திருநாமமாம். (௬௦)

௧௧. எண்ணிற்றிகிரிப்பிறப்பிடமானது மெண்ணுமவர்

நண்ணிச்சிறக்கவிருப்பிடமானது நாசயில்லா

விண்ணிற்பதிக்குக்கடைத்தலையானதும் விண்ணவர்தம்

கண்ணிற்சிறந்தது மாநீரங்கர்தங்கண்ணிலொன்றே.

(இ - ள்.) எண்ணில் - ஆராய்ந்துபார்க்குமிடத்து, - திகிரி பிறப்பு இடம் ஆனதும் - சூரியனுக்குப் பிறந்த இடமாகியதும், எண்ணுமவர் நண்ணிச் சிறக்க இருப்பது இடம் ஆனதும் - (தன்னைத்) தியானஞ்செய்யும் அடியார்கள் பொருந்தி மேன்மைப்படுத்தற்குக் காரணமானதும், நாசம் இல்லா விண்ணின் பதிக்கு கடைத்தலை ஆனதும் - (எக்காலத்தும்) அழிதலில்லாத பரம்பதத்திற்குச் செல்லும் வழிக்குத் தலைவாயிலாகியதும், விண்ணவர்தம் கண்ணின் சிறந்ததும் - தேவர்களுடைய கண்களைக்காட்டிலும் மேன்மைப்பட்டதும், மாநீர் அரங்கர்தம் கண்ணில் ஒன்றே - சிறந்த காவேரிதீர்த்தத்தாற் சூழப்பட்ட திருவரங்கத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கின்றவரான நம்பெருமானுடைய திருக்கண்களுள் ஒன்றேயாம் [வலக்கண்ணும்]; (எ - று.)

புருஷகுத்தம் முதலியவற்றிற் கூறியபடி சூரியன் எம்பெருமானது திருக்கண்ணிலிருந்து ஆதியில் உண்டானதனால், 'திருகிரிப்பிறப்பிடமானது அரங்கரத்தங்கண்ணிலொன்று' என்றார்; முன்னும் (அ) "செந்தரணி கண்ணில்" என்றமை காண்க. (எ) "அரங்கன்விழி யிருகோள்," "சந்தர ஸூர் யெளச நேத்தே" என்றபடி எம்பெருமானுக்கு வலக்கண் சூரிய னென்பது பற்றி, மற்றைமூன்றுவிஷயங்கள் கூறுகின்றார். சூரியனைத்தியானித்தல் முதலியனசெய்ப்பவர் இம்மைமறுமைகளிற் பலவகைநன்மைகளையடைந்து மேம்படுதல்பற்றி, 'எண்ணுமவர் நண்ணிச் சிறக்க இருப்பிடமானது' எனப் பட்டது; சூரியபகவானுக்கு அவ்வகைமகிமையிருத்தல், 'ஆதித்யஸ்ருதயம்' முதலியவற்றால் விளங்கும். 'இருப்பிடம்' என்றது, காரணமென்ற பொருளில் வந்தது; இலக்கணைவழக்கு. விருப்பு இடம் என்று எடுத்து, விரும்பப் படுவதாகிய விஷய மென்று பொருள்கொள்ளலுமாம்.

"உறுகால்கிளர்பூதமெலா முகினும், மறுகா நெறி" என்றபடி பலவு மழியுங் கற்பாந்தகாலங்களிலும் பரமபதம் அழியாது நித்தியமாயிருத்த லால், 'நாசமில்லா விண்' என்றார்; "கலங்காப்பெருநகரம்" எனப்பெரியா ரும் பணித்தார். ஜீவாத்மாக்கள் அர்ச்சிராதிகதியாகிற் மார்க்கத்தாற் பரம பதத்திற்குச் செல்லும்பொழுது சூரியமண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டு அதன்நடுவினாற் செல்லுதலால், 'நாசமில்லா விண்ணிற்பதிக்குக் கடைத் தலையானது' எனப்பட்டது; ("இருளகற்று மெறிக்கிறோன் மண்டலத்தா டேற்றி வைத் தேனீர்வாங்கி, அருள்கொடுத்தி டடியவரை யாட்கொள்வா னமருமு ரணியரங்கமே," "வெங்க திர்ப் பரிதிவட்டத் தூடுபோய் விளங்கு வாரே," "காரார் புரவியேழ் பூண்ட தனியாழித், தேரார் நிறைத்திரோன் மண்டலத்தைக்கீண்டுபுக், காராவமுத மங்கெய்தி யதினின்றும், வாரா தொழிவதொன் றுண்டே." "மன்னுங் கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தி னன்னடுவு, ளன்னதோ ரில்லியி னூடுபோய் வீடென்னுந், தொன்னெறிக்கட் சென் றார்" என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயல்களைக் காண்க.) "அந்தச்சூரியபகவான் தான், இராப்பகல்களின் ஏற்பாட்டிற்குக்காரணமாயும், யோகிகளுக்குச் சகலகிலேசங்களும் விடுபட்டுப்போகுகாலமாகிய முடிவுகாலத்தில் தேவ யாநமார்க்கமாயு மிருக்கின்றான்" என்றது, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம். தேவயாக் மெனினும், அர்ச்சிராதிமார்க்கமெனினும் ஒக்கும்; அதாவது - முதலில் அக் கினி, பின்பு முறையே பகல், பூர்வபகும், உத்தராயணம், வருஷம், காற்று, சூரியன், சந்திரன், மின்னல், வருணன், இந்திரன், பிரமன் என்பவர்களு டைய எல்லைகளாம்: மோக்ஷமடைபவர்கள்போகும்வழி இது. இதன் விவ ரத்தை, ஸ்ரீபிள்ளைலோகாசாரியர் அருளிச்செய்த அர்ச்சிராதி யென்னும் ரஹஸ்யக்ரந்தம் முதலியவற்றிற் பார்க்கக்காணலாம். சூரியமண்டலத்தைக் கீண்டு புக்கு ஊடுருவி அப்பாற்செல்லுதல் அண்டகடாகத்தைப்பேதித்துப் புறப்படுவதற்கு முற்பட்ட தாகையால், சூரியனை முக்திமார்க்கத்திற்குத் தலையாயி லென்றார். கடைத்தலை = தலைக்கடை: முன்பின்னாகச் சொல்நிலை மாறியது, இலக்கணப்போலி; முதலிலேயுள்ள வாயில் அல்லது முதலாகிய வாயில் என்க. தலை - முதல், கடை - வாயில்.

தேவாதிதேவளுகிய எம்பெருமானுக்கு வலக்கண்ணாகிற் சூரியன் அப் பெருமானுக்கு அடிமையாகிற் தேவர்களுடைய கண்களினும் மிகப்பலமட ன்குகிறத்தலால், 'விண்ணவர்தங் கண்ணிற் சிறந்தது' எனப்பட்டது. மற்றும், "கண்ணாவா னென்றும், மண்ணோர் விண்ணோர்க்குத், தண்ணோர் வேங்கட, விண்ணோர் வெற்பனே," "சகக்ரமித்தரஸ்ய வருணஸ்யாக்நே" என்றபடி மண்ணுவகத்தவர்க்கேயன்றி விண்ணுவகத்தவரான சூரியன் முதலிய தேவர் கட்டுக்குக் கண்போன்றவனுன எம்பெருமானுக்கு "கண்ணிற்சிறந்த வுறப்

பில்லை", "வரவேந்தரியானும் நயநம் ப்ரதாநம்" என்றபடி சிறந்த கண்ணென்னும் உறுப்பாகின்ற சூரியனை அவ்விண்ணவர்களுடைய கண்ணினுஞ் சிறந்ததென்று சொல்லுதல் ஏற்கும். அன்றியும், "ஐகச்சக்ரபு" என்றபடி உலகத்து உயிர்கட்கெல்லாம் கண்ணாருக்குந்தன்மை சூரியனுக்கு உளதேயன்றி மற்றைத்தேவர்களுடைய கண்களுக்கு இல்லை யாகையால், அரங்கர்தங்கண்ணிலொன்றாகிய சூரியன் விண்ணவர்தங்கண்ணிற் சிறந்ததெனத் தருவன். "புரவியே மொருகா லுடைய தேரிலே திருச்சக்கரமொத்துக் காலசக்கரச்செங்கோலநடாவி ஐயோதிஸ்சக்கரவொளிகருக்கி அக்ஷேபா மீயதேஜோம்ருத்தக்குண்டற்றும் மச்சேஹர்க்குச்செந்நீயும் முக்திமார்க்கத் தலைவாசலும் கண்ணவான்கண்ணிற் பிறந்தகண்மணியும் த்ரயீமயமுமான மண்டலத்திலே" என்ற ஆசார்யஸ்ருதயம் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

திகிரி - வட்டம்: வட்டவடிவான சூரியனுக்கு, வடிவுப்பண்பாகுபெயர். நாயும் - வடசொல். 'நாசமில்லா விண்' எனவே, பரமபத மென நன்கு விளங்கிற்று; சுவர்க்கலோகம் முதலியன கற்பந்தோறும் அழியு மென அறிக. 'விண்' என்று தேவலோகமாகிய சுவர்க்கத்திற்கும் பெயருண்டாதலால், அதனை விலக்குதற்கு 'நாசமில்லா' என்ற அடைமொழி கொடுக்கவேண்டிய தாயிற் றென்க. விண் - ஆகாயம்: இங்கே, பரமாகாசம்; இன் - சாரியை. பதி - வழி. விண்ணிற் பதி - நான்கனுரூபம்பயனுந்தொக்கதொகை. இனி, 'விண்ணிற் பதி' என்றதை இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகையாகக் கொண்டு, பரமபதமாகிய நகரமென்றலுமாம்; பதி - ஊர். இன் அல்லது இல் - ஏழனுரூபு எனக்கொண்டு, பரமபதமென்ற திவ்வியலோகத்தி லுள்ள ஸ்ரீ வைகுண்டநகர மென வகுத்துரைத்தலும் அமையும். விண்ணவர்தம்—தம்-சாரியை. கண்ணின், இன் - ஸ்ரீந் தனுரூபு, எல்லைப்பொருளது. காவேரிதீர் தத்தத்திருச் சிறப்பு - தன்னிலநீராடியவர்க்கும் தன்கரைகளில்வாழ்பவர்க்கும் மாத்திரமேயன்றித் தனதுதீர்த்தத்திற்பரிசித்த காற்றுச் செல்லுமிட மவ்வளவும் உள்ளார்க்கும் முத்திராவல்ல மகிமை. இருப்பிடம் - உறையு மிடம் என்கொண்டு, சூரியனைத்தியானித்தவர் அந்தத்தியானத்தின்பயனாகச் சூரியலோகத்தையடைவ ரென்னும் பொருளைக் கூறியதாக்கலு மொன்று. மாநீர் - அரங்கத்திற்கு அடைமொழி. அரங்கர்க்கு அடைமொழியாக்கி, சிறந்த தன்மையையுடைய [திருக்கல்யாணகுணங்களை யுடைய] ரங்கநாத ரென்னலுமாம்; இப்பொருளில், நீர் - நீர்மை யென்ற பண்பின் அடி.

கஉ. பிறக்குன்றுபுல்லிதழ் முந்நீர்பிரசம் பொருவில்செம்பொன்னிறக்குன்றுகன்னிகை பெண்கிரிதாது நிலமதனுட் பிறக்குந்துகண் முதுமாசுநானாம் பிரமன்வண்டு சிறக்குந்திகிரியரங்கேசருந்திச்செழுமலர்க்கே.

(இ - ள்.) சிறக்கும் - மேன்மையுற்ற, திகிரி-சக்கராபுதத்தை யேந்திய, அரங்க ஈசர் - திருவரங்கநாதரது, உந்தி - திருநாயியில் தோன்றிய, செழுமலர்க்கு - செழுமையான தாமரைமலர்க்கு, —புறம் குன்று- (பூமியைச்சூழ்ந்த கடலுக்கு) அப்பால் (மதில்போலச்) சூழ்ந்திருக்கின்ற சக்கரவாளபர்வதம், புல் இதழ் - புறவிதழாம்; முந்நீர் - கடல், பிரசம் - தேனும்; பொருவு இல் - ஒப்பில்லாத, செம்பொன் - சிவந்தபொன்மயமான, நிறம் குன்று - ஒளியையுடைய மகாமேருபர்வதம், கன்னிகை-கொட்டையாம்; எண்கிரி - அஷ்ட குலபர்வதங்கள், தாது-அகவிதழ்களாம்; நிலம் - பூமி, அதனுள் பிறக்கும் துகள்-அம்மலரினுள்ளே தோன்றும் மகார்தப்பொடியாம்; முது மாசுணம் - பழமையான பெரும்பாம்பு [ஆதிசேஷன்], நாளம் - தண்டாம்; பிரமன் - பிரமதேவன், வண்டு - வண்டாவன்; (எ -று.)

இதற் கூறிய உவமை, தோற்றங் காரணமாகக் கற்பித்தது; மெய்யு வமை. திருமாலின் திருநாபியினின்று பிரமனுடன் தோன்றிய அண்டகோ ளத்தையே நாபித்தாமரைமலராகக் கொண்டு கற்பனைகூறலாயினர். 'எல் லாத் தீவுகட்கும் நடுவிலுள்ளதான ஜம்பூத்வீபத்திற்கு நடுவில், மேருவென் றிரு சுவர்ணபர்வதமானது-எண்பத்துநாலாயிரம்யோஜனை உயரமுள்ளதும், பதினாறுயிரம்யோஜனை பூமிக்குள்ளே உருவியதும், மூப்பத்தீராயிரம்யோ ஜனை தலையில்விரிந்ததும், பதினாறுயிரம்யோஜனை அடியில்விரிந்ததுமாகி, பூமியென்னுந் தாமரைமலர்க்குக் கர்ணிகைபோல விளங்குகின்றது' என் றது, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம். ("கமலமென்பொருட்டின், நடுவுறை மேருவெ னுமவரை யுடைத்தாய் நாவலந்தீவு வாய்த்திடுமே" என்ற ஸ்ரீபாகவதத்தை யும், "பூமியென்னுந் கமலத்தின் பொருட்டுப் போலும் பொலங்கிரி" என்ற மகாபாகவதத்தையும், "விண்ணுயர் சம்புத்தீவி னடுவுகின்ற மேருவரை செங்கமலப்பொருட்டுப்போல, நண்ணும்" என்ற கந்தபுராணத்தையும் காண்க) புல் இதழ்- (மலரின் வெளியே) புல்லுகின்ற [சார்த்துள்ள] இதழ் என வினைத்தொகை; புல்லுதல் - சார்த்தல். இனி, (நிறம் மணம் மென்மை அழகு இவற்றில் அகலிதழ்போலச் சிறப்புறமையாற்) புல்லிதாகிய இதழ் எனப் பண்புத்தொகையுமாம்; புல்லிது-புன்மையுடையது: இப்பொருளில், புல் - புன்மை யென்ற பண்பின் அடி; புன்மை - சிறுமை. அண்டத்திற் பூமி கடல்களுக்குப் புறத்தேயுள்ள குன்றைப் புறவிதழென்றும், அவற்றினகத்தி லுள்ள குன்றுகளை அகலிதழென்றும் கூறினார். கடல், திராவபதார்த்தமாத லால், இங்கே தே னெனப்பட்டது. மகாமேருவைக் கொட்டையென்றது, நிறமும், "படந்தும்பர்நியிர்ந்திடு பைம்பொன்வரை" என்றபடி உயர்ந்து தலை விரிந்த வடிவமும் பற்றி. என்கிரி - மால்யவாந், கந்தமாதநம், நிஷதம், ஹேம கூடம், இமயம், நீலம், சுவேதம், சிருங்கம் என்பன: சிறிது வேறுபடக் கூறு தலு முண்டு. பூமி, துகள்மயமாதலால். இங்கே பூந்தக ளெனப்பட்டது. இனி, தாது - கேஸரமென்றும் கிஞ்ஜல்கமென்றும் கூறப்பட்டு இதழ்க ளின் உட்புறத்திலே கர்ணிகையைச்சுற்றி மெல்லியகம்பிகள் போலவும் பட்டு தூல்கள் போலவுமுள்ள பூந்தாது என்றும், அத்தாதிற்றிற்குஞ் துகள் - புட்ப துளியெனப்படும் மகாரத்தப்பொடியென்றும் உரைப்பாரும் உளர். தேன் - மலரினுள்ளே யுள்ளது. மகாமேருவைச் சார்த்துள்ள மலைகளைக் கேஸர பர்வதமென வழங்குதலுங் காண்க. ஆதிசேஷனை நாளமென்றது, உள் துளையுள்ள நீண்ட வடிவுபற்றி; ("தண்ணந்தாமரைத்தாளெனத் தடக்கை யாற் பிலத்தில, நண்ணுஞ் சேடனை யெடுத்து" என்றார் நைடத்தத்தும்.) கீழே யிருந்து உலகத்தைத்தாங்குகின்ற ஆதிசேஷன், உலகமாகிய தாமரை மலர்க்குக் காம்பாவன். இத்தாமரைமலர்க்கு மேலிடமெனத்தக்க சத்திய லோகத்தில் வாழ்தலாலும், எப்பொழுதும் வேதகீதஞ்செய்துகொண்டிருத் தலாலும், பிரமனை வண்டெனலாயிற்று; "வண்டா யய ஞன்மறைபாட மலர்ந்த தொரு தாமரைப்போது, பண்டாலிலேயின்மிசைக்கிடந்துபாரு நீரும்பசித்தான்போ, லுண்டா னுந்திக்கடல் பூத்தது" என்றார் கம்பரும். திருமாலின் திருநாபியை, இவ்வகைப்பெருந்தாமரைமலரைப்பூத்ததொரு பெருநீர்நிலையாகக் கொள்க. வண்டுக்கு நீங்காரம்போல, பிரமனுக்கு வேதங்களை முகங்களாற் பாடுதல். மலரின்மேலிடத்தில் எசுதேசத்தில் வண்டு மொய்த்தல்போல, அரங்கேசருந்திச்செழுமலரின்மேலே எசுதேசத் திற் பிரமன் அடங்கிக்கிடக்கின்ற னென, திருமாலினது திருநாபிக்கமலத் தின் பெருமையைத் தெரிவித்தார்.

முந்நீர் - படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் மூன்று நீர்மைகளோ யுடையது; அல்லது, ஆற்றநீர் ஊற்றநீர் மழைநீர் என்னும் மூன்றுவகை

நீரை யுடையது; பண்புத்தொகை யன்மொழி. கன்னிகை - பொருட்டு: கர்ணிகா என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. கிரி, நாளம், ப்ரஹ்மா - வடசொற்கள். ஆதிசேஷன் பிறப்பிறப்பில்லாத நித்ய ஞாதலால், 'முதுமாசனம்' என்றார்; தொன்றுதொட்டுள்ள மகாநாக மென்க. (கஉ)

கரு. இருகூலமும்பொருமாநீரங்கத்திலெந்தையந்தன்
முருகூர்கமலமுனியாய்வகுக்கு முறைமையினுற்
புருகூதனுக்குத்திருத்தம்பியாகப்பிரக்கு முமை
யொருகூறுகொண்டவரையழிக்கு முகாரந்தத்திலே.

(இ - ள்.) இரு கூலமும் - இரண்டுபக்கத்துக் கரைகளையும், பொரு - மோதி யுடைக்கின்ற, மாநீர் - மிகுதியான (காவேரி) நீர்ப்பெருக்கினுற் சூழப்பட்ட, அரங்கத்தில் - திருவரங்கத்திலே எழுந்தருளியிருக்கின்ற, எந்தை - எம்பெருமான் [நம்பெருமாள்],—அம் - அழகிய, தண் - குளிர்ச்சியான, முருகு ணர் - வாசனை வீசுகின்ற கமலம் - தாமரைமலரில்தோன்றிய, முனி ஆய் - பிரமனாகி, முறைமையினால் வகுக்கும் - கிரமப்படி (உலகங்களையும் அவற்றிலுள்ள சராசரங்களையும்) படைத்தருள்வன்; புருகூதனுக்கு திருத்தம்பி ஆகி - தேவேந்திரனுக்குச் சிறந்த தம்பியாய்த் தோன்றி [உபேந்திரமூர்த்தியாகி], புரக்கும் - காத்தருள்வன்; உமை ஒரு கூறு கொண்ட அன் ஆய் - பார்வதியை ஒருபாகத்திலே [தனது உடம்பின் இடப்பக்கத்திலே] வைத்துக்கொண்ட சிவனாகி, உக அந்தத்தில் - யுகமுடிவுகாலத்தில் [கற்பாந்தகாலத்தில்], அழிக்கும் - அழித்தருள்வன்; (எ - று.)

“ஆக்குமா நயனா முதலாக்கியவுலகங், காக்குமாறு செங்கண்ணிறை கருணையங்கடலாம், வீக்குமா நானா மவைவீந்தநாண் மீளப், பூக்கு மாமுதலெவ நவன் பொன்னடி போற்றி” என்ற வில்லிபுத்தூரார்பாரதம், இங்கு நோக்கத்தக்கது. பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் அந்தராத்மாவாய்நின்று ஸ்ரீமந் நாராயணன் தானே படைப்புஅழிப்புக்களைச் செய்வ னென்க. இந்த ஒற்றமைநயம்பற்றியே, ஆழ்வாரும் “சிவனா யயனா” என்றும், “முனியே நான் முகனே முக்கண்ணப்பா” என்றும், “தாமோதரனுருவாகிய சிவற்குந்திசை முகற்கும்” என்றும், “அரையனென வுலகழித்தமைத்துளனே” என்றும் அருளிச்செய்தார். இவர்கள் எம்பெருமானுக்குச்சரீரஸ்தாநமாக, அவன் தான் ஆத்மாவாக நின்று தொழில்செய்யு மென்க. (‘இருந்துபடைக்கும் ஆஸநத்தோபாதி ப்ரஹ்மா’ என்றது, நம்பிள்ளையீடு.) திரிலோகாகுபதியான இந்திரன் ஆதியில் அசுரர்கள்நலிதலால் வருந்தித் தேவர்களுடனே திருமலைச் சரணமடைந்து ‘நீ எப்பொழுதும் என்னுலகத்தில் எழுந்தருளியிருந்து என்பகைதவிர்த்து எம்மைப் பாதுகாத்தருளவேண்டும்’ என்று வேண்ட, அதற்கு இணங்கிய ஸ்ரீமகாவிலிஷ்ணு, காசியபமுனிவனது மனைவியாகிய அதிதி தேவியின் வயிற்றில் அவ்வீர்திரனுக்குத் தம்பியாய் ஓர் அவதாரமெடுத்துத் தோன்றி உபேந்திரனெனப்பெயர்கொண்டு தேவலோகத்தில் அவ்வீர்திரனருகிலே நின்று அவனது துயரத்தைத்தீர்த்து அனைத்துயிரையும்பாதுகாத்தருளலாயினென்ற வரலாறு, இங்கு அறியத்தக்கது. “ஆக்குந்தொழிற்கு விரிஞ்சியைவைத் தமிழ்க்குந்தொழிற்குச் சிவனைவைத்தாக், காக்குந்தொழில் தான் கைக்கொளருட்கடவுள்” என்றபடி தானானநிலையில்நின்று காத்தலையும். பிரமருத்ரர்களுக்கு அந்தர்யாமியாய்நின்று படைத்தல்அழித்தல்களையுஞ் செய்தலால், “உலகம்யாவையுந்தாமுளவாக்கலும், நிலபெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா, அலகிலாவினையாட்டுடையாரவர், தலைவரன்னவர்க்கே சரணுங்களே” என்னும்படி முத்தொழிலும் எம்பெருமானுக்கு உரியதாம்.

உபேந்திராவதாரத்தைச் சொன்னது, துஷ்டநிகிரக சிஷ்டபரிபால நங்கனாற் காத்தல்தொழில்நிகழ்த்துதற்பொருட்டு அப்பெருமான் கொண் டருளும் மூர்த்திகளுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். 'இப்படிபிறந்த பிரமாண்டத் தில், பிரகிருதிஸ்வரூபனும், மக தகங்கார தந்மாந்தர மகாபூத சரீரகனும், ஜகதீச்வரனுமான விஷ்ணுதேவன் சதர்முகசொரூபனாய்த் தானே அவதரி த்தான்', 'அந்த அண்டத்தில், விசுவேசுவானு நாராயணன் பிரமரூபியாகி ரஜோகுணப்ரதாரனாய்த் தேவ அசுர கந்தர்வ மநுஷ்ய பசு பக்ஷி தாவரங்க ளைச் சிருஷ்டித்துக்கொண்டு, அப்ரமேயபராக்ரமனும் ஷ்ட்குணைச் சுவர்யஸம் பந்நனுமான தானே ஸாத்விககுணப்ரதாரனாய் லீலார்த்தமாக யுகங்கள் தோறும் நாநாவிதமான திவ்யாவதாரங்கள் செய்து கல்பாந்தர்ப்யந்தமும் ஜகத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டும், பிரளயகாலத்தில் தாமஸகுண ப்ரதாரனான ருத்ரரூபியாகியிருந்து அதிகப்பயங்கரனாய்ச் சராசரங்களான அகிலபூதங்களையும் விழுங்கி, மூன்றுலோகங்களையும் ஏகார்கணவமாகப் பண்ணி, ஸஹஸ்ரபணமண்டலமண்டிதனான ஆதிசேஷனுதிய படுக்கையிலே சயனித்துக்கொண்டு, அப்பால் பிரளயாந்தத்தில் திரும்பவும் எழுந்திரு ந்து பிரமரூபியாய் முன்போலவே பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டித்தருள்வன். ஷ்ட்குணைச் சுவர்யஸம்பந்நனான ஜநார்த்தநெருவனே அந்தந்தச் சொரூபங் களிலின்று சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்காரங்களைச் செய்வதனால், பிரமா விஷ்ணு ருத்ரான் என்கிற திருநாமங்களையடைகின்றான்', 'சகலபூதங்களுக்கும் ஆத்மா வாய் எல்லாவற்றையும் தனக்குச்சரீரமாக வுடையவனாகையாலே, கை கால் முதலான சரீரத்தின் செய்கை சரீரியான ஆத்மாவுக்கு உபகாரகமாவதுபோல் பிரமாதிகள் செய்யுஞ் சிருஷ்டி முதலானவையெல்லாம் அவனுக்கு உதவி யாகவிரக்கும்' தான் ஸர்வசக்தனாயிருக்கப்பிரமாதிகளை இடையிலவைப்பது எனெனின், — அவர்களுக்கு இப்படி வரங்கொடுத்திருக்கின்றனாகையால்' என்ற பூநீவிஷ்ணுபுராணவாக்கியங்கள், இச்செய்யுட்குமேற்கோளாகலாம்.

கூலம், கமலம், மூநி, புருஹிதன், உமா, ஹரன், யுகாந்தம் - வட சொற்கள். கமலம் - இங்கே, திருநாபித்தாமரை. மூநி - மறசீலன்: லோக ஸ்ருஷ்டியைக்குறித்து எப்பொழுதும் சிந்தனை கொண்டவன். 'முறைமையினாற் புருகூதனுக்குத் திருத்தம்பியாகி' என்று இயைத்து, தான் தே வாதிகேவனையாயிருக்கவும் ஓர் அவதாரவிசேஷத்திலே ஏறிட்டுக்கொண்ட உறவுமுறைமையினால் இந்திரனுக்குத்தம்பியாகி யென்று உரைப்பினும் அமையும. புருஹித னென்பதற்கு - (யாகங்களில்) மிகுதியாக அழைக்கப்படுதலை யுடையவ னென்பது காரணப்பொருள்; புரு - மிகுதி, ஹிதம் - அழைக்கப்படுதல். தம்பி - தாம் - பகுதி, முதல்குறுகிற்று; பி - முறைப்பெயர் விசுதி. 'இருகூலமும்' என்ற உம்மை - இளைத்தென்று அறிபொருளில் வந்த முற்றம்மை. எந்தை வகுக்கும், புரக்கும், அழிக்கும் - செய்யுமென் முற்றுக்கள் ஆண்பாலுக்கு வந்தன; [நன் - வீணை - உக.] முருகு ஊர்தல் - நறுமணம் பரவுதல்; தேன் நிறைந்து பெருகுதலுமாம். யுக + அந்தம் = யுகாந்தம்: தீர்க்கசந்தி. இங்கே, யுகமென்றது - இலக்கணையாய், பிரமனது தினமாகிய கற்பத்தையும், அவனது ஆயுளாகிய மகாகற்பத்தையும் குறிக்கும்: அவ்விரண்டின் இறுதியிலே தான் பிரளயம் உண்டு என்றும், ஒவ்வொரு யுகத்தின் முடிவிலேயாவது ஒவ்வொரு சதர்யுகத்தின் முடிவிலேயாவது பிரளயமில்லை யென்றும் உணர்க: ஆகவே, யுகாந்தமென்பது இன்ன யுகமென்பது, கல்ப மகாகல்பங்களின் நற்றி லுள்ள சதர்யுகத்தின் கடைசியுக்கத்தை யென்றலுமாம். ஹரன் - (பிரளயகாலத்தில் எல்லாவற்றையும்) அழிப்பவன்; சங்காரக்கடவுள். 'முறைமையினால்' என்றதில், 'ஆல்' என்ற மூன்றனுருபு- அடைமொழிப்பொருளது.

க.சீ. வாரித்தலமுங்குலபூதரங்கனும்வானுமுள்ளே
பாரித்துவைத்தவிவண்டங்கன்யாவும் படைக்க முன்னாள்
வேரிப்பசுந்தண்டுழாயரங்கேசர்விபூதியிலே
முரிப்புனலிற்குமிழிகள்போல முளைத்தனவே.

(இ - ள்.) வாரி தலமும் - கடல்குழந்த உலகங்களையும், குல பூதரங் களும் - குலபருவதங்களையும், வானும் - ஆகாயத்தையும், உள்ளே பாரித்து வைத்த - (தமது) அகத்திலே பரப்பிவைத்தள்ள, இ அண்டங்கள் யாவும் - இந்தஅண்டங்க ளெல்லாம்,—முன் நான் - ஆதிகாலத்திலே, படைக்க - (எம்பெருமான்) கிருஷ்டிக்கும்போது,—வேரி பசுந் தண் துழாய் அரங்க ஈசர் விபூதியிலே—தேனையுடைய பசுநிறமான குளிரந்த திருத்துழாய்மாலே யைத் தரித்த அத்திருவரங்கநாதரது லீலாவிபூதியில், முரி புனலில் குமிழி கள் போல முளைத்தன - பெருவெள்ளத்திற் (குமிழ்த்த) நீர்க்குமிழிகள் போ லத் தோன்றின; (எ - று.)

‘அண்டங்கள்தாம், அநேகங்களாய், பதினாறுலோகங்களோடே கூடி, ஒன்றுக்கொன்று பதிற்றுமடங்கான ஏழாவணங்களாலுஞ் சூழப்பட்டு, ஈச் வானுக்கு கீர்டா கந்துக ஸ்தாநீயங்களாய், ஜலபுத்தபுதம்போலே ஏககாலத் திலே ஸ்ருஷ்டங்களாயிருக்கும்’ என்றது, தத்வத்தாயம். “நிற்குநெடுநீத்த நீரின்முளைத்தெழுந்த, மொக்குளேபோலமுரணிற்றவண்டங்க, ளொக்க வுயர்ந்துனுளேதோன்றி யொளிக்கின்ற, பக்கமறிதற்கெளிதோ பரம்பர னே” என்பது, கம்பராமாயணம். “வான்புனலி, னுருவமுறு குமிழி போற் பிரமாண்டமா யுதிக்கும்” என்றது, கூர்மபுராணம். ‘இப்படி பஞ்சபூதங்களினாலே பிறந்த அண்டம், நீர்க்குமிழிபோலே ஒரு கணப் பொழுதிலே அபிவிருத்தியாயிற்றே யல்லாமல், கிரமக்கிரமமாக அபி விருத்தியாகவில்லை’ என்ற ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணமும் காண்க. அண்டங் கள் பல வென்பதும், அவையெல்லாம் ஒரேவகையாயிருக்கு மென்பதும், அவையாவும் ஒரேகாலத்தில் முழுமொத்தமாய் உத்பத்தியாயின வென்ப தும் இதனால் விளங்கும். விபூதி - செல்வம்: வடசொல். அது - லீலாவிபூதி யெனவும், த்ரிபாத்விபூதி யெனவும் இருவகைய தெனப்படும். அவற்றில், லீலாவிபூதி - வீளையாட்டிக்குரிய செல்வம்; எம்பெருமானுக்குத் திருவிளையாட லெனப்படுகின்ற படைப்புக்காப்பு அழிப்புக்கு உரிய பொருள்: பிரபஞ் சம். த்ரிபாத்விபூதி - எம்பெருமானது செல்வங்களுள் முக்காற்பங்காகவுள்ளது;முத்தியுலகம். மற்றைக்காற்பங்காகவுள்ளது, லீலாவிபூதி. லீலாவிபூதியி னும் மும்மடங்குகொண்டது த்ரிபாத்விபூதி யென்க. இச்செய்யுளிற்குறித்த விபூதி - லீலாவிபூதி யென்னலாம்.

‘வாரித்தலம்’ என்றது, உவரீரீர் கருப்பஞ்சாறு கள் நெய் தயிர் பால் நன்னீர் என்கிற எழுசமுத்திரங்களால் முறையே சூழப்பட்டிருக்கின்ற ஜம்பு பிலகும் சால்மலம் குசம் கிரௌஞ்சம் சாகம் புஷ்கரம் என்ற எழு தேவுகளையும். குலபூதரங்கள் எட்டு, ௧௨ - ஆஞ்செய்யுளி னுரையிற் கூறப் பட்டன. இங்கே, ‘குலம்’ என்றது, கிறப்பை யுணர்த்தும். பூதரம் என்ற வடசொல்-பூமியைத் தரிப்ப தென்று பொருள்படும்; பூமிக்கு மேலும் கீழும் நின்று அதனை நிலைநிறுத்துதலாலும், நதிகளின் உற்பத்திக்கு இடமாகி நின்று அதுகொண்டு நிலவுலகத்து உயிர்களைப் பாதுகாத்தலாலும், மலை கள் பூதரமென்று பெயர்பெறும். அண்டத்தையும் அண்டகாரணங்களை யும் எம்பெருமான் தானே உண்டாக்குவன்; அண்டத்திற்கு உட்பட்ட பொருள்களைப் பிரமன்முதலியோர்க்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று உண் டாக்குவன்: இவற்றில், முத்தியது - ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டி யெனவும், பிந்

தியது - வ்யவ்ஷிஸ்ருஷ்டி யெனவும் படும. இச்செய்யுளிற் கூறியது, ஸம ஷ்டிஸ்ருஷ்டி. முந்தினசெய்யுளிற்கூறியது, வ்யவ்ஷிஸ்ருஷ்டி. ஆகவே, கீழ்ச்செய்யுளில் 'எந்தை யந்தண்முருகூர்கமலமுனியாய்வருக்கும்' என்றத னேடு, இச்செய்யுளில் 'அண்டங்கன்யாவும் படைக்க முன்னாள்.....முனோ த்தன்' என்றது மாறுகொளக்கூறலாகாமை யுணர்க.

வாரி - நீர்: வடசொல்; கடலுக்கு இலக்கணை. யா - அஃறிணைப்பன் மைவிடைப்பெயர்; இதில் 'வை' விருதி புணர்ந்துகெட்டது. இங்கு. வினா - எஞ்சாமைப்பொருளது. உம்மை-முற்று. துழாய்- துளசி என்ற வடசொல் லின் சிதைவு. அதனாலாகிய மாலுக்குக் கருவியாகுபெயர். மூரி - பெருமை. வேரி - வாசனையும், பசுமை - வாடாமையுமாம். குமிழ்ப்பது குமிழி யெனக் காரணப்பெயர்; இ - கருத்தாப்பொருள்விருதி: இனி, முருகு மென்ற வட சொல் குமிழி பெயர்ச் சிதைந்த தென்னவுமாம்; மொக்கு ளென்பது, அதன் பொருள்: அது, நீர்க்குமிழிக்கும் பெயராம். (கச)

கரு. நெடுங்கடனிற்பது நாயிறுகாய்வது நிற்பதுங் கா
லொடுங்கிருடப்பதுந் தண்கார்பொழிவது மூழிதனிற்
சுடுங்கனல்பற்றிச்சுடாதேயிருப்பதுந் தும்பைபுனைந்
தடுங்கனலாழியரங்கோர்தந்திருவாணையினே.

(இ - ள்.) நிற்பது-காந்தோறும், நெடுங் கடல் நிற்பதும்-பெரிய கடல் (மென்மேற்பொங்கியெழாமல்) ஒருநிலையில் அடங்கிநிற்பதும், நாயிறு காய் வதும்-சூரியன் (தவறாமல்வந்து) வெயில் காய்வதும், கால் ஒடுங்கி நடப்பதும்- காற்று (உலகம்பொறுக்கும்படி) அடங்கிவீசுவதும், தண் கார் பொழிவதும்- குளிர்ச்சியான மேகங்கள் (காலத்தில் வந்து) மழைபொழிவதும், மூழிதனில் சுடும் கனல் பற்றி சுடாதே இருப்பதும்-கற்பாந்தகாலத்தில் (உலகத்தைச்) சுட்டெரிக்கின்ற படபாழுகாக்கினி (அதற்குமுன்பு உலகத்திற்) பற்றிக் கொண்டு (அதனைச்) சுட்டெரித்தழியாமல் (கடலிடையே அடங்கி) இருப் பதும், (ஆகிய இவையெல்லாம்), தும்பை புனைந்த - தும்பைப்பூமாலையைச் சூட்டிக்கொண்டு, அடும் - (அசுரர்முதலிய கொடியவர்களை) அழிக்கின்ற, கனல் ஆழி - அக்கினிபோலச் சுவாலையெவ்வீசுகின்ற சக்கராயுதத்தை யேற் திய, அரங்கேசுர்தம் - திருவாங்கநாதரது, திரு ஆணையினே - சிறந்த கட் டையினாலேயாம்; (எ - று.)

சமுத்திரராஜன் முதலியோர் தம்மதங்கு எம்பெருமான் கட்டளையிட்ட தொழிலைத் தாம்சரிவாச்செய்யாவிட்டால் அப்பெருமான் சீறித் தம்மைத் தண்டிப்பேடு வென்று மிகவும் அஞ்சித் தம்மத்தொழிலில் ஜாக்கிரதை யுள்ளவரா யொழுதுகின்றன ரென்பது கருத்து. இது, மற்றைத்தேவர்கட் கும் உபலக்ஷணம். ஆதலால், எம்பெருமானது ஸர்வேச்வரத்வம் கூறிய வாரும்; ஸர்வநியாமக னிவனென்க. இதனால், எம்பெருமானது வரம்பி லாற்றல் கூறப்பட்டது. “கூரெயிற்றூடலங்கூற்றங்கொல்வதுங், கார்மழை பொழிவதுங் கதிரெறிப்பதும், மாருதமுளர்வதும் வாரிநிற்பதும், ஆரழல் சுடலு. மென்னுணையாகுமால்” என்ற ஸ்ரீபாகவதமும், “சகலதேவ தைதமக்கியான்றலெவன் சத்தியமே, நிகரில் சாகரங்கரைகடவாததும் நிவருங், ககனமேகங்கள் சொரிவதுங் கடல்வடவைத்தீ, வெருவிலாதது மென்னுடைவினோதவாக்கினியே” என்ற மகாபாகவதமும் காண்க. இவ் விவ்ஷயம், தைத்திரியோபநிஷத்திலும் வருகின்றது. ‘மூழிதனிற்சுடுங்கனல் பற்றிச்சுடாதேயிருப்பதும்’ என்றதை உபலக்ஷணமாகக் கொண்டு, மற்றையவற்றிற்கும், கற்பாந்தகாலத்தில் தம்மம்ஆற்றலை மிகுதியாகக்காட்டி அதுகொண்டு உலகத்தையழிக்குந் தன்மையனவான கடலும் நாயிறும் கா

லும் காரும் அதற்குமுன்பு அவ்வாறு அழியாமல் அடங்கிநிற்பது மெனக் கொள்க. இனி, அவை கற்பாந்தகாலத்தில் மிகுதியாசப்பொங்கிப்பரந்தும் அதியுக்கிரமான வெயிலை யெறித்தும் மிகுதியாகவீசியும் மிகுதியான மழையைப் பொழிந்தும் எங்கும்பற்றியும் உலகங்களையழிப்பதும் அவர்கட்டையினாலேயே யென்பது, அருத்தாபத்திபாற் போதரும். 'தும்பை புனைந்தடுக்கனலாழியரங்கேசர்தந் திருவாணையினே' என்ற சொற்சேர்த்தியால், அவை அங்ஙனம் அஞ்சிஅடங்கிநிற்பது அப்பெருமானது திருச்சக்கரத்தையும் ஆஜ்ஞாசக்கரத்தையும் நோக்கி யென்பதற் தோன்றும். "அருளார் திருச்சக்கரத்தா லகல்விசும்புந் நிலனும், இருளார் வினே கெடச் செங்கோல்நடாவுதீர்" என்ற திருவிருத்தத்தையும், "செய்யேல் தீவினே யென் றருள்செய்யு மென்கையாரசக்கரக் கண்ணிரான்" என்ற திருவாய்மொழியையும் காண்க. அண்டத்தின் அகத்திலுள்ள எழு கடல்களே யன்றி அண்டத்தின்புறத்திலுள்ள பெரும்புறக்கடலும் அடங்க, 'நெடுங்கடல்' என்றார். நிறநல் - நித்யம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு; உம்மை - தொறுப்பொருளது. இனி, நிறநல்என்பதை வில்என்றபகுதியின் தொழிற்பெயராகவும் உம்மையை எண்ணுப்பொருளதாகவும் கொண்டு, சூரியன் காய்வதும் (ஒருபடிப்பட ஆகாயத்தே) நிற்பது மென்று உரைத்தலுமாம்.

தும்பை யென்ற செடியின்பெயர், அதன் மலர்களினாலாகிய மாலேக்கு இருமடியாகுபெயராம்; இம்மலர்மாலே, போருக்குரிய அடையாளப்பூமாலே யாம்; "அதிரப்பொருளது தும்பையாம்" என்றார் பிறரும். இதனைப் போர் செய்யும்வீரர் தாமதரிப்பதேயன்றித் தமதுஆயுதங்கட்குஞ்சூட்டுவது மரபாதலால், 'தும்பைபுனைந்தடுக் கனலாழி' எனப்பட்டது. ஆணை - ஆஜ்ஞா என்ற வடசொல்லின் சிதைவு; இன் - ஈந்த்ஹருபு, எதுப்பொருளது: நற்று எகாரம் - பிரிநிலை, நிற்பது, காய்வது, நடப்பது, பொழிவது, இருப்பது என்ற தொழிற்பெயர்களில், இடைநிலை - எதிர்காலமுணர்த்தாமல் தன்மையுணர்த்திநின்றது. 'ஆகும்' என வினேமுற்று வருவித்துமுடிக்க, 'கனல்ஆழி' என்பதற்கு - கோபாக்கினியையுடைய சக்கர மென்றஉரைப்பாரு முளர்.

சக, ஒலப்புனற்பொன்னிநன்னீரரங்க ருகந்திரியுங்

காலத்தினிற்கொள்ளையண்டமெல்லாமுண்டு காமர்பசுங்

கோலக்குழவியுருவா யகண்டமுங்கோத்தவெள்ளத்

தாலத்திலையின்புடைக்கேதுயில்வ ரகமகிழ்ந்தே.

(இ - ள்.) ஒலம் - ஆரவாரத்தைச் செய்கின்ற, புனல் - ஈர்ப்பெருக்கையுடைய, பொன்னி - காவேரியினது, நல் நீர் - திவ்விய தீர்த்தத்தாற் குழப்பட்ட, அரங்கர் - திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவரான நம்பெருமாள், உகம் திரியும் காலத்தினில் - கற்பம் மாறுங் காலத்தில், கொள்ளை அண்டம் எவ்வாம் உண்டு - மிகுதியான அண்டகோளங்களை யெல்லாம் புசித்து [திருவயிற்றில்வைத்துஅடக்கியருளி], காமர் கோலம் பசுங் குழவி உரு ஆய் - (கண்டவர்) விரும்பத்தக்க அழகையுடைய இளங்குழந்தைவடிவமாய், அகண்டமும் கோத்த வெள்ளத்து-எல்லாவிடங்களிலும் இடைவிடாதுபாவிய அந்தப்பிரளயவெள்ளத்தில், ஆலத்து இலையின் புடைக்கே - ஆலிலையினிடத்திலே, அகம் மகிழ்ந்து - திருவுள்ளமுங்ந்து, துயில்வர் - யோகநித்திரை செய்தருள்வர்; (எ - று.)

பிரமன்முதலிய சகலதேவர்களு முட்பட யாவும் அழிந்துபோகின்ற கல்பாந்தகாலத்திலே, ஸ்ரீமகாலிஷ்ணு, அண்டங்களையெல்லாம் தன்வயிற்றில் வைத்துக்கொண்டு, சிறுகுழந்தைவடிவமாய், பிரளயப்பெருங்கடலிலே,

ஆதிசேஷனது அம்சமானதோ ராலிலையின்மீது பள்ளிகொண்டு அறிதியில் செய்தருள்கின்றன நென்பது, தூற்கொள்கை. இது - எம்பெருமானது செயற்கரியனசெய்யும் விசித்திரசக்தியையும், பரத்வத்தையும், பேருருடைமையையும் காட்டும்.

புனல் - நீர்; ஆறு எனக்கொண்டு, பொன்னி புனல் - காவேரிநதியினது, நல் நீர் - நல்ல ரீரினாற் சூழப்பட்ட என்றலுமாம். இனி, பொன்னி - காவேரியாற் சூழப்பட்ட, நல் நீர் - சிறந்ததன்மையையுடைய, அரங்கர் - திருவரங்கத்திலுள்ளவர் என்றலும் அமையும்; அரங்கத்திற்கு நல்லநீர்மையாவது - ஒருமாத்திரைப்பொழுது தன்னிடத்தில்வசித்தவரையும் பரிசுத்தராக்கி வீடுபேற்றிற்குஉரியராகும்படிசெய்யும் மகிமை. உகம் - இங்கே, கற்பம்; (கங்) “உகார்தம்” என்றதிற் போல. உகம் திரியும் காலத்தினில் - ஒருகல்பம்முடிந்து மற்றொருகல்பம்வரவேண்டிய சமயத்தி லென்க; கல்பாந்தத்திலென்றதாம். உண்டு=உட்கொண்டு. காமர் - காமமருவு என்பதன் விகாரம். காமர், கோலம் என்பன-ஒருபொருட்பன்மொழி யென்றலு மொன்று. பசுமை-இங்கு இளமைமேலது; நிலந்றத்தைக் குறிப்பதாகவுங் கொள்ளலாம். குழவி - இளமையையுடைய தெனக் காரணப்பொருள்படும்; குழ - இளமை குறிக்கும்உரிச்சொல்: பகுதி; இ-பெயர்விருதி. உரு-ருப மென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. அகண்டம் - வடசொல். ஆலத்து, அத்து-சாரியை. புடைக்கே = புடையிலே: உருபுமயக்கம். அகம் - அகத்துஉறுப்பு, அந்தக்ரணம். அகண்டமுங் கோத்த வெள்ளம் - எல்லாப்பொருள்களையுந் தன்வசத்தில் அடக்கிக்கொண்ட பிரளயநீர்ப்பெருக்கு. தான் என்றமழிவில்லாத நித்திய நென்பது தோன்றப் பள்ளிகொண்டிருப்ப நென்பார். ‘அகமகிழ்ந்து துயில்வர்’ என்றார். (கசு)

கௌ. தாற்றுக்கமுகவனஞ்சூழரங்கர்சயனமுகக்
காற்றுப்புலரும்படிமுதல்வீசங் கறைக்களத்து
னீற்றுச்சிவந்தெழுங் காராழித்தீச்சுடு நீர்கமுலி
னாற்றுப்பெரும்பெருக்கண்டமெல்லாங்கொள்ளுமந்தத்திலே.

(இ - ள்.) அந்தத்திலே - கல்பாந்தகாலத்திலே;—தாறு கமுக வனம் சூழ் அரங்கர் - குலைகளையுடைய பாக்குமரங்களையுடைய சோலைகள் சூழ்ந்த திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவரான எம்பெருமானுடைய, சயனம் - படுக்கையாகிய ஆதிசேஷனது, முகம் - (ஆயிரம்) முகங்களினின்றும் எழுகின்ற, காற்று - காற்றினது. முதல் - முதலில், புலரும்படி வீசம் - (எல்லாப்பொருள்களும்) உலர்ந்துபோகும்படி நெடிதாய்வீசம்; (பிறகு அந்த முகக்காற்றிலிருந்து), கறை களத்தன் - நஞ்சுண்டு கறுத்த கண்டத் தையுடையவனான ருத்திரமூர்த்தி, நீற்று சிவந்து எழும் - (எல்லாப்பொருள்களையும்) எரித்துநீரெக்கிக்கொண்டு கோபித்துத் தோன்றவன்; கார் ஆழி தீசுடும் - (திருவரங்கநாதர்பள்ளிகொள்ளுகின்ற) கரிய கடலிலே யுள்ள படபாமுகாக்கினி (உலகத்தை) எரிக்கும்; நீள் கழலின் ஆறு பெரும் பெருக்கு - (அத்திருமாலினது) நீண்ட திருவடி பட்டதனா லாகிய துளைவழியாற் பெருகிய பெரும்புறக்கடல்வெள்ளம், அண்டம் எல்லாம் கொள்ளும் - அண்டகோளம்முழுவதையும் தன்னிடத்தில் அகப்படும்படி கவர்ந்துகொள்ளும்.

கீழேமுலகங்களுள்ளுக்கீழ்தான பாதாளலோகத்தின் கீழே முப்பதினாயிரம்யோஜனையுள்ள இடத்தில், ஸ்ரீமகாவீஷ்ணுவின் து ஸம்ஹாரத்திருமேனியாய் விளங்குகின்றவரும் அத்திருமாலுக்குப் படுக்கை குடை சிங்காசனம் மரவடி முதலிய பல வடிவமாகிப் பலவகைக்கைங்கரியஞ்செய்கின்ற வருமான ஆதிசேஷன் எழுந்தருளியிருந்து உலகங்களைத் தாங்கிக்கொண்டி

ருக்கின் நனர்; பிரளயகாலத்திலே, முதலில், அந்த ஆதிசேஷனுடைய ஆயிரம் முகங்களினின்றும் மிகப்பெரிய மூச்சுக்காற்று எழுந்து நெடுநேரம் நெடுந்தூரம் வீசி, உலகங்களையும் உலகத்துப் பிராணிவர்க்கங்களையும் உலரச்செய்யும்; பின்பு, அந்தச் சுவாசத்திலிருந்து விஷாக்கினிச்சுவாலைகளோடு கூடின அழித்தற்றொழிற்கடவுளான காலாக்கினிருத்திரமூர்த்தி உண்டாகிக் கோபாவேசத்தோடு அதியுக்கிரமாய்க் கீழுலகங்களையெல்லாம் தகித்துக்கொண்டு பூமிக்குமவந்து அதையும் கொளுத்தி மேலுலகங்களையும் எரித்திடுவர்; மற்றும், கடலிடையேயுள்ளதான படபாமுகாக்கினியும் அச்சமயத்தில் வெளிக்கிளம்பி உலகங்களை ஒருபுறம் எரிக்கும்; பிறகு, அண்டகடாகத்திற்குவெளியேயுள்ளதான பெரும்புறக்கடல்வெள்ளம் பிரவேசித்து உலகங்களையெல்லாம் ஜலமயமாக்கி அழிக்கின்றது என்பது நூற்கொள்கை. மேல் (அசு - ஆஞ்செய்யுள்) “ஓலாழிக்குழ்புவியுச்சியிலேந்து முகக்கடையிற், காலான நய்துணழித்தியைக் காலு மக்காலமெல்லாம், மேலாவிளங்கும் புவியீதி வென்றன் விழுத்துணையாம், மாலா மரங்கமணவாளர் கண்டியில் மாசணமே” என்பதற்கு காண்க. “சேடனானத் துக்கிரவுதாசனன்றான் சினமுறு முருத்திரனுடனே, மூடிமூவுலகு மெரித்திட,” “சேடன், சீர்தரு முகத்தின்தீயாம் சேர்பொருள்யாவந்தீய, ஓர்தருமண்டந்தானு முலந்து நீரருமன்றே,” “விடந்திகழ்த்தியி னண்டம் வேமியல் விளம்பின் வெய்ய, கொடுத்தழல்பட்டு நீரூங்கோமயபிண்டம்போலாம், அடைந்திடும்பருவநூ ருங்கதிர்நெடுங்காற் தக்காற்றா, லுடைந்தமுன்னீரகண்டமுற்றிடு மணுக்க ளாயே” என்றது பாகவதம். பிறவும் கண்டுகொள்க.

‘அரங்கர்’ என்பதை, ‘சயனம்,’ ‘ஆழி,’ ‘கழல்’ என்ற மூன்றனோடுங் கூட்டுக. எம்பெருமான் கடல்கள்தோறும் கணவளர்ந்தருள்வ னென்று ஒரு பிரமாணவித்தி யுண்டாகையாலே. “உவர்க்குங் கருங்கடல் நீருள்ளான்” என்றபடி ‘அரங்கர் காராழி’ எனப்பட்டது. “அண்டத்தைக் கவிந்து ஒன்றிலும்ஒன்றுபத்தமடங்குமிகுதியான ஜலம் அக்கினி வாயு ஆகாசம் அகங்காரம் மகத்தத்தவம் பிரகிருதித்தத்தவம் ஆகிய ஏழுஆவரணங்க ளிருக்கின்றன; தேங்காயானது எப்படி நார்மட்டைகளினுற் கவியப்பட்டிருக்கின்றதோ, அப்படி பிரமாண்டம் ஸப்தாவரணங்களினுற் கவியப்பட்டிருக்கின்றது” என்றது. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம். இப்படி அண்டகடாகத்தைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற முதல் ஆவரணமும், அண்டத்தின் அளவினும் பத்தமடங்குமிக் கதுமான ஜலமே பெரும்புறக்கட லெனப்படுவது. மகாபலிசக்கரவர்த்தியின் செருக்கை யடக்குதற்பொருட்டு வாமநாவதாரங்கொண்டு சென்று அம்மாவலிபக்கல் மூவடியேண்டிய திருமால் திரிவிக்கிரமனாக ஆகாயத்தை யளாவி வளர்ந்து ஓரடியாற் பூமிமுழுவதையும் அளந்து மற்றோரடியால் மேலுலகத்தை யளத்தற்காக அவ்வடியை நீட்டி மேலேசெலுத்த, அத்திருவடிப்பட்டதனால் அண்டகடாகத்தின் மேலிடம் சிறிதுஉடைபட, அத்தொளையழியாகப் பெரும்புறக்கடலின்நீர் அண்டகோளத்தினுள்ளே விழுந்திடலாயிற்று என்பதை, மேல் ஈ.எ - ஆஞ் செய்யுளில் “அரங்கேசர்பொற்றான்பட்டுடைந்த வண்ட மேலக்கடாகத் தொளையழியாக விழும் புனல்” என்பதனாலும் உணர்க. இவ்வாறு திருமாலினது மேலேநீண்ட திருவடி பட்டதனாலாகிய வழியினுற் பெருகும் பெரும்புறக்கடல்வெள்ளத்தை ‘நீங்கழலின் ஆற்றப்பெரும்பெருக்கு’ என்றார். இங்கு, ‘ஆறு’ - வழி; நதியன்று. பிரளயகாலத்திற் பெரும்புறக்கடற்பெருக்கினால் அண்டம் அழிவதை, ‘இந்தப்பிரபஞ்சத்தை மூடிக்கொண்டிருக்கிற அண்டரூபமான பிருதிவியானது, அதைச் சூழ்ந்த அப்பில் லயமாகின்றது’ என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திற் பிராகிருதப்பிரளயங் கூறுமிடத்துக் கூறியதனாலுணர்க. பெரும்புறக்கடல்நீரை

‘நீங்கழலின் ஆற்றுப்பெரும்பெருக்கு’ என்று வேறுவகையாற்கூறியது, பிரிதினவிர்சியணி. இனி, திருமால் உலகமளந்தகாலத்தில் மேலே சத்தியலோகத்துச் சென்ற அப்பிரானது திருவடியை அங்கே யுள்ள பிரமன் தன்கைக்கமண்டலதீர்த்தத்தாற் கழுவிவினக்க அந்தநூற்பாத்தீர்த்தமாகப் பெருகிய பெருக்கே கங்காநதியாதலும், சகரசக்கரவர்த்தியின் குமாரர்கள் அறுபதினாயிரவரும் பாதாளலோகத்திற்குச் செல்லும்பொருட்டு நகங்களாலும் ஆயுதங்களாலும் தோண்டிய பெரும்பள்ளமே பிறகு பகிரதன் மிகமுயன்று கொண்டுவந்த கங்காநதியின் தீர்த்தத்தால் நிரம்பித் கடலாகிச் சாகாமென்று பெயர்பெற்றதும், பிரளயகாலத்திற் கடல் பொங்கியெழுந்து உலகத்தையழித்தலு மாகிய தன்மைகளைக் கருதி ‘நீங்கழலின் ஆற்றுப்பெரும் பெருக்கு அண்டமெல்லாங் கொள்ளும்’ என்றதாகவுங் கொள்ளலாம்: நீண்ட திருவடியினின்று தோன்றிய கங்காநதியின் பெரிய வெள்ள மென்க; இவ்வுரையில், ஆறு - நதி.

காமுகவநம், ஸயநம், முகம், களம், அண்டம், அந்தம் - வடசொற்கள். வனம்-இங்கு, ஊரைச்சூழ்ந்த சோலை. சயனமானது முகக்காற்றைப் புலரும்படி முதல்வீசும் என்றும் உரைக்கலாம். பாற்கடல்கடைகையில் அதனினின்று எழுந்த அதிபயங்கரமான பெருவிஷத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் அதன் கொடுமையைப் பொறுக்கமாட்டாமல் அஞ்சியோடிய தேவர்களின் வேண்டுகோளின்படி அவ்விஷத்தைச் சிவபிரான் அமுதுசெய்து கண்டத்தில் நிறுத்தியதனால் அக்கழுத்துக் கறுத்தமைபற்றி, சிவபிரானுக்கு விஷகண்டனென்றும் நீலகண்டனென்றும் காளகண்டனென்றும் பெயர்களாயின; அக்கருத்தமைய ‘கறைக்களத்தன்’ என்றார்: கறை - கறுப்பு, விஷம், நீற்றுதல் - எரித்துச் சாம்பலாக்குதல். இங்கு ‘நீற்று’ என்ற வினைப் பகுதிதானே நீற்றியென விளையெச்சப்பொருள்பட்டது; இதில் விருதிமுதலியன புணர்ந்துகெட்டன வென்க: “வரிப்புனை பந்து” என்றவிடத்து ‘வரி’ என்றதிற் போல: “விளைபுனை நல்லி விளைகூஉக் கேட்பவும்” என்றவிடத்து ‘இனை’ என்பதும் அது. செம்மை யென்னும் பண்பின் அடி, ‘சிவ’ என்று விகாரப்படுமீ; அது உரிச்சொல்லாய்க் கோபத்தையும் உணர்த்துதலை “கறுப்புஞ் சிவப்பும் வெகுளிப்பொருள்” என்ற தொல்காப்பியத்தால் அறிக. இங்கு ‘எல்லாம்’ என்றது, எஞ்சாமைப்பொருள்குறித்தது. ‘நீற்றிச் சிவந்தெழும்’ என்று பாடம் ஒத்தது, எதுகையையோக்கி யென்க. இனி, கார்ஆழி சிவந்து எழும் தீ கறைக்களத்தன் நீறு சுகம் என்று மொழிமாற்றி, கரியகடலிற் சிவந்தெழுகின்ற வடவைத்தியானது (எல்லாப்பொருள்களையும்) சிவபிரானனியும் வெண்ணீறுபோலாம்படி யெரிக்கு மென்று உரைப்பாரு முளர்.

லோகஸம்ஹாரங்கூறுவார், அத்தொழில் எம்பெருமானுடைய அங்க உபாங்கங்களினு லாகுமென்று அவ்விறைவனது மகிமையை வெளியிட்டார்.

கடி. * சின் னூல்பலபலவாயாலிழைத்துச்சிலம்பிபிரானு
மந்நூலருந்திவிடுவதுபோல வரங்க ரண்டம்
பன்னாறுகோடிபடைத்தவையாவுமபுழம்படியே
மன்னாழிதன்னில்விழுங்குவர்போதமனமெழந்தே.

* “யதோர்ணநாபிஸ் ஸ்ருஜதே க்ருஹ்ணதே ச”
“ஊர்ணநாபிர் யதா ஸ்ருஷ்ட்வா, ஸ்வயம் தத் க்ரஸதே புநஃ -
ததா ஸ்ருஷ்ட்வேதமகிலம், ஸ்வயம் தத் க்ரஸதே ஹரிஃ.”

(இ) - ன்.) சிலம்பி - சிலந்திப்பூச்சியானது, பல பல சில் தூல் - பலபல சிறிய [மெல்லிய] தூல்களை, வாயால் இழைத்து - வாயினால் தூற்று, பின் னும் - பின்பு, அ தூல் அருந்திவிடுவது போல - அந்ததூலைத் தானே உட் கொண்டிடுவது போல, —அரங்கர்-திருவரங்கநாதர், பல தூறு கோடி அண் டம் - பலதூற்றுக்கோடிக்கணக்கான அண்டங்களை, படைத்து - சிருஷ்டி த்து, மன் னாழிதன்னில் - மகாப்பிரளயகாலத்தில், அவை யாவும் - அந்த அண்டங்க ளெல்லாவற்றையும், போத மனம் மகிழ்த்து - மிகவும் திருவுள்ள முவந்து, பழம் படியே - முன்போலவே [தம்வயிற்றில்தங்கும்படி], விழுங் குவர் - உட்கொண்டருள்வர்; (எ - று.)

ஸ்வரூபவிகாரமில்லாம விருந்துகொண்டே சிலவற்றையுண்டாக்குத லும் அங்ஙனமுண்டாக்கினவற்றையுட்கொள்ளுதலும் அல்பசக்தியையுடைய சிலந்திப்பூச்சிக்கு இயல்பாகும்போது, ஸ்வரூபத்திற்கு விகாரமில்லாமலிருந்து கொண்டே அண்டங்களைப் படைத்தலும் விழுங்குதலுமாகிய இயல்பு ஸர்வசக்திக்கு எம்பெருமானுக்குக் கூடுதலரிதோ வென்னுங் கருத்து அமைய இவ்வுவமைகூறின ரென்னலாம்; “ஒருசிலந்திக்கு உண்டான ஸ்வ பாவம் ஸர்வசக்திக்குக் கூடாதொழியாதிதே” என்ற தத்துவத்தையுங் காண்க.

உவமையணி. பரம்பொருளான எம்பெருமானுக்கு அற்பஜந்துவான சிலந்திப்பூச்சியை உவமைகூறியது இழிவுவமைக்குற்றத்தின்பாற்படாதோ வெனின், படாது; தன்வாயால்வெளிப்படுத்தியதைத் தானே யுட்கொள்ளு தற்குச் சிலந்தியுவமை சிறத்தலாற் குணம்மிக்கதெனக் கொள்ளப்பட்டது. “மிகுதலுங் குறைதலுந் தாழ்த்தலுந் முயர்தலும், பால்மாறுபடுதலும் பாதுபா டுடைய” என்ற தண்டியலங்காரகுத்திரத்தாலும், அதன் உரையாலும், உயர்ந்தபொருளை இழிந்தபொருளோடு உவமித்தல் புண்புலவர் புணர்க்குங் கால் வெறுக்கப்படுவதோர் சிறப்பின்மை தெரிந்து ஆன்றோரார் குற்றமெ ன்று தள்ளப்படுதலும், அதனே புண்புலவர் புணர்க்குங்கால் விரும்பப்படுவ தோர் சிறப்புடைமை தெரிந்து ஆன்றோரார் குணமென்றுகொள்ளப்படுத லுங் காண்க. இவ்வாறே “வேம்பின்புழு வேம்பன்றியுண்ணு தடியேன், நான் பின்னுமுன்சேவடியன் நிரயவேன்,” “மெல்லியலாக்கைக்கிரியி குரு வின்மிளிர்தந் தாங்கே, செல்லியசெல்கைத் துலகை யென்காணு மென னாதுந் தன்னைச், சொல்லிய குழல் திருமாலவன் கவி யாதுகற்றேன், பல்லியின்சொல்லுஞ் சொல்லாக் கொள்வதோ வுண்டு பண்டுபண்டே,” “நாயனையார் கேண்மை கெழீஇக்கொளல் வேண்டும்,” “குடப்பாற் சில்லுறை போலப்படைக்குநே ரெல்லாந் தானுயினனே” என நல்லிசைப் புலவர்செய்யுள்களில் வருவன கண்டுகொள்க. “மிகுதல் குறைதல் தாழ்தல் உயர்தல் பால்மாறுபடுதல் முதலியன குற்றமேனும் குணம்மிக்குழிக் கொ ள்க” என்பார். இவ்வுவமை ஸ்ரீபாகவதத்திலும், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளது.

இங்கே, சின்மை - சிறுமைமேலது; நுண்மைமேலதுமாம். அருந்தி விடுவது என்பதில், விடு என்பது - துணிவுணர்த்தும். அண்டம் - உலகவுரு ண்டை. கோடி - நூறுவகும். மிகப்பல வென்றற்கு, “பன்னூறுகோடி” என் றார். அண்டம் பன்னூறுகோடி—“அப்பெரும்புலிக்குத்தானோராயிரகோடி யண்ட, மொப்பிலவென்னவுண்டால்,” “அங்கண்மாளுலத்தண்ட மாயிர கோடிதன்னில்” என்றது கந்தபுராணம். மன் - பெருமை; உரிச்சொல். பழம்படியே போத எனஇயைத்து, முன்போலவே தம்வயிற்றினுட்படும்படி விழுங்குவ ரென்றலுமாம்; போத - புகுத என்றதன் மரூஉ. வெளியிலிருத்த

லோடு திருவயிற்றினுள்ளேயிருத்தலோடு வாசியில்லையென்னுங் கருத்தால் 'முன்போலவையிருக்க' என்றருமாம். பிரளயாபத்தநேர்கிறகாலத்தில் எல்லாவற்றையும் தமது திருவயிற்றினுள்ளே வைத்துக்கொண்டு அவைகொடாதபடி தாய்போலப் பாதுசாக்கும் எம்பெருமானது இயற்கைப்பேரருளும், வரம்பிலாற்றலும் இங்கு வெளியாம். "வெற்றிப்போர்க் கடலரை யன் விழுங்காமல் தான் விழுங்கி யுய்யக்கொண்ட, கொற்றப்போராழியான்," "பேயிருக்கு டெடுவெள்ளம் பெருவிடம்பின்மீதோடிப் பெருகுகாலம், தாயிருக்கும்வண்ணமே யும்மைத் தன்வயிற்றிருத்தி யுய்யக்கொண்டான்" என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். 'தன்னுள்' என்ற பாடத்திற்கு, மண் ஊழி - பெரிய கற்பாந்தகாலத்தில், தன் உள் போத - தனது வயிற்றினுள்ளே புகும்படி, விழுங்குவ ரென்னலாம்; அப்பொழுது, 'அரங்கர்' என்றதற்கு ஏற்ப 'தம்முள்' என்னுது 'தன்னுள்' என்றது, பன்மையொருமையக்கத்தின்பாற்படும்.

சிருஷ்டி சங்காரம் என்ப, இதனாற் கூறப்பட்டன.

(கஅ)

கக. பந்திக்கமலத்தடஞ்சூழரங்கர் படைப்பழிப்புச்
சிந்தித்திடுவதுமில்லைகண்ட ரத்திசைமுகனே
மந்திக்கமலம்விரிந்தால்விரியு முகக்கடையின்
முந்திக்குவியிலுடனேகுவியு மிம்மூதண்டமே.

(இ - ள்.) பந்தி - வரிசையான, கமலம் - தாமரைமலர்களையுடைய, தடம் - தடாகங்கள், சூழ் - சூழ்ந்த, அரங்கர் - திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவரான எம்பெருமான், படைப்பு அழிப்பு சிந்தித்திடுவதும் இல்லை - சிருஷ்டி சங்காரங்களை டெஞ்சினுல்கினைப்பதும் இல்லை; (மற்று என்னெனினில்),—அ திசைமுகனோடு - அப்பிரமனுடனே, உந்தி கமலம் விரிந்தால் - (எம்பெருமானது) திருநாபித்தாமரைமலர் (முன்னே) மலர்ந்தால், இ முது அண்டம் - பழமையான இந்த அண்டங்கள், விரியும் - (உடனே) தோன்றும்; உகம் கடையில் - கற்பாந்தகாலத்தில், முந்தி குவியில் - முன்னே (அத்தாமரைமலர் பிரமனுடன்) மூடினல், உடனே—, குவியும் - (இந்த அண்டங்களும்) ஒடுங்கிவிடும்; (எ - று.)—கண்டவர் - தேற்றம்.

"இருபது மந்தரத்தோரு மிலங்கைக்கிறைவன் சென்னி, யொருபது மந்தரத்தே யறுத்தோ னப்ப னுத்தி முன்னுள், தரு பதுமந்தரவந்தன நான் முகன்றான் முதலாவரு பதுமந்தரமொத்த பல்சீவனும் வையமுமே," "ஒரு நாலுமுகத்தவனோடு டிலகீன்றா யென்ப ரதான், திருநாபி மலர்ந்ததல்லால் திருவுளத்திலுணராயால்," "வெண்டிரைக்களைகடல் டெடுவேலிமூதுலக, முண்டுபைத்தலைநாகபோகத்தினிலுறங்குந், தண்டுழாய்முகி லுந்தியந்தடத்தினிற் றுலோத்தாட், புண்டீகமொன்றலர்ந்தது புலியெலம்பூப்ப," "நீல மால்வரைநெற்றியிற்பொடித்தசெங்கதிரே, போலவான்சுடர்பொழிதருமுளரியம்பொகுட்டின், மேலதாகவந்தெழுந்தது வெயில்விரிபசும்பொற், கோல மேவியகுலமறைமழிலைவாய்க்குமுவி" என்பன இங்கு நோக்கத்தக்கன.

'திசைமுகனோடு', 'உந்திக்கமலம்,' 'முந்தி' என்பவற்றை 'விரிந்தால்,' 'குவியில்' என்னும் இரண்டனோடும், 'உடனே,' 'இம்மூதண்டம்' என்பவற்றை 'விரியும்,' 'குவியும்' என்னும் இரண்டனோடும் கூட்டுக. திசைமுகனோடு அண்டம்விரியும், திசைமுகனோடு அண்டம்குவியும் என்று கூட்டி யுரைக்கவுமாம். திசைமுகன் - நான்கு திசையையும் நோக்கிய நான்குமுகங்களை யுடையவன். 'அத்திசைமுகன்' என்று கூட்டியது, பிரசித்திபற்றி; உலகறிசுட்டு, உந்தி - கொப்பூழ். கமலம் - தற்சமவடசொல்.

‘உகக்கடையிற் குவியில்’ என்பதற்கு ஏற்ப, கற்பத்தின்தொடக்கத்தில் விரிந்தால் என்க. முதமை + அண்டம் = மூதண்டம்; பண்புப்பெயர், ஈறுபோய் ஆகிரீண்டது. கற்பத்தோறும் அண்டம் ஒருதன்மையதாயிருத்தல் தோன்ற, ‘மூதண்டம்’ எனப்பட்டது. அண்டம் பிரவாகம்போல நித்தியமாயிருத்தல் பற்றியும், ‘மூதண்டம்’ எனத்தகும். பந்தி - பங்க்தி என்ற வடசொல்லின் விகாரம். கமலத்தடம் - திருக்காவேரியின் மடுக்களாகவுமாம். உம்மை - இழ்வுசிறப்பு. ‘கண்டூர்’ என்ற முன்னிலைப்பன்மைபிரந்தகாலமுற்று, இயல்புபற்றியகாலவழுமையையாய்க் காண்டூரென்றபொருளில் வரும்; தெளிவுபற்றிய காலவழுமையையுமாம். இச்சொல் இடைச்சொல் தன்மைப்பட்டு முன்னிலையையையாயும் தேற்றப்பொருள்தருவதாயும் நிற்கும். உலகத்தாரை நோக்கி ‘இந்த உண்மையையும் வியப்பையும் எம்பெருமான தமகிமையையும் அறிவீராக’ என்றவாறுமாம். (கசு)

20. அடந்தைநடந்தைவனஞ்சுழரங்கத்தரவணைமேற்
கிடந்தனர் துங்கக்கிரிமிசைநின்றனர் கேழலொன்றா
யிடந்தனர் மீளவிழுங்கினர் கான்றன ரீரடியாற்
கடந்தனர் கைவழிமண்ணை திர்தமண் காரணர்க்கே

(இ - ன்.) அடந்தை நடந்தை வனம் சூழ் - அடந்தை நடந்தை யென்ற சோலைகள் சூழ்ந்த, அரங்கத்து - திருவாங்கத்தில், அரவு அணைமேல் - ஆதிசேஷனாகிய சயனத்தில், கிடந்தனர் - பள்ளிகொண்டருளினர்; துங்கம் கிரிமிசை - உயர்ந்த திருவேங்கடமலையின்மேல், நின்றனர் - நின்றருளினர்; கேழல் ஒன்று ஆய்-ஒப்பற்றதொரு வராகாவதாரமாகி, இடந்தனர் - கோட்டாற் குத்தியெடுத்தருளினர்; மீள - பின்பு, விழுங்கினர் - (கற்பத்தொடக்கத்தில்) விழுங்கியருளினர்; கான்றனர் - (கற்பத்தொடக்கத்தில்) உமிழ்ந்து வெளிப்படுத்தியருளினர்; ஈர் அடியால் கடந்தனர் - (ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்) இரண்டுதிருவடிகளால் நடந்து கடந்தருளினர்; (ஆகவே), காரணர்க்கு - (எல்லாவற்றிற்குங்) காரணராகிய எம்பெருமானுக்கு, இந்த மண் - இந்தப்பூமி, கைவழி மண் ஆனது - (மட்கலம்வளையுங்குயவன்) கைகளால்வழிக்கும் மண்போல ஸ்வாதீனமாயுள்ளது; (எ - று.)

எம்பெருமான் இந்நிலவுலகத்தில் திருவாங்கத்திலே பள்ளிகொண்ட திருக்கோலமாயும், திருமலையில் கின்றதிருக்கோலமாயும் எழுந்தருளியிருக்கின்றனர்; மற்றும், கேழலாய் பூமியை இடந்தும், இறுதியில் விழுங்கியும், பிறகு உமிழ்ந்தும், ஈரடியாற் கடந்தும் அருளினர்; ஆதலால், ஐகத்தாரணரான அப்பெருமானுக்கு, இந்தப்பூமி, குயவன்கைகளால்வழிக்கும் மண்போல, ஸ்வாதீனமாயும், நினைத்தபடியெல்லாம் முடிவதாயும், எளியதாயும் இருக்கின்ற தென்பதாம். “தொன்னிலங்கிழமை சுட்டின் நன்மதி, வேட்கோச்சிறு அர்தேர்க்கால்வைத்த, பசுமட் குருஉத்திரன் போல வவன், கொண்ட குடுமித் தித்தண்பணைநாடே” என்ற புறநானூறு, ஒப்புநோக்கத்தக்கது. “கிடந் திருந்து நின் தளர்த்து கேழலாய்க் கீழ்ப்புக்கு, இடந்திடும் தன்னுன்காக்கும் உமிழும், தடம்பெருந்தோளார்த்தமுவும் பாரென்னுமடந்தையை, மால் செய்கின்ற மா லார்காண்பாரே” என்ற திருவாய்மொழியையும், அதன் ஆறாயிரப்படியாய்க்கியானத்தில் ‘எம்பெருமான் தனக்கு இந்தஐகத்தானது இஷ்டஸர்வசேஷ்டாவிஷயமாயிருக்கையாலே அவனுக்கே சேஷ மென்கிறார்’ என்றதையும், “கோட்டெண்ணொண்டிடந்து குடங்கையின்மண்கொண்டளந்து, மீட்டெடுத்து மிழிந்து விளையாடு விமலன்,” “படைத்தபாரிடந்தளர்த்துண மிழிந்து,” “பாரிடந்து பாரையுண்டு பாருமிழ்ந்து பாரளந்து பாரையாண்ட, பேராளன்,” “இதுநீ, படைத்திடந்துண மிழிந்து

பார்” முதலிய மற்றையாழ்வாரருளிச்செயல்களையும் காண்க. எளிமைகுறித்தற்குக் கைகளினின்றுவழித்தெறியும்மண்ணை உவமைகூறும் உலகவழக்கும் இங்குக் கொள்ளத்தக்கதாம்.

அடைமொழிகொடாமற் சொல்லப்படுஞ் சொல் அவ்வகுப்பிற் சிறந்த பொருளின்மேல்நிற்றல் இயல்பாதலால், ‘கிரி’ என்பதற்கு - சிறந்தமலையாகிய திருவேங்கட மென்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது; ‘கோயில்’ என்றது சிறப்பினால் திருவரங்கத்தைக் குறித்தல் போல, ‘திருமலை’ என்பது சிறப்பினால் திருவேங்கடத்தைக் குறித்தலை யுணர்க. அன்றியும், ‘கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில்’ என்ற சேர்க்கைபற்றியும் ‘அரங்கத்தரவணைமேற் கிடந்தனர்’ என்றதை அடுத்துநின்ற ‘துங்கக்கிரி’ என்பதற்கு - திருவேங்கடமென்று பொருள்கொள்ளத் தகும். இனி, திருவேங்கடம் திருமாலிருஞ் சோலை என்ற இரண்டுமலைகளையும் கொள்ளலுமாம்; “இடவமலைக்கும் புயங்கமலைக்கும்.....இறைவ” என்பர் திருவரங்கத்தந்தராதியில். ‘மீள்’ என்றதை ‘கான்றனர்’ என்பதனோடு கூட்டலுமாம். ஈரடி - உபயபாதம். கான்றனர், கால் - பகுதி. அடந்தை, நடந்தை என்பன - ஸ்ரீரங்கத்தில் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் வைத்து வளர்த்துப் புஷ்பகைக்கரியஞ் செய்துவந்த இடமாகிய பூஞ்சோலைக னென்பர். (20)

[ஶ்ரீமல்லாதார வைபவம்.]

உக. பின்னைக்கினியபெருமானரங்கர் பெருதுபெற்ற முன்னைப்பிரமணைவாழ்விக்கவேண்டி முன்னாள் கவர்ந்த வன்னத்திருவுருவுள்ளோ வளர்த்ததற்கோரண்டமா மென்னச்சிறந்தது முதண்டம் யாமெனியம்புவதே.

(இ - ள்.) பின்னைக்கு - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, இனிய - பிரியமுள்ள கொழுநரான, பெருமாள் அரங்கர் - திருவரங்கநாதராகிய நம் பெரிய பெருமாள், முன்னை - முன்பு [கற்பத்தொடக்கத்தில்], பெருது பெற்ற - அருமையாய்ப் பெற்ற மகனான, பிரமணை—, வாழ்விக்க வேண்டி - உய்வித்தற்பொருட்டு, முன் நாள் கவர்ந்த - முன்புஒருகாலத்திற் கொண்ட, அன்னம் திரு உரு - சிறந்த அன்னப்பறவைவடிவம், உள்ளே வளர்த்ததற்கு—, ஓர் அண்டம் ஆம் - ஒரு முட்டையாகும், என்ன - என்றுசொல்லும்படி, மூது அண்டம் - பழமையான அண்டகோளம், சிறந்தது - சிறப்படைந்தது; (என்றால்), யாம் என் இயம்புவது - (அவ்வன்னத்திருவுருவத்தின் பெருமையைக்குறித்து) நாம் யாதுசொல்வது! (எ - று.)

முன்னொருகாலத்தில் மது கைடப ரென்ற அசுரர்கள் பிரமதேவனிடத்திலிருந்து வேதங்களை அபகரித்துக்கொண்டு கடலில் முழுகி மறைந்து விட, ஞானவொளியைத்தரும் பெருவிளக்கான வேதங்கள் ஒழிந்தமைபற்றி உலகமெங்கும் பேரிருள்மூடி நலியாகிற்சு, பிரமன்முதலியோ ரனைவரும் கண்கெட்டவர்போல யாதொன்றுஞ்செய்யவறியாமல் திகைத்து வருந்துவது கண்டு திருவுள்ளமிரங்கித் திருமால் கடலினுட் புக்கு அவ்வசுரர்களைத் தேடிக்கண்டுபிடித்துக் கொண்டு வேதங்களைமீட்டுக் கொணர்ந்து, ஹம்ஸ ரூபியாய்ப் பிரமனுக்கு உபதேசித்தருளின னென்ற வரலாறு, இங்கு அறியத்தக்கது. (“மன்னுமாநிலனும் மலைகளுங் கடலும் வானமுந் தானவருலகுந், தன்னுமாயிருளாய்த் துலங்கொளிகுருங்கித் தொல்லேநான்மறைகளும்மறையப், பின்னும் வானவர்க்கும் முனிவர்க்கும் நல்கிப் பிறங்கிருள் சிறங்கெட வொருநாள், அன்னமா யன்றங்கருமறைபயந்தா னரங்கமாநகரமர்ந்தானே,” “முன்னுலகக்களேழுமிருள் மண்டியுண்ணமுதலோடுவீடுமறியாது, என்னிதுவந்ததென்னவீமையோர்திசைப்ப வெழில்வேதமின்றிமறை

யப், பின்னையும் வானவர்க்கும் முனிவர்க்கும் நல்கி இருள்நீர்தீர்ந்திவ்வையம கிழ, அன்னமதாயிருந்தற்கதநூலுரைத்த வது நம்மையாளுமாசே,” “முன்னிவ்வேழுலகுணர்வின்றியிருள்மிக வும்பர்கள்தொழுதேத்த, அன்னமாகிய ந்றமறைபயந்தவனே” என்றார் திருமங்கையாழ்வார்.) இவ்வரலாறு சிறிதுவேறுபடக்கூறுதலு முண்டு.

பாலும்நீரும்கலந்தவிடத்து அவற்றைப்பகுத்து நீரையொழித்துப்பாலை யுட்கொள்ளுந்திறம், வெண்ணிறம், பறவைகளிற்சிறத்தல், அழகியவடிவம், நடையழகு, சேற்றில்வெறுப்பு, தாமரைமலரில்வீற்றிருத்தல் என்னுமிவற்றையுடைய அன்னப்பறவை, ஸாராஸாரங்களைப் பகுத்துணர்ந்து அஸாரத்தைத்தள்ளி ஸாரத்தைக்கொள்ளுமியல்பு, சுத்தஸத்தகுணபூர்த்தி, மற்றையோரினும்மேம்பாடு, விலகாணமானதன்மை, நலநடக்கை, கலக்கத்தில் விருப்பமின்மை, பத்மாஸநத்திலிருப்பு என்னு மிவற்றையுடைய நல்லாசிரியர்க்கு ஏற்றஉவமைபாகச்சிற்றத்தலால், எம்பெருமான் பிரமனுக்கு வேதங்களை யுபதேசிக்கும் பரமகுருவாவதற்கு அன்னப்பறவையுருவத்தை ஏற்ற உவமைபாகக்கொண்டன னென்னலாம்.

‘அசுரர்களுடேகலந்துஉருமாய்துபோன வேதத்தைப் பிரிக்கைக்கு உடலாக, நீரையும் பாலையும் பிரிக்கவல்ல அன்னத்தின் வடிவைக் கொண்டு’ என்றார் பெரியாரும். ‘அண்டம்’ என்ற வடசொல்லுக்கு - உலகவுருண்டையென்றும், முட்டையென்றும் பொருள்களுண்டு. பறவைகள், முட்டையினின்று பிறப்பன வாதலால், அண்டஐயெனப்படும். திருமால்கொண்ட ஹம்ஸரூபம் உள்ளேவளர்வதற்கு அண்டகோளம் அண்டமாய் [முட்டையாய்]ச் சிறந்த தென்று, அண்டமென்ற சொல்லின் நயம்பற்றிக் கற்பனைகூறினர். உருண்டைவடிவமானமுட்டையில்அன்னப்பறவைவளர்ந்துஎழுமாறுபோல, திருமாலின் ஹம்ஸரூபம் அண்டகோளத்தில் வளர்ந்து தோன்றிற்று என ஒப்புமை யமையும்.

‘யாம்’ என்றியம்புவது’ என்றது, எம்மாற்சொல்லமுடியா தென்றபடி. ‘யாம்’ என்றது, கவிக்குரிய இயற்கைத்தனித்தன்மைப்பன்மை; மற்றையோரையுங் கூட்டிய உளப்பாட்டுத்தன்மைப்பன்மையுமாம். முன்னைப் பெற்ற எனஇயையும். ‘முன்னைப் பிரமன்’ என்றே எடுத்து. (மற்றைத்தேவர்முதலியோர்க்கு) முதல்வனாகிய பிரம னென்றலுமாம். ‘பெறாப் பேறு’ என்றும் போல, அருமைவிளங்க ‘பெறுதுபெற்ற பிரமன்’ என்றார். இந்த அடைமொழி, இயல்பாய் மைந்தனிடத்துத் தந்தைக்குள்ளே பேரன்பை விளக்கும். எல்லாப் பிரானிகளுக்கும் பரமபிதாவான எம்பெருமான் தனது முதற்படைப்பான பிரமனிடத்துக் கொண்ட வாத்ஸல்யத்தால், அம்மைந்தனை வாழ்விக்கவேண்டி, தன் மேன்மையையும் சிரமத்தையும் பாராமலே, அதற்கேற்றதொரு பக்திருபத்தைக்கொண்டன னென்க. இனி, திருமால் பிரமனைப்படைக்கவேண்டுமென்னும் பிரயத்தின பூர்வகமான செய்கை சிறிதுமில்லாதிருக்கையிலே அப்பெருமானது திருநாபித்தாமரை மலர்ந்தமாதிரத்திற் பிரமன் அதிலிருந்து தானே பிறந்தமை தோன்ற ‘பெறுது பெற்ற பிரமன்’ என்றருமாம்; கீழ்க்கு - ஆஞ்செய்யுளை நோக்குக.

பின்னை - நப்பின்னை; ஸ்ரீகிருஷ்ணனது மனைவியரில் தலைமையுடையவள்; சும்ப னென்னும் இடையர்தலைவனது மகள். இவளை மணஞ்செய்து கொள்ளுந்தற்காக, இவள்தந்தை கந்யாகுல்கமாகந்குறித்தபடி யாவர்க்கும்அடங்காத அசுராவேசம்பெற்ற எழுஎருதுகளையும் கண்ணபிரான் எழுதிருவருக் கொண்டு சென்ற வலியடக்கித் தழுவின னென்று நூல்கள் கூறும். இங்ஙனம் இவள்பக்கல் பெருமான் மிக்ககாதல்கொண்டருளியமைபற்றி, ‘பின்னைக்குஞ்ஞிய பெருமான்’ என்றார்; (‘பின்னைமணன்.’) “அம்பொரு

ருலகமேழுமறிய ஆய்ப்பாடிதன்னுட், கொம்பினர்பின்னை கோலங் கூடு தற் கேறுகொன்றான்,” “பின்னைநெடும்பிணைத்தோள்கிழப்பிடை, முன்னையமார்முழுமுதல்தானே,” “பின்னைதன்காதலன்” என்றார் ஆழ்வார்களும். “கிருஷ்ணாவதாரத்துக்குப் ப்ரதூநமஹிஷி இவளாகையாலே, நப்பின்னைப்பிராட்டியைமுன்னிடுகிறார்கள்,” “இவ்வவதாரத்துக்குப் ப்ரதூநமஹிஷி இவளிறே. மேன்மைக்கு ஸ்ரியபதியென்னுமாபோலேயிறே, நீர்மைக்கு இவளுக்குவல்லபென்கிறதும்” என்ற வியாக்கியானவாக்கியங்களும் அறியத்தக்கன.) இவள் கண்ணபிரானிடத்து மிக்ககாதல்கொண்டிருந்தமையும், ‘பின்னைக்கினிய பெருமாள்’ என்ற தொடரில் தோன்றும்; “நப்பின்னையாம், விரகத்ததைக்கு விடையேழ்தழுவின் வேங்கடவன், ருரகத்ததைப் பிளந்தான் தோள்களாகிய குன்றங்களே” என்பர் திருவேங்கடத்தந்தாதி யிலும். இவள், திருமாலின் தேவியருள் நீளாதேவியின் அம்ச மெனப்படு வள். இனி, திருப்பாற்கடல்கடைந்தபோது அக்கடலினின்று முன்னே மூதேவி தோன்றப் பின்னே இலக்குமி தோன்றின ளாதலால், இலக்குமிக்கு ‘பின்னை’ என்று ஒருபெயர் வழங்கும்; பின்பிறந்தவ னென்க: அத்திருமகளுக்குஇனியபெருமா னென்றபொருளில் ‘பின்னைக்கினிய பெருமாள்’ என்றன றென்றலு மொன்று.

முன்னை, ஐ - சாரியை. ப்ரஹ்மா, ஹம்ஸம், ரூபம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. வேண்டி - விரும்பி யென்க. இனி, அன்னத்திருவுருவத் தினுள்ளே வளர்ந்து அதற்குஹர் அண்டமாம்[அவ்வன்னத்திற்கு ஒருமுட்டையாம்] என்னும்படி சிறந்தது மூதண்ட மென்று உரைப்பாரு முளர். (உச)

[ஸ்ரீமத்யாவதார வைபவம்.]

உஉ. சூழிக்களிறுய்யவெவ்வாய்முதலே துணித்தவகர்
பாழித்திகிரிப்படையரங்கேசர் படைப்பவன்ற
ஊழிப்பொழுதொருசேலா யொருசெலுவுட்கரந்த
வாழிப்பெரும்புனல்காணாதுதேடுவரவ்விடத்தே.

(இ - ள்.) சூழி - தடாகத்தில் இறங்கிய, களிறு - யானை [கஜேந்திராழ்வான்], உய்ய - பிழைக்கும்படி, வெவ் வாய் முதலே துணித்த - கொடிய வாயையுடைய முதலையைத் துண்டிடுத்திய, உ-க்ரம்-பயங்கரமான, பாழி-வலிமையுள்ள, திகிரி படை - சக்கராயுதத்தை யுடைய, அரங்க ஈசர் - ரங்கநாதர்,—படைப்பவன் தன் ஊழி பொழுது - கிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரமனது தினமான ஒருகற்பத்தின் முடிவில், ஒரு சேல் ஆய் - ஒப்பற்றதொரு மீன்வடிவமாகி,—ஒரு செலு உள் கரந்த ஆழி பெரும் புனல் - (தனது) ஒருபுறமுள்ளினகத்தே யடங்குகின்ற பெரிய கடல்வெள்ளத்தில், காணாது- (வேதங்களையும் அவற்றைக்கவர்ந்துசென்றசோமுகாசரனையும்) காணாமல், அ இடத்து தேடுவர் - அந்தஇடத்திலே (அவற்றைத்) தேடுபவாயினர்.

“தேவுடைய மீனமா யாமையா யேனமா யரியாய்க் குறளாய், மூவுருவி லிராமனாய்க் கண்ணனாய்க் சுற்கியாய் முடிப்பான் கோயில்” என்றபடி முக்கியமான தசாவதாரங்களின் மகிமைகளை இதுமுதற் கூறுகின்றார்.

முன் ஒருகல்பத்தின் அந்தத்திற் பிரமதேவன் தயிலுக்கையில் அவன் முகங் களினின்றுவெளிப்பட்டுப்புருஷரூபத்துடன் உலாலிக்கொண்டிருந்தநான்கு வேதங்களையும் மகாபலசாலியும் நெடுங்காலந் தவஞ்செய்து பெருவரங் கன்பெற்றவனுமான சோமுகனென்னும் அசுரன் கவர்ந்துகொண்டு பிரளய வெள்ளத்தினுள் மறைந்துசெல்ல, அதனையுணர்ந்து திருமால் ஒருபெருமீனாகத் திருவவதரித்து அப்பெருங்கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனைத் தேடிப் பிடித்துக் கொண்டு, அவன்கவர்ந்துசென்றவேதங்களை மீட்டுக் கொணர்ந்து அவற்றைப் பிரமனுக்குக் கொடுத்தருளின னென்ற வரலாறு இங்கு அறியத்

தக்கது. இவ்வசரன்பெயர் சோமகனென்றலும், ஹயக்ரீவனென்றலும், இவ்வரலாற்றை வேறுவகையாக விரித்துக்கூறுதலு முண்டு. (“நிலையிட மெங்குமின்றிநெடுவெள்ளமும்பர்வளநாடுமூட விமையோர், தலையிடமற்றெ மக்கொர்சரணில்லையென்ன வரணுவனென்னுமுளா, லலேகடல்நீர் குழம்ப வகடாடவோடி யகல்வானுரிஞ்சமுதுகில், மலைகளேமீதுகொண்டெருமீனே மரலை மறவாதிதறஞ் சென்மனனே,” “வானோரளவும்முதுமுந்நீர்வளர்ந்த காலம் வலியுருவின், மீனாய்வந்துவியந்துயங்கொண்ட தண்டாமரைக்கண் ணன்” என்பன, பெரியதிருமொழி.) “தேவர்களைல்லையளவுஞ்செல்லக்கடல் வெள்ளம்பரந்தநான், அத்தையடையத் தன்னுடை ஒருசெலுவிலே அடக்க வல்ல மிடுக்கையுடைய மதஸ்யமாய் வந்து” என்ற வியாக்கியானவாக்கிய மும் நோக்கத்தக்கது. “அருமறையாரிருக்கெசர்சாமத்தினோடுமதர்வண மாகியசதர்வேதங்கள் தம்மைத், திருடியெடுத்தக்கொண்டேயுத்திசேருந்தீ யனுக்காமச்சாவதாரமாய் நீ, ஒருசெலுவிற்சமுத்திரத்தைச்சருக்கியேவைத் துக்கிரத்தாற்சோமுசாகரனைக்கொன்றித், டிருநறவே விதிபடைக்க வவ் வேதத்தை யிரங்கியளித்தனை யரியே யெம்பிரானே” என்றார் பின்னோரும்.

செலு-மீனின் உடற்புரத்தேயுள்ள முள்; செதிள் எனவும்படும்: செலு உள்-அவ்வகைமுட்டளின் இடையே குழிந்துள்ள இடம். இனி, செலு - மீன் செட்டை யெனப்படும் மீன்சிறகு என்றுங் கொள்வர். “மாளையோசனையள வொழிமெய்யுருவாய்த்த, மீனமாயினெடுங்கடற்பரவையின்வீழ்த்து, கான வெண்டிரைக்கருங்கடலளதெழக்கலக்கிப், போனவாளெயிற்றசரனைத்தட வுறுப்புருந்து” (கந்தபுராணம் - உபதேச்சகாண்டம்), “பரமன், உரைசெயற் கரியபருமனைத்தோ, டொப்பிலாகுவலியாயடைந்தான்” (மகாபாகவதம்) என்றபடி, எம்பெருமான் எண்ணிடற்கரிய மிகப்பலயோஜனையுடைய அத்தற் கேற்ற பருமனும்வாய்ந்த பெருமீனானபோது அத்தமற்சியத்தின் ஒருசெலு வினைகத்தே கடல்வெள்ளம்முழுமுதம் ஒடுங்கும்படியிருந்ததென அதன்பெரு மையைக் கொண்டாவொர் ‘ஒருசெலுவுட்காந்த ஆழிப்பெரும்புனல்’ என்றும், இங்ஙனம் தான் கொண்ட பெருமீன்வடிவைப்பார்க்கிலும் கடல் மிகச்சிறிதாயிருக்கவும் அதில் வேதங்களையும் அசுரனையும் காணுதவர்போ லத் தேடினது பாவனையாற்கொண்ட விளையாட்டே யெனக்கருதி அந்தத் திவ்வியலீலையில் ஈடுபெய்வார் ‘காணுததேடுவ ரவ்விடத்தே’ என்றுங் கூறி னார். ‘காணுத தேடுவர்’ என்றதற்கு ஏற்றசெயப்படுபொருள் வருவித்து உரைக்கப்பட்டது. இனி, திருமால் ஒரு பெருமீன்வடிவானபோது அதனது ஒருசெலுவினைகத்தே அவார்தரப்பிரளயவெள்ளம்முழுமுதம் அடங்கினதாக அப்பெரும்புனலைக்காணுது வியந்து ஸப்தரிஷிகள்முதலியோர் அங்குத்தே றொராயின ரென்று உரைத்தலு மொன்று; “முடங்குதெண்டிரையபௌவ முற்றுமோர்செலுவுட்சென்று, மடங்கியதுணரகில்லார் மயர்ந்தனர் நேடி யன்னே, ரொடுங்கினரேத்திரின்ரு ருயர்வொப்பிலாதமேலோன், தடங் கொள்செலுருவின் மாண்பியாவரேசாற்றுரீரார்” என்ற ஸ்ரீபாகவதத்தைக் காண்க: இவ்வுரைக்கு, ஏற்றஎழுவாய்வருவித்தல்வேண்டும். ஆய்=ஆக என எச்சத்திரிபாம். இனி, எழுவாய்செயப்படுபொருள்கள்வருவித்தலின்றி, அரங் கேசர் ஊழிப்பொழுதல் ஒருசேலாகித் தனது ஒருசெலுவினைகத்தேகரந்த ஆழிப்பெரும்புனலைக் காணாமல் அவ்விடத்துத்தேடுவாராயின ரென வுரை த்தலும் அமையும்; (இது, இந்துலாசிரியரது ஆசார்யரான ஸ்ரீபராசரபட் டர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் “பகூநிகீர்னோத்கீர்ண மஹா ப்தி ஸ்தல ஜல விஹரண ரத கதி ரசா” என்றதை ஒருசார் உட்கொண்ட தாம்.) இனி, ஆழிப்பெரும்புனலை ஒருசெலுவினைகத்தே கரந்த [மிகப்பெரிய] ஒருசேலா யென்று அந்வயித்து உரைத்தலுமாம்.

களிறுய்ய முதலே துணித்தகதை:—மிக்கவிஷ்ணுபக்தியுடையான இந் திரையும் நென்னும் அரசன் வழக்கப்படி ஒருநாள் விஷ்ணுபூஜைசெய்து கொண்டிருந்தபோது அகஸ்தியமகாமுனிவன் அவனிடம் எழுந்தருள, அப் பொழுது அவன் தன்கருத்த முழுவதையும் திருமாலைப்புகிப்பதிற் செலுத்தியிருந்ததனால் அவ்விருடியின்வருகையை அறிந்திடாறாய் அவனுக்கு உபசாரமொன்றுஞ்செய்யாதிருக்க, அம்முனிவன், தன்னை அரசன் அலட்சியஞ்செய்தானென்று மாறாகக்கருதிக் கோபித்து, 'நீ, யானைபோலச் செருக்குற்றிருந்ததனால், யானையாகக்கடவை' என்றுசரிக்க, அங்ஙனமே அவன் ஒருகாட்டில் யானையாகத் தோன்றினனாயினும், முன்செய்தவிஷ்ணுபக்தியின்மகிமையால் அப்பொழுதும் விடாமல் நாள்தோறும் ஆயிரந்தாமரைமலர்களைக்கொண்டு திருமாலே அருச்சித்துப் புகித்துவருகையில், ஒருநாள், பெரியதொருதாமரைத்தடாகத்தில் அரசனைக்காகப்பூப்பறித்தற்குப் போய்இறங்கியபொழுது, அங்கே முன்பு நீர்நிலையில்நின்ற தவஞ்செய்து கொண்டிருந்ததேவலனென்னும்முனிவன தகாலப்பற்றியிருத்து அதனாற் கோபங்கொண்டஅவன துசாபத்தாற் பெரியமுதலையாய்க்கிடந்த ஹூஹூ வென்னுங் கந்தர்வன் அவ்யானையின் காலைக் கௌலிக்கொள்ள, அதனை விடுவித்துக்கொள்ளமுடியாமற் கஜேந்திரன் 'ஆதிமூலமே!' என்றுகூவியழைக்க, உடனே திருமால் கருடாருடனாய் அங்குஎழுந்தருளி, தனது சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்து, முதலையைத்துணித்த யானையை அதன்வாயினின்று விடுவித்து இறுதியில் அதற்கு முத்தியைஅருளினன் என்பதாம்.

இவ்வரலாறு, உயர்திணையோடு அஃறிணையோடு பேதமற அடிமைப் பட்டஉயிர்களை அன்போடு துயர்தீர்த்துப் பாதுகாத்தருள்கின்ற எம்பெருமானது கருணைமிகுதியைக் காட்டும். அங்ஙனம் தனது அடிமையான பிராணியினிடத்து அருளினால் அதற்குத்தன்பஞ்செய்தபிராணியின் விஷயமாகப் பெருமான் தனது குளிர்த்திருவுள்ளத்திலே கொடியகோபத்தைக்கொண்டருளிய மகாருணத்தில் ஈடுபட்டு இதனை யெடுத்துக்கூறினர். கஜேந்திராழ்வானே முதலேவாயினின்று காத்தருளுதற்பொருட்டு அதுகூப்பிட்ட பின்பு மடுவின் கரைதேடி ஒடிவந்ததுபோல வரவேண்டாமல் நம்மை ஐம்பொறிவாயினின்று உடனேபாதுகாத்தற்பொருட்டு நாயிருக்கிற இந்த நிலவுகத்திலே கோயில்கொண்டருளினனென்பது தோன்ற, 'களிறுய்யவெவ்வாய்முதலே துணித்த வுர்பாழித்திகிரிப்படை யார்க்கேசர்' என்றார். 'முதலையும் மூர்க்கணுங் கொண்டதுவிடா' என்றபடி வாயினாற்பிடித்தபிடிவிடாத கொடியஇயல்பின தாதலால், 'வெவ்வாய்முதலே' எனப்பட்டது; யானையின் காலையேயன்றி அதற்குஇறைவனான எம்பெருமானது மனத்தையும் புண்படுத்திய கொடியவாயையுடைய தென்றவாறுமாம்: 'கொடியவாய்விலக்கு' என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். இவ்வகையான கொடியபிராணியை எளிதிற் கொல்லுதற்கேற்ற மிக்ககொடிய வலிய படைக்கல மென்பது விளங்க, 'உக்ர பாழித் திகிரிப்படை' எனப்பட்டது. 'உய்ய' என்றது, இம்மையில் உயிர்வாழ்தலையேயன்றி மறுமையில் வீடுபெற்றுவாழ்தலையும் உணர்த்தும்.

சூழி-- குளம், நீர்நிலை. 'சூழிக் களிறு' என்பதற்கு - முகபடாத்தையணிந்த யானை யென்று உரைக்கலாகாது, காடுமலைகளில் யதேச்சையாய்த் திரிந்துகொண்டிருந்த யானை யாதலால். அன்றி, முகபடாத்தையணிதற்கேற்ற யானை யென இயற்கையடைமொழிகொண்டதுமாம். இனி, தன் இனமாகிய பல பெண்யானைகளினாற் சூழப்பட்டிருந்ததான ஆண்யானை யென்றலு மொன்று. 'உக்கிர' எனத் திரியாது 'உக்ர' எனவே கொண்டது, செய்யுளோசைநோக்கி. உக்ரபாழி-நிலைமொழி வடமொழி யாதலின், அதன் முன் வருமொழிமுதல்வலி இயல்பாயிற்று. படை - படுக்குங்கருவி; படுக்

தல் - அழித்தல்: ஐ - கருவிப்பொருள்விகுதி. படைப்பவன் - படைத்தற் றொழிக்கடவுள். படைப்பவன்தன்னாழிப்பொழுது - பிரமனது பதலெ னப்படுகிற கல்பத்தின் முடிவில் நேர்ந்த அவாந்தரப்பிரளயகாலத்தில்; இதுவே நைமித்திகப்பிரளய மெனப்படுவதும். (உஉ)

[இதுமுதல் ஐந்து கவிகளி - ஸ்ரீகூர்மாவதார வைபவம்.]

உ௩. பாட்டுக்குமுத்தமிழ்நிலிபுத்தூர்வரும்பாவைகுமுற் றுட்டுக்குநல்லவர் தென்னரங்கேசர் தொடுகடல்வாய்
மோட்டுக்கமடத்திருவுருவாகி முதுமுதுகிற
கோட்டுச்சயிலமுழுவதென்றதுயில்கொண்டனரே.

(இ-ள்.) முத் தமிழ்-(இயல் இசை நாடகம்)என மூன்றுவகைப்பட்டதமி ழும் வழங்குகின்ற, வில்லிபுத்தூர் - ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில், வரும் - (பெரியாழ் வார்திருமகளாராய்) வந்து திருவவதரித்த, பாவை - ஆண்டாளுடைய, பாட் டுக்கும் - பாமாலைக்கும், குழல் குட்டுக்கும் - (அவன்) தன் திருக்கூந்தலிலே குடிக்க கொடுத்த பூமாலைக்கும், நல்லவர் - திருவுள்ளமுடந்தவராகிய, தென் னரங்க ஈசர்-அழகிய திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற தலைவரான நம்பெருமான்,--தொடு கடல்வாய் - கடையப்படுகின்ற திருப்பாற்கடலில், மோடு கமடம் திரு உரு ஆகி - உயர்ந்த சிறந்த ஆமைவடிவமாகி, முது முது கில் கோடு சயிலம் உழுவது என்னு - வலிய(தனது) முதுகிலே சிகரங்களை யுடைய மந்தரபர்வதம் தினவுசொறிவ தென்றெண்ணி, துயில்கொண்ட னர் - யோகநித்திரை கொண்டருளினர்; (எ - று.)

முன்னொருகாலத்தில், இவ்வண்டுகோளத்திற்கு அப்புறத்திலுள்ள விஷ் ணுலோகத்தைச் சென்று திருமகளைப் புகழ்ந்து பாடி அவளால் ஒருபூமாலே பிரசாதிக்கப்பெற்ற ஒரு வித்தியாதரமகள், மகிழ்ச்சியோடு அம்மாலையைத் தன்னைக்கையில் தரித்துக்கொண்டு பிரமலோகவழியாய் மீண்டுவருகை யில், தூர்வாசகாமுனி எதிர்ப்பட்டு அவளை வணங்கித் துதிக்க, அவ்விஞ் சைமங்கை அம்மாலையை அம்முனிவனுக்கு அளித்திட்டாள்; அதன் பெரு மையை யுணர்ந்து அதனைச் சிரமேற்கொண்ட அம்முனிவன் ஆனந்தத் தோடு தேவலோகத்திற்கு வந்து, அப்பொழுது, அங்கு வெகுஉல்லாசமாக ஐராவதயானையின்மேற் பவனியந்துகொண்டிருந்த இந்திரனைக் கண்டு அவ னுக்கு அம்மாலையைக் கைநீட்டிக்கொடுக்க, அவன் அதனை அங்குசத்தால் வாங்கி அந்த யானையின் பிடரியின்மேல் வைத்தவளவில், அம்மதவிலங்கு அதனைத் துதிக்கையாற் பிடித்து இழுத்துக் கீழுறிந்து காலால் மிதித் துத் துவைத்தது; அதுகண்டு முனிவரன் கடுங்கோபங்கொண்டு இந்திரனை நோக்கி 'இவ்வாறு செல்வச்செருக்குற்ற நினது ஐசவரியங்களைல்லாம் கட லில் ஒளித்துவிடக்கடவன்' என்று சபிக்க, உடனே தேவர்செல்வம்யாவும் ஒழிந்தன: ஒழியவே, அசுரர் வந்து பொருது அமரரை வெல்வாராயினர். பின்பு இந்திரன் தேவர்களோடு திருமாலேச் சரணமடைந்து, அப்பிரான் அபயமளித்துக்கட்டளையிட்படி, அசுரர்களையுந் துணைக்கொண்டு, மந்தர மாலையை மத்தாக நாட்டி, வாசுகியென்னும் மகாநாகத்தைக் கடைகயிருகப் பூட்டிப் பாற்கடலைக்கடையலாயினரென்பது, பாற்கடல்கடைந்த வரலாறு.

அப்பொழுது, மத்தாகிய மந்தரகிரி கடலினுள்ளே அழுந்திவிட, தேவர் கள்வேண்டுகோளினால் திருமால் பெரியதோர்ஆமைவடிவ மெடுத்து அம் மலையின்கீழேசென்று அதனைத் தனது முதுகின்மீது கொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அழுந்திவிடாமற் கடைதற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்தன நென்பது பிரசித்தம். ("அந்தரத் துறையமரூ மசுரருங் கடையும், மந்தரத்தினை மறுகும்வ்வாரிதி மருவிச்,

சுந்தரப்பெருங்கடமமாய் முதுகிலிற் சுமந்தான், சுந்தரத்தினிற்கவத்துவங் கவிலிய கண்ணன்” என்றது, பாகவதம்; “மந்தரமத்தமிழந்தாமற் பாற்சுடற்குள் வளர்ந்தாதிசூருமமாய் மலையைத்தாங்கிச், சுந்தரவாசுகியை வடமாகச் சுற்றிச் சுராகாரி நின் றபிர்தங் கடைந்த வந்நான்” என்றார் பின்னோரும். அங்ஙனமிருக்கும்போது, விசைபடக்கடைகையில், பெரிய வலிய மந்தரகிரி தன்முதுகின் பரப்பெல்லாங் கொண்டு சுழன்றுவர, அதிலேத் தினவுசொறிகின்றவாறுபோலக் கொண்டு, துடைகுத்த வுறங்குவார்போல, ஸ்ரீமகாகூர்மரூபியான பகவான் இனிது துயின்றன னென, அப்பரமனது ஆற்றலையும் இளைப்பின்மையையும் எடுத்துக்காட்டினர். “செருமிகுவாளெயிற்ற வர வொன்று சுற்றித் திசைமண்ணும் விண்ணு முடனே, வெருவாவெள்ளைவெள்ளமுழுதங்குழம்பவிமையோர்கள் நின்றுகடையப், பருவரைமொன்றுநின்றமுதுகிற் பரந்துசுழலக் கிடந்து துயிலும், அருவரையன்னதன்மையடலாமையான திருமால் நமக்கொரரணே” என்ற பெரியதிருமொழிப்பாசரத்தின் சுருத்தை யுட்கொண்டது இச்செய்யுள். “அழியும்பணிவெண்டிரைபுரட்டுமொழிவயிறுகிடங்கெழுந்து, கிழிய நெமொல்வரைதளங்கிக்கீழ்வீழ்த்திடலுந் தளிகின்று, சுழலும்பசும் பொற்கிரிமுதுகுசொறிந்தாங்கணிதினிளநறவு, முழுகுத்துளவோன்மோட்டா மையுருவமெடுத்துத்தாங்கினனல்” என்ற ஸ்ரீபாகவதத்தையும் காண்க. “இயல்புடைக்கடமம் வெரினிடைத்தினவங்கொழிந்தில ததனிலை யெளிதோ” என்றது, மகாபாகவதம்.

எப்படிப்பட்ட பெரிய பாரத்தையும் மிகளரிதிற் பரிக் கவல்லவன் எம்பெருமா னென்பது இதிற்போதரும். உழுதலாவது - பூமியைக்கீறுதல்; இங்கே, இலக்கணையாய், தினவுசொறிதலைக் குறித்தது. கலப்பை கொண்டிழுதலாற் பூரி வருந்தாதவாறு போல மலைதிரிதலாற் பெருமான் வருந்தாதிருந்தன னென்பதும். ‘உழுவது’ என்ற சொல்லினது ஆற்றலால் விளங்கும்.

பாண்டியநாட்டில் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் திருவவதரித்தவரும், வைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்திற் பிடித்திபெற்ற ஆழ்வார்கள் பன்னிருவருள் ஒருவருமாகிய பெரியாழ்வார் ஒருநாள் தமது பூந்தோட்டத்தில் திருத்தழாய்ப் பாத்தியமைத்தற்பொருட்டு நிறத்தைக் கொத்தகையில், அங்கு ஸ்ரீதேவி பூதேவிகளின் அம்சமான ஒருமகள் தோன்றினாள்; அவளை அந்தஆழ்வார் தமதுமகளாகக்கொண்டு கோதையென்று நாமகரணஞ்செய்து வளர்த்து வந்தார்; அம்மங்கை இளமைதொடங்கி எம்பெருமானிடத்திலே பக்திப்பெருங்காதல்கொண்டு அப்பெருமானையே தான் மணஞ்செய்தகொள்ளக்கருதி, தனதுதந்தையார் அவ்வில்லிபுத்தூரில்வாழும் எம்பெருமானுக்குச் சாத்தம் பொருட்டுக் கட்டியவைத்த திருமாலையை அவரில்லாதசமயம்பார்த்து எடுத்துத் தான் கூந்தலில்தரித்துக்கொண்டு, ‘அப்பெருமானுக்கு நான் நேரொத்திருக்கின்றேனோ, இல்லையோ?’ என்று தன் செயற்கையழகைக் கண்ணாடியிலேதண்டு, தந்தையார்வருதற்குமுன் அம்மலர்மாலையைக் களைந்து, முன்போலவே நலங்காமல் வைத்துவந்தாள்; இச்செய்தியையுணராமல் ஆழ்வார் அம்மாலையைக் கொண்டுபோய்ச் சுவாமிக்குச் சாத்திவர, பெருமானும் பிரிதியோடு ஏற்றருளினான்; இங்ஙனம் பலநாள் கழிந்தபின் ஒருநாள், வெளியிற்சென்றஆழ்வார் விரைவில்மீண்டுவந்தபொழுது, பூமாலையைத் தமது மகள் குடியிருப்பதைப் பார்த்து, கோபித்து அவளைக் கண்டித்துப் புத்தி சொல்லிவிட்டு அன்று எம்பெருமானுக்கு மாலைசாத்தாமல் நின்றார். அன்றையிரவில் திருமால் ஆழ்வாரது கனவில் தோன்றி ‘உமது மகள் குடிக்

கொடுத்தமாலையே நமது உள்ளத்திற்கு மிகவும் உகப்பாவது' என்று அருளிச் செய்ய, அதனால், ஆழ்வார் தம்மகளைத் திருமகனென்றே கருதி, யாவர்க்குந் தலைவி யென்ற காரணத்தால் 'ஆண்டான்' என்றும், மலர்மாலையைத் தான் சூடிக்கொண்டபின்பு பெருமானுக்குக் கொடுத்ததனால் 'சூடிக்கொடுத்தான்' என்றும் பெயரிட்டு வளர்த்துவந்தனர்: பின்பு அம்மங்கை 'தீநீப்பாவை,' 'நாகீசியார்தீருமோழி' என்ற திவ்வியப்பிரபந்தங்களைப் பாடி வாழ்ந்து, தந்தையாருடன் ஸ்ரீரங்கத்திற்குச் சென்று நம்பெருமானது திருமேனியில் ஐக்கியமாயினள் என்ற வரலாறு, இச்செய்யுளின் முதலிரண்டடிகளில் குறித்தது. ஆண்டாள்கூடிக்கொடுத்த திருமாலையை விட்டு வேறு திருமாலையை யமைத்துப் பெரியாழ்வார் எம்பெருமானுக்குச் சமர்ப்பிக்க அதனைப் பெருமான் 'இந்தமலை கோதைமணம்பெறவில்லை' என்று வெறுத்தருளின னென வரலாறு கூறுதலும் உண்டு.

இவ்வாறு ஸ்ரீவில்லிபுத்தூராண்டான் தனது கூந்தலிற்கூடிக்கொடுத்த பூமாலையையும் பாமாலையையும் திருமால் திருவுள்ளமுகந்து ஏற்றுக் கொண்டதனால், 'வில்லிபுத்தூர்வரும் பாவை பாட்டுக்கும் குழந்தைக்கும் நல்லவர்' என்றார். "அன்னவயற்புதுவையாண்டா ளாங்கற்குப், பன்னு திருப்பாவைப்பலபதியம்-இன்னிசையாம், பாடிக்கொடுத்தான் நற் பாமலை பூமலை, சூடிக்கொடுத்தானைச் சொல்லு" என்ற பெரியாருளிச் செயலும், அதன் வியாக்கியானத்தில் 'பெரியபெருமானுக்கு வாசிக காயிக ருப் மாலா ப்ரதையாய்' என்றதும் காணத்தக்கன.

வில்லிபுத்தூர் - பாண்டியநாட்டுத் திவ்வியதேசங்கள் பதினெட்டில் ஒன்று. மத்திமதிபமாக, 'வில்லிபுத்தூர்வரும்பாவை' என்றதை, முன்னின்ற 'பாட்டுக்கு' என்றதனோடுங் கூட்டிக. இனி, பாட்டுக்கு-(அடியார்கள்பாடும்) பாடல்களுக்கு எனப் பொதுப்படக் கொள்ளுதலுமாம். பாடுவது, பாட்டு. குடுத்தருளியது, குட்டி. அகத்தியமுனிவரும் பாண்டியராசர்களும் சங்கப் புலவர்களும் தமிழ்ப்பாஷையுத்தமையத்தோங்கச்செய்ததேசமான பாண்டி வளநாட்டிலுள்ள ஊராதலாலும், சங்கந்தமிழ்மலை முப்பதுர்த்தப்பாமே சொன்ன ஆண்டாளுக்கும் தமிழின்னிசைமாலேக ளுரைத்த பெரியாழ்வார்க்கும் திருவவதாரஸ்தல மாதலாலும், 'முத்தமிழ் வில்லிபுத்தூர்' எனப்பட்டது; "செந்தமிழ்த்தென்புதவை" என்றார் பெரியாழ்வாரும். முத்தமிழ்ப் பாட்டு என்று கூட்டவுமாம். பாவை - சித்திரப்பதுமைபோ லழகியவன்; கண்மணிப்பாவைபோ லருமையானவன்; உவமையாகுபெயர். நல்லவர் - இனியவர். தொடு கடல் - ஆழ்ந்த கடல் எனினுமாம். கடல்வாய், வாய் - எழ னுருபு. 'மோட்டுக் கமடம்' என்றது, முதுகின் உயர்வுபற்றி. கமடம் - உட சொல். கமடத்திருவுரு = ஸ்ரீகீர்மரூபம். சயிலம் - ஸரல மென்ற உட சொல்லின் விகாரம்; சல்மயமான தென்பது காரணப்பொருள். என்னு - உடன்பாட்டுடெச்சம். தயில் - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். முது - முதுகு - முதிர்ந்த முதுகு. 'சயிலம் உழுவது என்னு' என்பதற்கு - மலை தன்முது கின்மேல் ஊர்வ தென்றேனும் எண்ணுமல் என்று உரைத்தலுமாம்; இப் பொருளில், 'என்னு' என்பது - ஈறுகெட்டஎதிர்மறைவினையெச்சமாம்.

எம்பெருமானது பேரருளுடைமையும், வரம்பிலாற்றலுடைமையும் இதிற்கூறப்பட்டன. (உரு)

உச. திரிக்கின்றபொற்குன்றமுந்தாமலாமைத்திருவுருவாய்ப் பரிக்கின்றதிற்பெரும்பாரமுண்டே பண்டுநான்மறைநூல் விரிக்கின்றவுந்தியரங்கேசர்தந்திருமேனியின்மேற் றரிக்கின்றது மகரக்கடலாடைத்தராதலமே.

(இ - ள்.) மகரம் கடல் ஆடை தராதலமே - சுருமின்களையுடைய கடலை (உட்கும்) ஆடையாகக் கொண்ட [கடலாற் சூழப்பட்டதான] இந்தப் பூலோகம் முழுவதும், பண்டு - பழமையாய் [அநாதிகாலமாய்], நால்மறை நூல் விரிக்கின்ற உந்தி அரங்கேசர் - நான்குவகைப்பட்ட வேதங்களாலும் சாஸ்திரங்களாலும் விரிவாகப் புகழ்ந்து கூறப்படுகின்ற திருநாபியையுடைய திருவரங்கநாதர், தம் திருமேனியின்மேல் தரிக்கின்றது - (ஆதிகூர்மரூபியான) தமது திருமேனியின்மீது கொண்டு தாங்கப்பெறுகின்றது; (என்றால், இப்பொழுது), திரிக்கின்ற பொன் குன்று அழுந்தாமல் ஆமை திரு உரு ஆய் பரிக்கின்றதில் - கடைந்து சூழ்ந்தப்படுகின்ற பொன்மயமான மந்தரமலை (கடலில்) அழுந்திவிடாதபடி ஸ்ரீகூர்மரூபியாய் (அதனை)ச் சுமப்பதில், பெரும் பாரம் உண்டே - அதிகபாரம் உண்டோ? [இல்லையென்றபடி].

கீழேழுலகங்களுக்கும் கீழே அஷ்டதிக்கஜங்களுக்கும் அஷ்டமகாநாகங்களும் நாகராஜனான ஆதிசேஷனும் இருந்து உலகங்களைத் தாங்க, அய்விடத்திற்குக்கீழே திருமால் ஆதிகூர்மரூபியாய் எழுந்தருளியிருந்து அவையனைத்தையும் எளிதில் ஒருமலரைப்போலவும் அணுவைப்போலவும் தன்முதுகின்மீது கொண்டு தாங்குகின்றன எனென்பது, நூற்கொள்கை; மேல் கூஉ-ஆஞ்செய்யுளில் “தொல்லேக்கமடத்தல நவகண்டற் தொடுகடல்நீர்” என்பதுங்காண்க. அங்ஙனம் ஈரோழுலகங்களையும் அவற்றைத்தாங்கும் பலவற்றையும் ஆதிகூர்மரூபியாய் எப்பொழுதும் எளிதில் தாங்குகின்ற ஸ்ரீமந்தாராயணனது வரம்பிலாற்றலுக்கு, அப்பதினான்கு உலகங்களுள் ஒன்றான நிலவுலகத்திலே யுள்ள பலமலைகளில் ஒன்றாகிய மந்தாகிரி யொழினைக் கடலில் அழுந்தாதபடி கூர்மரூபிக்கொண்டு சிறிதபொழுது தாங்குதல் ஒருபொருளாமோ? என்பது கருத்தது. அதனைப்பரித்தவனுக்கு இது எவ்வளவு? எனத் தொடர்நிலைச் செய்யுட்பொருட்பேறணி தொனிக்கின்றது.

பொன் குன்று - பொன்னையுடைய மலை; அழகிய மலை யெனினுமாம். பாரம், மகரம், நராதலம் - வடசொற்கள். பண்டு தரிக்கின்றது என இயையும். உண்டே, ஏகாரம் - எதிர்மறை. மறை நூல் - உம்மைத்தொகை; மறையாகிய நூல் என இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகையுமாம். “கடல் வாழ் சுறவு” என்றபடி மகரமின் கடலிலேயே வாழு மியல்பின தாதலால், ‘மகரக் கடல்’ என்றார். பூமியைச் சூழ்ந்துள்ளதான கடலை, பூமியாகிய பெண் உட்கும் ஆடையாக வருணித்தல், கவிசமயம். (உச)

உரு. ஒருருவெற்பைத்தரித்தது தானவரும்பருள்ளா

யிருருநின்றனுகடைந்தது வேலையிதனிடையோர்

பேருருவின்னமுதோடேபிறந்தது பெண்மைகொண்டோர்

நாருருநின்ற தரங்கா விதுவென்னநற்றவமே.

(இ - ள்.) அரங்கா - ரங்கநாதனே! (திருப்பாற்கடல்கடைகின்றகாலத்திலு), ஓர் உரு - (உனது) வடிவமொன்று, வெற்பை தரித்தது-மந்தரமலையைத் தாங்கியது; ஈர் உரு - (உனது) இரண்டுவடிவங்கள், தானவர் உம்பர் உள் ஆய் நின்று - அசுரர்களுள்ளும் தேவர்களுள்ளும் பொருந்தி நின்று, கடைந்தது-(அக்கடலைக்) கடைந்தன; ஓர் பேர் உரு - (உனது) மற்றொரு பெரிய வடிவம், வேலையிதன் இடை - அக்கடலின்நடுவில், இன் அமுதோடே - இனிய அமிருதத்துடனே. பிறந்தது - தோன்றியது; ஓர் நார் உரு - அன்புசெய்யத்தக்க (உனது) மற்றொருவடிவம், பெண்மை கொண்டு நின்றது-பெண்தன்மையைக் கொண்டு நின்றது; இது என்ன நல் தவம்-இப்படி நீ ஒருகாலத்திற் பலவடிவங்களைக்கொண்டு அநுக்கிரகித்தது என்ன நல்ல தவத்தின் பயனோ! (எ - று.)

பாற்கடல்கடைகின்றபோது ஸ்ரீமந்தாராயணன் அக்கடலினிடையே மகாகூர்மரூபத்தைத் தரித்து மந்தரபர்வத்திற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்ததனால் 'ஒருரு வெற்பைத்தரித்தது' என்றும், அப்பொழுது வாசகியின் வாலேப் பிடித்துக்கொண்ட தேவர்களும் தலையைப் பிடித்துக்கொண்ட அசுரர்களும் ஆகிய இருதிறத்தாரும் அதனை வலியப்பிடித்து இழுத்துக் கடையவல்லவலிமையில்லாதவராய்நிற்க அதுநோக்கி அத்திருமால்தான் ஒரு திருமேனியைத் தரித்துத் தேவர்கள் பக்கத்திலேயும் வேறொரு திருமேனியைத் தரித்து அசுரர்கள் பக்கத்திலேயும் நின்று வாசகியின் வாலையும் தலையையும் பிடித்து வலமும் இடமுமாக இழுத்துக் கடைந்ததனால் 'தானவரும் பருள்ளாய் ஈருருநின்றகடைந்தது' என்றும், அப்பால் அந்த ஸ்ரீமகாவின் பருந்தவந்திரியென்னுந் தேவரூபத்தைத் தரித்து அமிருதப்பூர்ணமான கமண்டலத்தைக் கையிலெடுத்திக்கொண்டு அந்த கூர்ச்சமுத்திரத்திலிருந்து உதயமானதனால் 'வேலையிதனிடை ஓர் பேருரு இன் அமுதோடேபிறத்தது' என்றும், அப்பொழுது அசுரர்கள் தன்வந்திரியின்கையிலிருந்து அமிருத கலசத்தைப் பலாத்காரமாகப் பிடுங்கிக்கொள்ள அந்தளம்பெருமான் ஜகத் மோஹகரமான ஒருஸ்திரீரூபத்தைத் தரித்து அசுரர்களை வஞ்சித்து அமுதத்தைக் கைக்கொண்டு அமரர்கட்குப் பிரசாதித்ததனால் 'பெண்மை கொண்டு ஓர்நாருரு நின்றது' என்றும் கூறினர். 'அங்கா இது என்னநல் தவம்' என்றது, இப்படி நீ ஏககாலத்தில் அநேகரூபங்களைக்கொண்டு சேவை செய்து பல்வாறு உதவும்படி அத்தேவர்கள் என்னநல் தவஞ்செய்திருந்தார்களோ வென வியந்தவாரும். இவ்வாலாற்றால், தன்சிரமம் சிறிதும்பா ராமலே சமயோசிதமானரூபங்களைக்கொண்டு தன்னைச் சரணமடைந்தவரைப் பரிபாலிக்கும் பகவானது கருணை வெளியாம்.

தாநவ ரென்ற வடசொல்-(காசியபமுனிவாது மனைவியருள்) தநுவென் பவனது சந்ததியா ரென்று பொருள்படும்; தத்திதாந்தநாமம். உம்பர் என்ற மேலிடத்தின்பெயர் - இடவாகுபெயராய், மேலுலகத்திலவசிக்கின்றவர்க ளான தேவர்களைக் குறிக்கும். 'ஈருரு கடைந்தது' என்றது, பண்மையொருமைமயக்கம்: 'இரண்டு கண்ணுஞ் சிவந்தது' என்றும்போல; [நன்-பொது-உக:] (தனித்தனி) கடைந்த தென்க. வேலை - ஆவீறு ஐயான வடசொல். 'வேலையிதனிடை' என்றதில், 'இது' என்றது - பகுதிப்பொருள்விகுதியாய் நின்றது; அன் - சாரியை. இனிவேலைகடைந்தது என்று இயைத்துவிட்டு, இதனிடை என்பதெனத்தலுமாம். நார் - அன்பு. தவம் - தபஸ் என்ற வட சொல்லின் விகாரம். (உரு)

[இதுமுதல் ழன்று பாசுரங்கள் - ஸ்ரீவராகவதார வைபவம்.]

உக. ஆருக்கிவரையளவிடலாந் தென்னரங்க ரிந்தப் பாருக்கரந்தை தவிர்ப்பதற்காகப் பழிப்பின்பெருந் சீருற்றசெங்கட்கரும்பன் றியாகித் திருக்குளம்பின் மேருக்கணகணமாத்தலைநாளில்வினோதிப்பரே.

(இ - ள்.) தென் அரங்கர் - அழகிய திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவரான எம்பெருமான், - தலைநாளில் - முன்னொருகாலத்திலே, இந்த பாருக்கு அரந்தை தவிர்ப்பதற்கு ஆக - இந்தப்பூரிக்கு உண்டாகிய துன்பத்தை யொழிப்பதற்காக, பழிப்பு இல் பெருந் சீர் உற்ற செம் கண்களும் பன்றி ஆகி - குற்றமில்லாத மிக்கசிறப்புப் பொருந்தியதும் சிவந்தகண்க ளையுடையதும் கருநிறமுள்ளதுமான வராகாவதாரமாய், திரு குளம்பில்

மேரு கணகணம் ஆ-தமது திருவடிக்குளம்பின்கீழே மகாமேருகிரி மிகவுஞ் சிறியதொருபொருளாகும்படி, வினோதிப்பர் - வினையாடியருளினர்; (ஆதலால்), இவரை அளவுஇடல் ஆருக்கு ஆம் - இவருடையபெருமையை அளவிட்டுச்சொல்லுதல் யார்க்குக்கூடும்? [இவர்பெருமையை உள்ளபடி மதித்துச் சொல்லுதல் எத்துணைவல்லவர்க்கும் அரி தென்றபடி]; (எ - று.)

வரகாவதாரசரித்திரம், இரண்டாஞ்செய்யுளுரையிற் கூறப்பட்டது. பூமியைப் பாயாகச்சுருட்டி யெடுத்துப்போன இரணியாக்களைக் கொண்டு பூமியைக் கொணர்ந்து பழையபடிவிரிப்பதற்காகவும், பூமிக்குநேர்ந்த பிரளயாபத்தைப் போக்கியருளுதற்காகவும் எடுத்த திருவவதார மாதலால், 'பாருக்கு அரந்தை தவிர்ப்பதற்காக' என்றார். இழிந்தபிறப்பென்னுங் குற்றம் இந்தத் திவ்வியவராகமூர்த்திக்கு இல்லை யென்பது விளங்க, 'பழிப்பில் பெருஞ்சிறுந்ம்' எனப்பட்டது. குழந்தை கிணற்றில் விழுந்தால் உடனே அதிற்குதித்தக் குழந்தையையெடுக்குந் தாய்போலப் பூமி கடலினுட்புக்க வளவிலே நிருக்குஞ்சேற்றுக்கும்பின்வாங்காத வராகரூபமாய்க் கடலினுட்புக்குப் பூமியை மேலேயெடுத்து நிறுத்திய மகோபகாரகனே பிறவிப்பெருங்கடலினின்றும் உயிர்களை ஈடேற்றுதற்குத் தஞ்சுமாகத்தக்கவனென்பது இங்குத் தொனிக்கும்; "எனத்துருவா யுலகிடந்த ஐழியான் பாதம், மருவாதார்க் குண்டாமோ வான்", "வராகத், தணியுருவன் பாதம் பணியுமவர் கணையர், மணியுருவங் காண்பார் மகிழ்ந்து", "எறிதிரையைமுற்றும், எனத்துருவாயிடந்தபிரா னிருங்கற்பகஞ்சேர், வானத்தவர்க்கு மல்லாதவர் க்கு மற்றெல்லையவர்க்கும், ஞானப்பிரானை யல்லா வில்லை நான்கண்ட நல்லதுவே" என்றார் ஆழ்வார்களும். கொடியஅசுரன்மீது கோபத்தாற் கண்கள்சிவந்தன வென்க. புண்டரீகாக்ஷுன திருமாலின் அவதார மாதலால், செந்தாமரைமலர்போன்ற கண்க ளென்னவுமாம். "மலர்ந்த செந்தாமரைமலரை யொத்த திருக்கண்களுடையவனும், கருநெய்தற்பூவையொத்து விளங்குந் திருமேனியுடையவனுமான மகாவராகரூபமுடைய ஸ்ரீமந் நாராயணன் கோட்டுருளியாலே பூமியைஉயரவெடுத்து மகாலீலம்போலப் பாதாளத்தினின்றும் எழுந்தருளினான்" என்றது, விஷ்ணுபுராணம். "லீலவரை யிரண்டுபிறைகவ்வி நிமிர்ந்ததொப்பக், கோலவராகமொன்றாய் நிலங்கோட்டிடைக்கொண்ட வெந்தாய்" என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபடி, லீலவராகமாதலால், 'கரும் பன்றி' எனப்பட்டது. சில புராணங்களிற் கூறியபடி சுலேதவராகத்தைக் குறிப்பதாயின், கருமை - பெருமை யென்னலாம். குளம்பு - தூர், 'திருக்குளம்பில் மேரு கணகணம்ஆ' என்பதற்கு - காற்குளம்பின்கீழே மேருகிரி (அகப்பட்டுச் சிலம்பென்னுங் காலணியினுள்ளே யிடப்பட்ட சிறிய பருக்கைக்கற்கள் போலக்) கணகணவென்று ஒலிக்கும்படி யென்றும் உரைக்கலாம்; கணகணத்தல் - ஈடுக்கு ஒலிக்குறிப்பு: சப்தாநுகரணம். "தூரமத்யகதோ யஸ்ய-மேரு: கணகணயதே," "சிலம்பினிடைச் சிறுபரல்போற் பெரியமேரு திருக்குளம்பிற் கணகணப்பத் திருவாகாரங், குலங்க நிலமடந்தைதனை யிடந்து புல்கிக் கோட்டிடைவைத்தருளிய வென்கோமான் கண்மர்," "தீதறுதிங்கள் பொங்குசுடரும்ப ரும்பருலகேழினோடு முடனே, மாதிர மண்சுமந்த வடநுன்று நின்ற மலையாறு மேமுகடலும், பாதமர்குழ்குளம்பி னாகமண்டலத்தி னொருபா லொடுங்க வளர்சே, ராதிரமுனேனமாகி யரணய மூர்த்தியது நம்மையாளுமரசே" என்பன காண்க.

ஆர் - யார் என்பதன் மரு.. ஆருக்கு ஆம் என இயையும். ஆருக்கு அளவிடல் என இயைத்து, இவரை (த் திருவுருவத்தின்பெருமையில்) யார் க்குகுப்புச்சொல்லலாகு மென்னவுமாம். பார்-பார்க்கப்படுவது என்றவது,

பருமையையுடையது என்றாவது பொருள்படுங் காரணக்குறி. தவிர்ப்பதற்காக - பொருட்டுப்பொருளில், குவ்வருபின்மேல் 'ஆக' என்பது சொல்லுருபாய்கின்றது. 'சேங்கட் கநம்பன்றி' என்றவிலடத்துத் தோடை மூரண் காண்க. ஆ - ஆக என்பதன் விகாரம். 'தலைநாளில் வினோதிப்பர்' என்றது, இயல்பினால் வந்த காலவழுவுமையி; [நன் - பொது - ந.ந.] "இறப்பே யெதிர்வே யாயிருகாலமுஞ், சிறப்பத் தோன்றும் மயங்குமொழிக்குளவி" என்ற தொல்காப்பியச்சூத்திரத்தின் உரையில் 'இவர் பண்டு இப்பொழிலிடத்து வினையாடுவர்' என்பது உதாரணங்காட்டப்பட்டுள்ளது. (1)

உள. மருமலர்க்கோயின்மடமான்விரும்புமதிலரங்கர்
பெருமையைப்பேசுவதெப்படி நாம் பிறைவானொயிற்றுக்
கருமுகிற்கோல்பெரும்பன் நியாயகளேபரத்தி
னெருமயிர்க்காலடிபூடேகடல்புக்கொளித்தனவே.

(இ - ள்.) பிறை - பிறைச்சந்திரன்போன்ற, வாள் எயிறு - ஒளியுள்ள பற்களையும், கரு முகில் - காளமேகம்போன்ற [கருநிறமுள்ள], கோலம் - திருமேனியையு முடைய, பெரும் பன்றி ஆய - மகாவராகமாகிய, களேபரத்தின் - திருமேனியினது, ஒரு மயிர்க்கால் அடினாடே-ஒருமயிர்க்காலினது அடியிடத்திலேயே, கடல் புக்கு ஒளித்தன-(எழு) கடல்களும் பிரவேசித்து மறைந்தன;(என்றால்);-மரு மலர்-வாசனையையுடையசெந்தாமரைமலரை, கோயில் - இருப்பிடமாகவுடைய, மட மான் - மடப்பத்தையுடைய மான் போன்றவளாகிய திருமகள், விரும்பும் - விரும்பப்பெற்ற, மதில் அரங்கர் - மதில்கள்கூழ்ந்த திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவரான எம்பெருமானுடைய, பெருமையை - மகிமையை, நாம் பேசுவது எப்படி - நாம் புகழ்ந்து சொல்வது எவ்வாறு? (எ - று.)

மகாவராகமூர்த்தியின்பெருமை நம்மால்அளவிட்டுச்சொல்லுதற்கரிதானபதாம். 'பிறை - வளைந்தவடிவிலும், வெண்மையானஒளியிலும் வக்கிரத்தத்திற்குஉவமை; "நீலவரையிரண்டுபிறைகவ்வீநீயிரந்ததொப்பக், கோலவராகமொன்றாய்" என்றது காண்க. வாள் எயிறு - வாள்போலக் கூரிதாய் விளங்கும் பல் லெனினுமாம். களேபரம் - உட்கொல். மயிர்க்கால் - ரோமத்வாரம், ரோமகூடம். மடமை - இளமையும், பேதைமையுமாம். மான் - உவமையாகுபெயர். மருண்டநோக்கில் மகளிர்க்கு மான் உவமைகூறப்படும். மான்விரும்பும் அரங்கர் எனஇயையும்: திருமகளால் விரும்பப்படும் அரங்கர்; திருமகளை விரும்பும் அரங்கர் எனினுமாம். எப்படி-வினா, எதிர்மறைகுறித்தது; முன்செய்யுளிலும்,பின்செய்யுள்களிரண்டிலும் காண்க. "செம்பொன்மதிலேழுடித்த திருவரங்கப் பெருங்கோயில்" என்கிறபடி ஸைத்திராகாரங்கள்கூழ்ந்த தென்பது தோன்ற, மதிலரங்க மெனப்பட்டது. அடிபூடே,எ - இழிவுசிறப்பு. கடல் - பால்பகாஅற்றினைப்பெயராய் இங்குப் பன்மைகுறித்தவால், 'ஒளித்தன' என்னும் பன்மைமுற்றைக் கொண்டது. (உள)

உறு. நிறக்குஞ்செழுஞ்சுடர்க்கோடு மிப்பாரு நிசாமுகத்துச்
சிறக்கும்பிறையுங் களங்கமும் போலுமெனிற் சிறுகண்
மறக்குஞ்சரஞ்செற்றமாயோனரங்கன்வராகமதாய்ப்
பிறக்கும்பிறப்பின்பெருமையெவ்வாறினிப்பேசுவதே.

(இ - ள்.) நிறக்கும் - நிறங்கொண்ட, செழுஞ் சுடர் - மிக்க ஒளியையுடைய, கோடும் - (ஸ்ரீவராகமூர்த்தியினது) வக்கிரத்தமும், இ பாரும் - (அதனை குத்தியெடுக்கப்பட்ட) இந்தப்பூமியும், (முறையே), நிசாமுகத்து சிறக்கும் பிறையும்-இராப்பொழுதின்தொடக்கமாகிய மாலப்பொழுதிலே சிறப்பாய்விளங்குகின்றபிறைச்சந்திரனையும், களங்கமும்-(அதனிடத்துள்ள)

மறவையும், போலும் - ஒக்கும்: எனின் - என்றால், — சிறு கண் - சிறிய கண்ணையும், மறம்-வலிமையையுமுடைய, குஞ்சரம்-(குவலயாபீடமென்னும்) யானையை, செற்ற - கொன்ற, மாயோன் - கண்ணபிரானாகிய, அரங்கன் - ரங்கநாதன், வராகம்அது ஆய் பிறக்கும் - பன்றிவடிவமாய்த் தோன்றிய, பிறப்பின் - திருவவதாரத்தின், பெருமை - பெருமையை, இனி பேசுவது எ ஆறு-இனி (நாம்) சொல்லுவது எப்படி? [இயலா தென்றபடி]; (எ - று.)

இந்நூலாசிரியர்தம் ஆசாரியரான பராசரப்பட்டரது திருத்தந்தையாராகிய ஸ்ரீகூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த ஸூந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் “புரா வராஹஸ்ய தவேயமுர்வரா தம்வ்ஹ்ராஹ்வயெத்தோ கில லக்ஷம் லக்ஷிதா” என்றதை அடியொற்றியது இச்செய்யு ளென்னலாம்; “கிளரகன்புன லுணின் றரி யொர்கேழலாய், இளையெனுத்திருவிளையெய்திளுனரோ, உளையரும் பெருமையோரெயிற்றினுட்புரை, வளரிளம்பிறையிடை மழுவிற் றேன்ற வே” என்ற கம்பராமாயணமும் காண்க. வக்கிரதந்தத்தாற் குத்தியெடுக்கப்பட்டதான பெரிய பூமி அதிலே பிறையினிடத்துக்களங்கம்போல மிகச் சிறிதாய்க் காணப்பட்ட தென, அந்தமகாவராகருபத்தின் பருமையை விளக்கியவாரும்; “பன்றியாய்ப் படியெடுத்த பாழியா யென்ப ரது, வென்றி யாருனதெயிற்றின் மென்றுகள் போன் றிருந்ததால்” என்பர் திருவரங்கக் கம்பகத்தில்: “எனமொன்றாய் மண்துகளாடி” என்றது, திருவிருத்தம்; ‘மஹாவராஹத்தினுடைய திருவெயிற்றுக்கு, ப்ரளயாரணவகையான பூமி, ஒருகஸ்தூரிபிந்துவாலே அலங்காரமிட்டாற்போலேயிருக்கை’ என்றது, அதன் வியாக்கியானம். “சுறவமெறிகடல்வலயமுழுவது மேர்நுண்டுகளிற் றலங்குகோட்டி, னுறைவதனைத் தனிநோக்கி” என்ற கூர்மபுராணத்தையும், “சுருமையிற் றவழக் கலையினிற்றெறிசேதகமெனக் காசினி கோட்டின், மருவ வாண் டிருணியாகியபரம னெழுந்து தான் வருகின்றவெல்லே” என்ற மகாபாகவதத்தையும்; “செய்யதாமரைநான் முகன் செய்தருள், வையம் யாவு மருப்பிற் றுகளென, வெய்துகொண்டு விரிக்கு மொராயிரம், பையரா முடியுச்சிபதித்ததால்” என்ற கந்தபுராணத்து உபதேசகாண்டத்தையுங் காண்க. ‘கோடும் பாரும், பிறையுங் களங்கமும் போலும்’ என்றது, உலமையணி. கோடு பிறையையும், பார் களங்கத்தையும் போலும் என முறையே சென்றஇயைதலால், முறைநிரைவைப்போருள்கோள்; நிரைநையணி யெனவும்படும்: கீரமாலங்கார மென்பர் வடநூலார்.

தூந்நூந்நேற்ற கதை:—வில்விழாவென்கிற வியாஜம் வைத்துக் கம்ஸ னால் வரவழைக்கப்பட்டு ஸ்ரீதிருஷ்ணபலராமர்கள் கம்ஸனரண்மனையை நோக்கிச்செல்லுகையில், அங்னது அரண்மனையிலவழியில் தம்மைக்கொல்லும்படி அவனால்வலிசிறுத்தப்பட்ட குவலயாபீடமென்னும் மதயானை பாக னால்நூண்டபட்டுக் கோபித்த வர, அந்த யாதவவீரர் அதனையெதிர்த்து அதன் தந்தக்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியையெடுப்பதுபோல எளிதிற்றித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு அடித்து அந்தயானையை உயிர்தொலைத்துவிட்டு உள்ளேபோயின ரென்பதாம்.

கிராமுகம், களங்கம், குஞ்சரம், வராஹம் - வடசொற்கள். கண்கிறுத் திருத்தல், யானைக்கு உத்தமவிலக்கணம்; “சீயுமிழ் சிறுகணுஞ் செம்புகரு முடைத்தாய்” என்ற அரசயானையிலக்கணத்தைக் காண்க. மறம் - கோப மும், கொலையுமாம். குஞ்சரம் என்பது - காட்டுப்புதர்களிற் சஞ்சரிப்பதென்றும், துதிக்கையையுடையதென்றும் காரணப்போருள்படும்; குஞ்சம் - புதரும், துதிக்கையும். செற்ற, செற-பகுதி. மாயோன்-மாயையையுடைய வன்; மாயையாவது - செய்தற்கு அரியனசெய்யுந்திறம்; பிரபஞ்சகாரண மான மூலப்பிரகிருதியுமாம்; ஆச்சரியகரமான குணங்களுக்கு செயல்களு

மென்னலுமாம். 'வராகமது' என்றதில், 'அது' என்பது - பகுதிப்பொருள் விசுதி. (உஅ)

[இதுமுதல் நான்தபாகரங்கள் - ஸ்ரீநரஸிம்ஹாவதார வைபவம்.]

உசு. ஆடுமரவிறுறுயிலரங்கேசனருமகற்கா
நீடுந்தறியிலுதித்திலனே நிகிலப்பொருள்க
னும்புறத்தினுமுண்மையெவ்வாறிவ்வுலகறியு
மீடுமெடுப்புமில்லாவொருதெய்வமிவனெனவே.

(இ - ள்.) ஆடும் - படமெடுத்துஆடுகின்ற, அரவில் - ஆதிசேஷனிடத் தில், துயில் - யோகசித்திரைசெய்தருள்கின்ற, அரங்கசசன் - ரங்கநாதன், அரு மகற்கு ஆ - (பெறுதற்கு) அரிய மகனாகிய பிரகலாதனுக்காக, நீடும் தறியில் உதித்திலன் எல் - நீண்ட தூணினின்று (நாசிக்காவதாரமாய்த்) தோன்றியிலனானால் - ஈடும் எடுப்பும் இல்லா ஒரு தெய்வம் இவன் என - (தனக்கு) ஒப்பானபொருளும் (தன்னினும்) மேம்பட்டபொருளு மில்லாத ஒன்றான கடவுளிடனே யென்று (எல்லாரும்) நிச்சயிக்கும்படி, நிகிலம் பொருள்கள் ஈடும் புறத்தினும் உண்மை - எல்லாவஸ்துக்களினுடைய உள் ளிலும் வெளியிலும் (அத்திருமால்) உளநுந்தன்மையை, இ உலகு எ ஆறு அறியும் - இந்தஉலகம் எப்படி அறியும்? [அறியா தென்றபடி]; (எ - று.)

தனித்தனி தேவர் மனிதர் விலங்கு முதலிய பிராணிகளாலும் ஆயுதங் களாலும் பகலிலும் இரவிலும் பூமியிலும் வானத்திலும் வீட்டின் அகத்தி லும் புறத்திலும் தனக்குமரணமில்லாதபடி வரம்பெற்றவனும், இரணியாக்க னது உடன்பிறந்தவனுமான இரணியன், தேவர்முதலிய யாவர்க்கும் கொ டிமைகளியற்றித் தன்னையே கடவுளாக அனேவரும் வணங்கும்படி செய்து வருகையில், அவனது மகனான பிரகலாதாழ்வான், இளமைதொடங்கி மகா விஷ்ணுபக்தனாய், தந்தையின்கட்டளைப்படி முதலில் அவன்பெயர்சொல் லிக் கல்விதற்காமல் நாராயணநாமஞ்சொல்லிவரவே, கடுங்கோபங்கொ ண்ட இரணியன் பிரகலாதனைத் தன்வழிப்படுத்துதற்குப் பலவாறு முயன்ற பின், அங்ஙனம்வழிப்படாதஅவனைக் கொல்லுதற்கு என்னஉபாயஞ்செய் தும் அவன் பகவானருளால் இறந்திலனாக, ஒருநாள் சாயங்காலத்தில் தந் தை மைந்தனோடுநோக்கி 'நீசொல்லும்நாராயணனென்பான் எங்குஉள்ள? காட்டு' என்ன, அப்பிள்ளை தூணிலும் உளன், துரும்பிலும் உளன், எங்கும் உளன்' என்று உறுதியாய்ச்சொல்ல, உடனே இரணியன் 'இங்குஉள்ளோ?' என்றசொல்லி எதிரிலின்றுதானேப்புடைக்க, அதிலிருந்து திருமால் உட னே மனிதரூபமும் சிங்கவடிவமுங் கலந்த நரசிங்கமூர்த்தியாய்த் தோன்றி இரணியனைப் பிடித்து வாயிற்படியில் தன்மடியிற் வைத்துக்கொண்டு தனது திருக்கைநகங்களால் அவன்மார்க்பைப் பிளந்து அழித்திட்டு, பிரக லாதனுக்கு அருள்செய்தன நென்பது, நரசிங்காவதாரகதை. ("அளந்தி ட்ட தூணை யவன் தட்ட வாங்கே, வளர்த்திட்ட வாளுகிர்ச் சிங்க வருவாய், உளந்தொட்டிரணிய னெண்மார்பகலம், பிளந்திட்ட கைகள்," "எங்கு முளன் கண்ணென்ற மகனைக் காய்ந், திங்கில்லையா வென் றிரணியன் தூண்புடைப்ப, அங் கப்பொழுதே யவன்வீயத் தோன்றிய வென், சிங்கப் பிரான் பெருமை யாராயுஞ் சீர்மைத்தே" என்றார் ஆழ்வார்களும்.)

வேறேயொரு தூணிலிருந்து நரசிங்கமூர்த்தி தோன்றினால் 'முன் னமே ஒரு நரசிங்கத்தை உள்ளேவைத்து நாட்டிய தூண் அது' என்று சங் கிக்கக்கூடுமாதலால் அதற்குஇடமில்லாதபடி அவ்விரணியன் தானே தனது உயரம்பருமனுக்குப்பொருந்தப் பார்த்து அளந்து நாட்டிய அவன்வாயில் தூணிலிருந்தே திருமால் நரசிங்கமாய்த் தோன்றின நென்பதும், வேறுயா

ரேணும் கையால்தட்ட அத்தட்டியஇடத்திலிருந்து தோன்றினால் 'அவர் தம்மையில் நரசிங்கத்தை அடக்கிக்கொண்டுவந்து தூணிலேபாய்ச்சினர்' என்று சொல்லக்கூடு மாதலால் அதற்குஇடமில்லாதபடி அவ்விரணியன் தானே தன்கையால் தட்டியவளவில் திருமால் தோன்றின னென்பதும், அவன் ஓரிடத்தில்தட்ட மற்றோரிடத்திலிருந்து நரசிங்கம் தோன்றினால் 'எங்கும்உளன்' என்று பிரகலாதன்செய்த பிரதிஜ்ஞை தவறி 'நீசொல்லுகிற வன் இங்குஇல்லை' என்று இரணியன்செய்த பிரதிஜ்ஞைநிலைநிற்கு மாதலால் அதற்குஇடமில்லாதபடி அவன் தட்டின இடத்திலிருந்தே திருமால் தோன்றின னென்பதும், அவன் தட்டின பின் புகிநிதநேரங்கழித்து நரசிங்கம் தோன்றினால் 'நான் தட்டினபொழுது திருமால் அங்குஇல்லை' என்று அவன் சொல்லித் திருமால் எங்கும் எப்பொழுதும் எல்லாப்பொருள்களிலும் உள்ளும் புறமும் வியாபித்திருக்கின்ற உண்மையிலேயை மறுக்கக்கூடு மாதலால் அதற்குஇடமில்லாதபடி கர்ப்பம் கருமுதிர்தல் பிரஸவம் முதலியனவும் குழந்தையாய்ப்பிறத்தல் பிறகு நாளடைவில்வளர்தல் என்பனவும் இல்லாமல் அவ்வெளியினும்பருத்து வளர்த்தவடிவையுடையவனும் அப்பொழுதே தோன்றின னென்பதும், அங்ஙனம்தோன்றியவிடத்தும் இரணியன் வெல்லவும் நரசிங்கமூர்த்திதோற்கவுமானால் 'எங்கும்உளன்' என்ற உண்மை நிலைத்தாலும் பரதவம் விக்தியாமற்போய்விடுதல்பற்றி அதனினும் தோன்றாதிருத்தலே நலமாதலால் அங்ஙனமாகாதபடி அக்கொடியவனைத் தவறுதலுழித்தன னென்பதும், தேவர் மனிதர் விலங்கு தாவரம் என்னும் நால்வகைப்பிறப்புக்களிலுள்ளவற்றில் ஒவ்வொன்றினாலும் தனித்தனி சாகாதபடியும் பிரமசிருஷ்டிக்குஉட்பட்ட எந்தப்பிராணியினாலும் சாகாதபடியும் அவன் பிரமருத்திராதிகளிடத்துப் பெற்ற பெருவரம் பழுதபடாதிருத்தல்வேண்டி, ஈரங்கலந்தசிகங்கமாய்த் தன்னைத் தானே தோற்றவித்துக்கொண்டு தோன்றின னென்பதும், அஸ்திரசஸ்திரங்களில்ஒன்றினாலும் சாகாதபடியும் ஈரமுள்ளதனாலும் ஈரமில்லதனாலும் இறவாதபடியும் பெற்ற வரம் வீண்போகாதவாறு நகங்களினுள்சீண்டு கொன்றன னென்பதும், பகலிலும் இரவிலும் சாகாதபடி பெற்ற வரம் பொய்ப்படாதவாறு அப்பகலிரவுகளின்சக்தியாகிய மாலேப்பொழுதிலேகொன்றன னென்பதும், பூமியிலும்வானத்திலும்சாகாதபடி பெற்றவரத்தை ஒதுக்குமாறு தன்மடியீதுவைத்துக் கொன்றன னென்பதும், வீட்டின் அகத்திலும் புறத்திலும் இறவாதபடி பெற்ற வரத்திற்கு விரோதமின்றி வாயிற்படியின்மீதுவைத்துக்கொண்டு கொன்றன னென்பதும் முதலியன-அருமையாக் கருதத்தக்க விஷயங்கள். "சுர ரசுரர் முனிவர் நரர்கையிற் பாரிற் சுடர்வானிற் பக லிரவி லுள் புறம்பிற், பெருபடையிற் றுன்சாகாவிரணியன் தன்னைப் பிரகலாதன் தர்க்கித்தண்டென்றதூணில், நரகரியாய்ப் பொழுதுபுகுநேரந்தன்னில் நாடியுதித் துயர்வாசற்படியீதேறி, இரணியனைத் தொடைபிசைவைத் துகிரினாலே யிருபிளவாக்கினை யரியே யெம்பிரானே" என்பர் பின்னோரும்.

ஸர்வவ்யாபியான பரம்பொருள் ஸ்ரீமந்நாராயணனே யென்ற உண்மை இத்திருவவதாரத்தின்செயல்களால் நன்குவிளங்கியதை இப்பாசுரத்தில் எடுத்துக்காட்டினர். கடவு ளுண் டென்பதும், அக்கடவுள் திருமாலே என்பதும் இவ்வவதாரத்தினுற் சாதிக்கப்பட்டமை வெளிப்படை. உயிர்கள் உய்தற்பொருட்டு இவ்வுண்மையைப் பிரதியக்ஷமாங்கியருளினன் எம்பெருமான். அங்ஙனந்தோன்றாமற்போனால் இறைவன் தா னென்பது ஒழியுமென்க. ("நாரணப்பெயரினா னவையிலாதொளிரசெகற், பூரணச்செயலினைப்பொலிவுசெய்தருள்வதோர், காரணத்தினி னெடுங்கதிர்மணித்தறியில்வர், தாரணத்தினைவளர்த் தவுணனைக்கொன்றநான்" என்னும் இருசமய விளக்கத்தையுங் காண்க.)

‘அருமகன்’ என்றது, தந்தைக்கு மைந்தனிடம் இயல்பாக இருத்தற்கு உரிய அன்புவிசேடத்தைக் காட்டும்; அன்றி, ‘எங்குமுள்ளன்கண்ணன்’ என்ற அருமையான பரமார்த்தத்தை எளிதில் வெளியிட்ட மகோபகாரகளுள் புதல்வனென்ற பொருளில் ‘அருமகன்’ என்றருமாம். தனது இளமைப்பருவ முடையகுழந்தை அசங்கதமானதொருவார்த்தையைச் சொன்னாலும் அந்த மழலைச்சொல்லைச் செவிக்கின்பமாகக்கேட்டு மகிழ்தலும், அவ்விளமகன் தானே தக்கதொருவார்த்தையைக்கூறினால் அதற்கு மிகமகிழ்ந்து மகனைப் பாராட்டுதலு மாகிய தந்தையிடமிருந்து மாறாக இரணியன் பிரகலாதனைப் பகவர்நாமஞ்சொன்னதுவேதவாக ‘இவன் என்புத்திர னன்று’ என்று கைவிட்டிருக்கவும், எம்பெருமானுக்கு அந்தப் பிரகலாதன்பக்கல் உண்டான புத்திரவாத்தல்வயமும், பகவர்நாமஞ்சொன்னவர்களைத் தமக்கு எல்லாவகையுறவினராகவுங் கொள்ளுகின்ற தமதுஇயல்பும் பற்றி; ‘அருமகன்’ என்றன ரென்னலாம். அவன் தாய்வயிற்றிலிருக்கும்பொழுதேதொடங்கித் தன்சித்தத்தை எம்பெருமான் பக்கல் வைத்த மகாபாகவதோத்தம ஓதலாலும் இங்ஙனங் கூறத்தரும்.

ஈடு மெடுப்பு மில்லா வொருதெய்வம்—“ஒத்தார் மிக்காரை யிலையாய மாமாயா” என்றார் திருவாய்மொழியிலும். திருவாய்மொழியில் “ஈடு மெடுப்பு மி லீசன்” என்றதற்கு ‘சிலரைத் தாழ்த்தவென்று உபேகித்து இட்டு வைக்கையும் வேறுசிலரை உயர்த்தவென்று அங்கீகரித்து எடுத்துக்கொள்ளுதலு மில்லாமல் எல்லார்க்கும் ஸமானான நடுவுநிலையையுடையவ னென்று பொருள்செய்திருத்தலால், அங்ஙனங்கொள்ளவுந் தரும். ‘உலகு’ என்றது, உலகத்துஉயிர்களை; அறிதற்குரியன அகையே யாதலால். புறத்தின், இன் - ஏழனுருபு. நரசிங்கமூர்த்தியாகிய சூரியன் தோன்றுதற்குத் தான் உதயபர்வதமாயிருந்த தென்ற கற்பனை. ‘உதித்திலன்’ என்ற சொல் லாற்ற லாற் போதரும். (உக)

ஈடு. மறந்தமறையு முழங்கியமந்திரமும் மகமு
மிறந்ததெய்வங்களு மெல்லா முனெங்குறைந் தெங்கியன்ற
வறந்தருங்கோயிலரங்கனவ்வா னரிக்காளரியாய்ப்
பிறந்தபின்னரே பிறந்துபெருகிப்பிறங்கியதே.

(இ - ள்.) மறந்த மறையும் - மறக்கப்பட்ட வேதங்களும், முழங்கிய மந்திரமும் - விளங்காமற்போன மந்திரங்களும், மகமும் - யாகங்களும், இறந்த தெய்வங்களும் - ஒழிந்துபோன தெய்வங்களும், எல்லாம் - ஆகிய இவையெல்லாம். முன் - முன்பு, எங்கு உறைந்து எங்கு இயன்ற - எங்குத் தங்கி எவ்விடத்திற் சஞ்சரித்தன! அரம் தரும் கோயில் அரங்கன் - தருமத்தை நிலைநிறுத்துகின்ற திருவரங்கம்பெரியகோயிலிலெழுந்தருளியிருப்பவ னான எம்பெருமான், அ ஆன் அரிக்கு ஆன் அரி ஆம் - அந்தப் பராக்கிரமத் தையுடையபகைவனான இரணியனை யழிப்பதற்காக நரசிங்கவடிவமாய், பிறந்த பின் அன்றே-திருவவதரித்தபின்பன்றே, பிறந்து பெருகி பிறங்கியது - (அதெல்லாம்) தோன்றிப் பெருக்கமடைந்து விளங்கிற்று!! (எ - று.)

இரணியன் பிறந்து வளர்த்து அருந்தவம்புரிந்து பெருவரங்கள் பெற்றுத் தலையெடுத்தச் செருக்கி உலகத்திலே எவரும் பழையகிரமப்படி வேதமோதவும் மந்திரஜபக்கள்செய்யவும் யாகங்கள் புரியவும் தெய்வங்களை வழிபடவங் கூடா தென்றும், தன்னையே கடவுளாகக் கொண்டு அனைவரும் துதித்து வந்தித்து வழிபடவேண்டு மென்றும் கட்டளையிட்டு அவ்வாணைய எங்குத் தவறாமற் செலுத்திவந்தகாலத்தில் வேதமுதலியனயாவும் இருக்கின்ற இடமும் தெரியாதபடி மறைந்திருந்ததையும், இப்படிசிலகாலம்கழிந்தபின்னர் எம்பெருமான் நரசிங்காவதாரஞ்செய்து இரணியனைத்தொலை

க்க அதன்பிறகு அவ்வேதமுதலியவனைத்தும் தலையெடுத்ததையும் எடுத்தக் காட்டி, தஷ்டரிக்கிரகஞ்செய்து வேதங்களையும் வைதிககருமங்களையும்நிலை நிறுத்திச் சகலதேவர்களையும் வாழ்விப்பவன் எம்பெருமானே யென்ற உண்மையை உணர்த்தினார். “மூக்கனானெண்ணுமுளரியாயிரங்களுனுந் திக்களுந்தேவரோடு முனிவரும் பிறருந் தேடிப், புக்கநாடிறுமுற்றிரிகின் றார் புகுந்துமொய்த்தார், எக்கனாற்காண்டுமெந்தையுருவமென்றிரங்கிரின் றார்” என்ற கம்பராமாயணத்தி இரணியன்வதைப்படலம் இங்குநோக்கத் தக்கது. மறந்த மறை-அத்தியயனமில்லாமையால் மறந்துபோனவேதங்கள்.

‘மழுங்கிய’ என்பதனை மகத்துக்கும் கூட்டுக; செய்பவரெவருமில்லா மையால் மழுங்கிப்போன யாகங்கள். பிழைத்திருத்தல்தெரியாமையால், ‘இறந்த தெய்வங்கள்’ எனப்பட்டன. (“தரையின்மீத்போய் மாயவனுரு வெனச்சாற்றும், அரியவேள்வியேமுதலியவறங்களையழித்துப், புரியுமந்த ணர்ப்பொன்றுதப்புரியினோ புரியின், சரியவன்வலிகெடு முலப்பார்கடவுள ரே,” “என்னவோதலுஞ் சம்பரன்முதலினோகித், தன்னும்வேள்வியே முதலியவறங்களைத்தொலைத்து, மன்னுயிர்க்குமுமாயநன்மனையெரியூட்டிப், பொன்னினுட்டினும் புலவரைப்புடைத்தனர்புகுந்தே” என்ற ஸ்ரீபாகவ தம், இங்கு நோக்கத்தக்கது. “அமரரைவதைத்த நீங்கள், விரிவுறுவேதமெ ல்லாமழிய வேள்வியைச்சிதைத்துத், தரையினின் முனிவரெல்லாந்தவஞ்செ யாதியற்று மென்றான்” என்பர் மகாபாகவதத்திலும்.) இஃகி, “இரணியன், அநேக வரங்களைப் பெற்று, கர்விதனாகி, திரிலோகங்களையும் ஸ்வாந்நமக் கிக்கொண்டு, இந்திரன் சூரியன் வாயு அக்கினி வருணன் சந்திரன் யமன் முதலானார் செய்கிற அதிகாரங்களைத் தானேசெய்துகொண்டு, யாகங்களி லே அவர்களுக்கான அவர்ப்பாகங்களைத் தானே கைக்கொண்டு, மூன்று லோகங்களையும் எகாதிகாரமாய்த் தானே ஆண்டுகொண்டிருந்தான்; அப் போது, இந்திராதிதேவதைகள், அந்தமகாசூரனுக்குப் பயந்து, சுவர்க்க லோகத்தை விட்டு, மனிதவேஷம்பூண்டு பூமியிற் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந் தார்கள்” என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் கூறுதலாலும், இங்ஙனங்கூறத்தரும். மந்த்ரம், மகம், தைவம்-வடசொற்கள். மந்திரமுந்மகமும், மகாவொற்று - விரித்தல்விகாரம். இழிவுதோன்றுதெய்வங்களை அஃறிணையாக்கினர். முன்- காலமுன்; இரணியன்வாழ்ந்தநாளில் என்க. இயன்ற - ‘அன்’சாரியைபெ ருத பலவீன்பால்முற்று. தொகுதியொருமையால், ‘பிறங்கியது’ என்றார்; ‘பிறங்கிய’ எனப் பன்மைபாகப் பாடமோதுவாரும் உளர். ஆள் அரி - ஆண் மையையுடைய பகைவன். அரி - வடசொல். ஆள் அரி - நரங்கலந்த சிங் கம். அரி - ஹரி என்ற வடசொல்லின் சிதைவு; (யானேமுதலிய பெரியபிரா ணிகளையும்) அழிக்கவல்ல தென்பது காரணப்பொருள். “அத்தியம்போதி லரியுருவாகி யரியையழித்தவனை” என்று பெரியாழ்வார் திருப்பல்லாண்டு பாடியதனை அடியொற்றி ‘ஆளரிக்கு ஆளரியாய்’ என்றார். வான் அரி என்று எடுத்து, வான்போலக்கொடிய பகைவ னென்றும், வானாயுத்தையேந்திய பகைவ னென்றும், (பொன்னிறமானவடிவையுடைமையால் இரணியனெ ன்றுபெயர்பெற்ற) ஒளியையுடைய பகைவ னென்றுங் கொள்ளவுமாம். அறம்தரும் அரங்கள் என இமையும். அறம் தரும் - தொலைத்துபோன தரு மத்தைக் கொணர்ந்துகொடுக்கின்ற என்க. இங்கு ‘அறத்தரும்’ என்றது - ஸாபிப்ராயவிசேஷணமாதலால், கருத்துடையடைமொழியணி. (௩௦)

௬௧. அடிகண்டிலரதலத்தவரைம்முகனோடமரர்
கடிகண்டிலர்மலேவானிவர்ந்துங் கமலத்தயனார்
முடிகண்டிலரண்டபாமுககேடறியு மூதுணர்ந்தோர்
படிகண்டில ரரங்கேசர்கொன்சிங்கப்படிதனக்கே.

MAHAMAHOPADHYAY

MAHAMAHOPADHYAY

(இ - ள்.) அரங்க ஈசர் - ரங்கநாதர், கொள் - கொண்ட, சிங்கம் படிதனக்கு - நரசிங்கவுருவத்திற்கு, — அதலத்தவர் - கீழுலகத்திலுள்ளவர், அடி கண்டிலர் - திருவடிகளைக் கண்டாரில்லை; ஐம்முகளோடு அமர் - சிவனும் (முற்றைத்) தேவர்களும்; மலை வான் இவர்ந்தும் - (முறையே) கைலாசகிரியின்மேலும் சுவர்க்கலோகத்திலும் உயர்விருந்தும், கடி கண்டிலர் - திருவரையைக் கண்டாரில்லை; கமலத்து அயனார் - (அத்திருமாவின் திருநாபித்) தாமரைமலரில் தோன்றிய பிரமதேவர், அண்டம் மா முகடு ஏறியும் - அண்டகோளத்தினது மிகவுயர்ந்த உச்சியிடத்தில் ஏறியிருந்தும், முடி கண்டிலர் - திருமுடியைக் கண்டாரில்லை; மூது உணர்ந்தோர் - (பலவற்றையும், அறிந்த) பழையபெரியோரும், படி கண்டிலர் - அளவைக் கண்டாரில்லை; (எ - று.)

நரசிங்கமூர்த்தி கொண்ட விசுவரூபத்தின் பெருமையைக் கூறியது, இப்பாசரம். அதனை, கம்பராமாயணத்து இரணியன்வதைப்படலத்திலும் “பிளந்தது ஞானு மாங்கேபிறந்ததுசீயம் பின்னை, வளர்ந்தது திசைகளைட்டும் பகிரண்டமுதலமற்று, மளந்த தப்புறத்துச்செய்கையாரறிந்ததையகிற்பார், கிளர்ந்தது ககனமுட்டை கிழித்ததுகீழுமேலும்,” “மன் தலத்தளபமாலேமா ணுடமடங்கல் வானிற், சென்றது தெரிதல்தேற்றும் சேவடிபடியிற்றீண்ட, கின்றதோர்பொழுது னண்டநெடுமுகட்டிருந்தமுனனோன், அன்றவனுந் திவந்தானுமெனத்தோன்றினால்,” “நோக்கினாநோக்கினார்முனனோக்குறு முகமுங்கையும், யாக்கையுந் தானுமாகியெங்கணுந்தானேயாகி, வாக்கினுமனத்தினுன்மற்றறிவினா லளங்கவாரா, மேக்குயர்சீயந்தன்னைக்கண்டனர் வெருவுகின்றார்” எனக் காண்க. “விண்டுகிணினெழுந்தெழிலார்நரபீளி வளர்ந்தசெயு, லெண்டவராலு முணர்ந்தறிதற்கரி தென்றிழல் யாரறி வார், அண்டமுகட்டின்வயங்கியமர்ந்திடுமாதியிவ்விரியினொளிர், முண்டக வுந்தியின்வந்தது போன்றனன் முடிவதைதற்கெளிதோ” என்பர் மகாபாகவதத்திலும்.

ஈற்றிலுள்ள ‘சிங்கப்படிதனக்கு’ என்பதை எல்லாவாக்கியங்களிலுங் கூட்டுக; கடைநிலைத் தவகம். அடி-பாதம். கண்டிலர்-எதிர்மறைப்பலர்பா விறந்தகாலமுற்று. அதலம்-கீழேழுலகங்களிலொன்று; இங்கு, கீழுலகமென்ற மாத்திரமாய்நின்றது. ஐம்முகன் - ஐந்துமுகங்களையுடையவன்; சதாசிவமூர்த்தியாகிய சிவபிரானுக்கு ஐந்துமுகங்களுண்டு; ஈசானம், தற்புட்டம், அகோரம், வாமம், சத்தியோசாதம் என்று அவற்றிற்குப் பெயர்கூறுவர்; ஒடு-எண்ணுப்பொருளது. ஐம்முகன் மலையிலும், அமர் வானிலும் இவர்ந்தும் என முறையேசென்றுஇயைதலால், முறைநீராய்லாற்பொருள்கோள். உயர்ந்தஇடங்களிலிருந்தும் கண்டாரில்லை யென்றற்கு இதகூறினார். அவர்கட்குக் கைலாசகிரியும் வானுலகமும் உறைவிட மென்பது, வெளிப்படடை. இவர்தல்-ஏறுதல். ‘வானிவந்தம்’ என்ற பாடத்திற்கு, வான் ரிவந்து என்று பிரிந்து இப்பொருளேபடும்; ரிவத்தல் - உயர்தல். கடி-இடை; வடசொல். அயன்-அஐனென்றவடசொல்லின் விகாரம்; திருமாலிடத்தினின்று தோன்றியவ னென்று பொருள்படும்; அ - விஷ்ணு; “அகாரார்த்தோ விஷ்ணு:” ஆர் என்ற பலர்பால்வீருதி, உயர்த்தற்பொருளில்வந்தது. முடி-சிரசு. ‘அண்டமாமுகடு’ என்றது, மேலேழுலகங்களும் மேலதான சத்தியலோகத்தை. அது, பிரமன்வாமுயிடம். பிரமனது ஆதிசிருஷ்டியில் உண்டானவர்களும் தத்துவஞானமுடையவர்களுமான ஸநகர்முதலிய யோகிகள், ‘மூதுணர்ந்தோர்’ எனப்பட்டனர். மூதுமையென்ற பண்புப்பெயர், ஈறுபோய் ஆதிசின்டது; இது, உணர்ந்தோர்க்கு அடைமொழி. படி - ஓப்பும், தன்மையுமாம். சிங்கம்-வாய்ஹ மென்ற வடசொல்லின் விகாரம்; (யானைமுதலிய பெரியபிராணிகளையும்) வாய்விக்கவல்ல தென்பது காரணப்பொருள்.

‘படித்தனக்கு’ என்பதைப் படியினது என உருபுமயக்க மாக்கியும் உரைக்கலாம். (௩௧)

௩௨. அறியி னரங்கர்முன்னுளரியாகியவப்பொழுது
கொறியினவுணர்தம்வெள்ளங்கள் கோடியுங்கொன்றதிலோ
தறியின்வயிற்றிற் றருவனெஞ்சுஞ் சரபத்துடலு
நெறியின்வகிர்ந்தபின்னரே தணிந்ததுநீர்சினமே.

(இ - ள்.) அறியின் - ஆராய்ந்து அறியுமிடத்து, — அரங்கர் - ரங்கநாதர், முன் - முன்பு, ஆள் அரி ஆகிய அ பொழுது - நரசிங்கமாக அவதரித்த அப் பொழுது, கொறியின் - அவுணர்தம் வெள்ளங்கள் கோடியும் கொன்றதிலோ - ஆடுகள் போன்ற அசுரர்களுடைய கோடிவெள்ளங்களையும் கொன்றதனாலோ, (நீர் சினம் தணிந்தது) - (அந்த நரசிங்கமூர்த்தியினுடைய) மிக்ககோபம் ஆறிற்று [அவ்வளவிலாவ் ஆறவில்லை யென்றபடி]; (பின்னை எப்பொழுது ஆறிற் றென்றால், —) தறியின் வயிற்றின் - (தான்தோன்றிய) தூணினது நடுவீடத்தை (ப் பிளந்தாற்) போலவே, தருவன் நெஞ்சும் - அசுரனுன இரணியனது மார்பையும், சரபத்து உடலும் - (சிவபிரானாகிய) சரபத்தினது உடம்பையும், நெறியின் வகிர்ந்த பின் அன்றே - முறையே பிளந்தபின் பன்றே, நீர் சினம் தணிந்தது - (அச்சிக்கப்பிரானது) மிக்ககோபம் தணிந்திட்டது; (எ - று.)

நரசிங்கமூர்த்தி இரணியன் தட்டியதுணைப்பிளந்துகொண்டு அதிலிருந்துதோன்றியவுடனே, இரணியனது சபையி லிருந்தவர்களும் அவனைச்சார்ந்தவர்களுமான மிகப்பலகோடிக்கணக்காகியகொடிய அசுரர்களை யெல்லாங்கொன்று அதன்பின்பு இரணியனை வதைத்தனென்பதும்; மூவுலகத்திற்கும் பெருந்தீங்கு செய்துவந்த இரணியனை அழித்ததற்குத் தேவர்களவேண்டு கோளினால் தோன்றிய திருமாலின் அவதாரமான அச்சிக்கப்பிரான் இரணியனை மார்புகீண்டு அழித்தபின்பும் கோபந்தணியாமல் உக்கிரம்மேலிட்டிருக்க, அந்தப்பெருங்கோபத்தைக்கண்டு அதனால் உலகமழியுமென்றமயங்கி அஞ்சிய தேவர்கள் ஓடிச் சிவபிரானைச் சரணமடைதலும், அக்கடவுள் அவர்கட்கு அபயமளித்து மிகப்பெரியதொரு சரபவடிவங்கொண்டு மிக ஆரவாரித்து நரசிங்கத்தை எதிர்த்துவர, நரசிங்கப்பெருமான் அச்சிவசரபத்தையும் இரணியனைப்போலவே பலவாறு சின்னப்பின்னப்படுத்தி யழித்த, பிறகு பிரகலாதன் பணிந்து பிரார்த்தித்ததனாலும், தேவர்கள் துதித்ததனாலும், இலக்குமி சமீபித்ததனாலும் சினந்தணிந்தனென்பதும், இங்கு அறியவேண்டியவை. (“வாழ்குமான்மேற் கணகவஞ்சகன்மே லோர்முகத்தே, சூழ்கருணையும் முனிவுந் தோன்றியவாற்—கேழ்கிளரும், அங்கவேள்குன்ற வழல் சரபத்தைப்பிளந்த, சிங்கவேள்குன்றத்தினார்க்கு” என்று தூற்றெட்டுத்திருப்பதியந்தாதியிலும், “புக்கருடனை யோர்புன்மசகம்வென்றதிற, மொக்குங்கனகனுரங்கீண்ட - மிக்கதிற, லாளரியைப் பொன்னனுக்காயஞ்சிக்கிடந்த சிவன், கோள்வீளைத்தா நென்னுங் குறி,” “பொன்னனுரங்கீண்டதனாற் பொங்குசினமாறிற்றே, தன்னுசிவசரபஞ்சோரவயிர் - அன்னதனைப், பற்றி வகிர்ந்தபின்னர்ப் பாழிராமடங்க, லுற்றசினத் தணிந்த தூங்கு” என்று ப்ரஹ்மலிவேகத்திலுங் கூறுவர்.) “தன்னைக்கொல்லவந்த சிவசரபத்தை நரசிங்கப்பிரான் இரணியனைப்போலவே நகங்களாற்பிளந்திட்டனன்” என்றும், “யாதொரு நரசிங்கமூர்த்தியினுடைய கோபாக்கினியிலே சிவனுருவமான சரபம் சலபமாயிற்றே” என்றும் வடமொழிப்புராணங்களில் வருதலும் காண்க; (ஸலபம் - விட்டில், விளக்குப்பூச்சி.)

(இருசமயவிளக்கத்தில் “அன்னவன்சேனையாமவுணர்பல்கோடிபேர், தன்னுவெஞ்செருவிடைத் துகள்படுத்தருளினான், பின்னையும்பின்னையும்

பெருகுகோபானலம்; முன்னையின்பொழுதினும்மும்மடங்காயதால்,” “உடவையைத்தின்றிடும் வளைகுலக்கிரிகளைப், பொடிபடப்பிசையு மம்புதிகளைப் பருகும் வான், வெடிபடக்குரல்விடும் விழிநெருப்பெரியு மக், கடையுதத் திடியெனக்கடியபற்கதுவுமால்” என்று பிரமருத்திரேந்திராதி சரபாவ தாரப்பரிசேதத்திலும், “அச்செருத்தொடர்விடத்தழல்விழிச்சரபமம், செய் ச்சிரைத்திடவெடுத்தெற்றியெற்றிப்பெரு, வச்சிரத்துகிர்களான்மருவவங்கத் தொறும், பச்சிரத்தம்படப் பரிபவம்பண்ணையே,” “நண்டுமாளிவெருண் டிரணியன்நனதுடல், கீண்டவானேடு மெய்க்கிளர்கையாயிரமுறப், பூண்டு சுற்றிப்பெரும்பொன்வரைப்புறனுறத், தூண்டினு நென்புடன்றோலும் வே ருகவே,” “கரமுறிந் தேகுதிண்கான்முறிந் தெரிமுகச்சிரமுறிந் திருவகை ச்சிறைகளின்நிறமுறிந், தூரமுறிந் துடன்முறிந் துக்கதா லன்றுமுப், புர முறிந்தெரிபுகப்பொருதவன்சரபமே” என்று சரபசங்காரப்பரிச்சேதத்தி லும் வருவனவுங் காண்க. இச்சரித்திரத்திற்கு மேற்கோள்—“இத்திறத் தால்விரித்தியானிசைத்தனவெலாம், மைத்தடங்கண்ணினாய் வாமனீயத்து மா, தித்தியந்தன்னிலுந் தெளிவுறச்செப்பிமெப்பத்தியா லின்னமும்பகர்புரா ணங்கள்கேள்,” “ஒத்தகாருடமிரண்டென்னுதூறாய்சீ, ரத்தியாயத்திலே யறையு மாக்கினியமும், சுத்தமாநாற்பதிற்சொல்லு நீணரசிங், கத்தடன் பற்பபாகவதமும்பகருமே” என அந்நூலிலேயே கூறப்பட்டுள்ளது.)

சரபம் - இரண்டு தலைகளையும், சிறகுகளையும், கூரியநகமுள்ள எட்டுக் கால்களையும், மேல்நோக்கியகண்களையு முடையதொரு யிருகவிசேஷம்; இதனைப் பறவையென்று மூண்டு. இது, சிங்கத்தை எளிதிந்கொல்லுந் திற முடையது. வெறுஞ்சிங்கமன்றி நரசிங்கமாதலாலும், ஸாமான்யவிலிஹ மன்றி வரம்பிலாற்றலையுடைய புருஷோத்தமனது அவதாரமான திவ்விய விலிஹ மாதலாலும், சரபத்தைக் கொன்றிட்டது.

நல்லனதீயனபகுத்துணராமையும், ஒன்றுபோனவழியேஎல்லாம்போ தலும், உடனே தமக்குவரும்பெருந்தீங்கையறியா துமகிழ்ந்திருத்தலு மாகிய ஒப்புமைபற்றி, ‘கொறியி னவுணர்’ என்றார். இன் - ஐந்தனுருபு, ஒப்பு. வெள்ளம் - ஒரு பெருந்தொகை. ‘கோடியும்’ என்ற உம்மை - முற்றுப்பொ ருளது. ஒகாரம் - எதிர்மறை. கொன்றதில், இல் - ஐந்தனுருபு, ஏத. தறியின், இன் - சாரியை. வயிறு - இலக்கணையாய், நடுவிடத்தைக் குறித்தது; ‘கள்ளிவயிற் னிகில்பிறக்கும்’ என்றவிடத்துப் போல. மேலே நெஞ்சு உடல்களைக்கூறுதலால், அவற்றோடுஇயையுமாறு ‘வயிறு’ என்ற சொல்லாற் குறித்தனர்; இவ்வாறுவருவது - ரத்நாவளியலங்காரத்தின்பாற்படும்: கவி சமத்தாரம். இவற்றை ‘நெறியின்’ என்றதனோடு சேர்த்து நயங் காண்க. இன் - ஐந்தனுருபு, ஒப்பு. ‘வயிற்ன்’ எனச் சிறுபான்மை உயிர்த்தொடர்க் குற்றியலுகரத்தின் தகரவொற்று இரட்டாதுநின்றது; “கறைமிட றனியலு மணிந்தன்று” என்றவிடத்திற் போல. ‘வயிற்றின்’ என்று பாட மோதுவாரு முளர். தருவன் - அசுரன். ஸரபம் - வடசொல். நெறியின் வகிர்தல் - ஒன்றன்பின்ஒன்றாக [கிரமமாய்]ப் பிளத்தல். அன்றோ - தேற்றம். முதலடி - முற்றுமொனை. முன்னாள் அரியாகிய என்றபிரித்து உரைத்தலுங் கூடும். நெஞ்சு - மார்புக்குத் தானியாகுபெயர். சிங்கத்திற்கு ஆடுகளைக்கொல்லுதல்யிகளளிதாதல்போல, சிங்கப்பிரானுக்கு அசுரர்களைக் கொல்லுதல் யிகளளிதாயிருந்த தென்பது, ‘இரண்டாமடியிற் போதரும்; ஆடுகளைக்கொல்வதுபோல அசுரவெள்ளங்கள்கோடியையுங் கொன்றன னென்க. ‘தணிந்தது நீன்சினம்’ என்பது, முந்தினவாக்கியத்திலுங் கூட் டப்பட்டது. தறியின்வயிற்றோடு தருவன்கெஞ்சோடு சரபத்துஉடலோடு வாசியில்லை சிங்கப்பிரானுல் எளிதில்வகிரப்படுதலி லென்க.

இப்பாசரத்தில், எம்பெருமானது பரத்தவம், வெளியிடப்பட்டது. (ந.உ)

[இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - ஸ்ரீவரமநாவதார வைபவம்; திரிவிக்கிரமாவதாரம் இதில் அடங்கியதே.]

நா. தாரேற்றவெண்குடைமாவலிவார்க்கவுந் தாமரைமேற் [க்
சீரேற்றதொன்னுன்முடித்தோன்விளக்கவுஞ் செம்பொன்முடி
காரேற்றமேனியரங்கேசர்கையுங்கழலு மொக்க
சீரேற்றன வண்டிருக்குறளாகிநிமிர்ந்தவன்றே.

(இ - ள்.) வன் திரு குறள் ஆகி - வளத்தையுடைய ஸ்ரீவரமநமூர்த்தி யாகி, நிமிர்ந்த அன்று - (உடனே திரிவிக்கிரமனாய்) நிமிர்ந்துஉயர்ந்த அந் நாளில், —தார ஏற்ற வென் குடை மா வலி வார்க்கவும் - வெற்றிமாலையைத் தரித்தவனும் ஒற்றைவெண்கொற்றக்குடையையுடையவனுமான மகாபலி சக்கரவர்த்தி (நீர்த்தாரையை)வார்த்துத் தத்தஞ்செய்துகொடுக்கவும், தாம ரைமேல் சீர் ஏற்ற தொல் நால்முகத்தோன் விளக்கவும் - (திருமாலினது திருநாபித்)தாமரைமலரில் தோன்றியவனும் சிறப்புப்பொருந்தியவனு மா கிய பழமையான பிரமன் (தன்கையிலுள்ள கமண்டலத்தின் தீர்த்தத்தார்) கழுவிலிளக்கவும், செம் பொன் முடி கார் ஏற்ற மேனி அரங்கநகர்-சிவந்த [மாற்றையர்ந்த]பொன்மயமான கிரீடத்தையும் காளமேகத்தையொத்த திரு மேனியையுமுடைய ரங்கநாதரது, கையும் - திருக்கையும், கழலும் - திரு வடியும், ஒக்க நீர் ஏற்றன - சமகாலத்திலே நீரையேற்றன; (எ - று.)

திருமால் உலகமளந்த வரலாறு, முதற்செய்யுளினுரையிற் கூறப்பட்ட டது. (“தன்னுருவ மாரு மறியாமல் தானங்கோர், மன்னுங் குறஞருவின் மாணியாய் மாவலிதன், பொன்னியலும் வேள்விக்கண் புக்கிருந்து போர் வேந்தர், மன்னை மனங்கொள்ள வஞ்சித்து நெஞ்சருக்கி, என்னுடைய பாதத்தால் யானளப்ப மூவடிமண், மன்னு தருகென்று வாய்திறப்ப மற்ற வனும், என்னால் தரப்பட்ட தென்னுமே யத்துணைக்கண், மின்னார் மணி முடிபோய் விண்டதவ மேலெடுத்த, பொன்னார் கனைகழற்கா லேழுலகும் போய்க்கடந்தல், கொன்னு வசுரர் துளங்கச் செலவீட்டி, மன்னிவ் வகவிட த்தை மாவலியை வஞ்சித்துத், தன்னுலக மாக்குவித்த தாளானே” என்ற ஆழ்வார் அருளிச்செயல் அறியத்தக்கது.) வாமநமூர்த்தி மகாபலியினிடஞ் சென்று, தவஞ்செய்தற்குத் தன்காலடியால் மூன்றடியிடம் வேண்டி, அது கொடுத்தற்கு இசைந்து அவன் நத்தஞ்செய்த நீரைக் கையில்ஏற்று, உட னே திரிவிக்கிரமனாக ஆகாயத்தையளாவி வளர்ந்தபொழுது, மேலே சத் தியலோகத்துச் சென்ற அப்பிரானதுதிருவடியைப் பிரமன் தன்கைக் கமண்டலதீர்த்தத்தார் கழுவிலிளக்க, அந்தஸ்ரீபாததீர்த்தமாகக் கங்காநதி பெருகியதும், இங்குஅறியத்தக்கது. பிரமன் திரிவிக்கிரமமூர்த்தியின்திரு வடியை விளக்கியது, தனதுதிருப்பிடத்திற்கு வந்த பெரியோர்க்குச் செய்ய வேண்டிய வேடாடா [பதினாறுவகை] உபசாரங்களிற் பாத்யமென்னும் உப சாரமாம்; அது, நீர்கொண்டு கால்கழுவுதல்.

கையில் தானுலகத்தை யேற்றவுடனே சிறிதுங்காலதாமதமின்றி அதி விரைவில் மேலுலகைத்தாவியளந்து காலில்நீரையேற்றன நென்னுங் கரு த்து நன்குவிளங்க, ‘கையும் கழலும் ஒக்க நீரேற்றன’ என்றார்; ஒக்க - ஒருங்கு. கைநீரேற்றலாகிய காரணமும், கழல்நீரேற்றலாகிய காரியமும் ஒரேகாலத்தில் நிகழ்ந்தனவாகச் சொல்லுவதால், முறையிலுயர்வுநவீற்சியணி; அக்ரமாதிரியோக்தி யென்பர் வடநூலார். “காலமொன்றிற் காரண காரியம், நிகழத் தொடுத்தல் முறையிலி யென்ப” என அதன்னிலக்கணங் காண்க. இதில், காரணத்திற்கும் காரியத்திற்கும் முன்பின்தோன்றுகைத்

தன்மையில், ஒருகாலத்தண்டாருகை கற்பிக்கப்பட்டது. இது, காரிய விரைவையுணர்த்துவது. “மண்தாவெனவிரந்து மாவலியை—ஒண்தாரை, நீரங்கைதோயகிரிமிர்த்திலையே நீள்விசம்பி, லாரங்கைதோயவடுத்து” என்ற பொய்கையாழ்வாருளிச்செயலின் பொருளை அடியொற்றியது இச்செய்யு ளென்னலாம்; அதன் உரையில் “உதகஜலமும் திருவடிவிளக்கினஜலமும் ஏகோதகமாம்படி வளர்த்திலையோ” என்றதுக் காண்க. இங்ஙனம் விரைந் தது, அவன்மனம்மாறாதமுன்னம் அளந்துகொள்ளவேண்டுமென்னுங் கருத் தினை வெண்பர். “அளியினான் மூவடியளந்துகோடியென், ரொளிகொளு மா வலியுதகம்பண்ணவே, களைகளு யுலகினைக் காக்கும் வித்தகன், கிளர்முடி யுயரண்டங்கிழிய வோங்கினான்” என்ற மகாபாகவத்தைக் காண்க. மாவலி வார்க்கக் கைநீரேற்றது, நான் முகத்தோன் விளக்கக் கழல்நீரேற்றது என முறையேயென்று இயைதல், முறைநிரலிற்றைப்பொருள்கோள். குறளு க்கு வண்மை - “ஆலமர்வித்தி னருக்குறளானான்” என்றபடி மூவுலகத் தையும் ஈடியிலே அளக்கவல்ல பேருருவைத் தன்னுள் அடக்கிக்கொ ண்டிருத்தல்; எல்லாவுயிர்களின் முடியிலும் தானாக அடிவைத்து அவ ற்றை ஆட்கொண்டருளும் உதாரகுணமுமாம். நான் முகத்தோனாக் கழல் விளக்கப்படும் மகிமையை யுடையவன் தன்னேச்சரணமடைந்த இந்திர னது குறையைத் தீர்த்தற்காகத் தான் இரவலனாகி உலகங்களைப்பெற்றுக் கொண்டு பின்னர் அவற்றை இந்திரனுக்குக்கொடுத்தருளின னென இச் செய்யுளில் எம்பெருமானது பரத்வமும் ஸௌலப்யமும் தந்திரமும் வண் மையும் விளங்குதல் காண்க.

மாவலி - மஹாபலி என்ற வடசொல்லின் விகாரம். ‘தாரேற்ற’, ‘வெண்குடை’, ‘மா’ என்ற மூன்றும்-பலிக்கும், ‘தாமரைமேல்’, ‘சீரேற்ற’, ‘தொல்’ என்ற மூன்றும் - நான் முகத்தோனுக்கும், ‘முடி’, ‘மேனி’ என்ற இரண்டும்-அரங்கேசர்க்கும் அடைமொழிகள். தார்-இங்கு. வாகைப்பூமாலே, முடி, தான் எல்லாவற்றிற்கும் இறைவனென்பதை விளக்குதற்கு அணிந்தது. ‘தாரேற்ற மேனி’ என்றலித்து, ‘ஏற்ற’ என்றது - உவமவாசகம்; மேகத் தின் தன்மையைக் கொண்ட மேனி யென்றலுமாம். குறள்-குறுகியவடிவம்.

௩௪. தேமிக்கபச்சைத்துழாயரங்கேசர்திருக்குறளாய்த்
தாமிப்புவனங்கடந்தவந்நாண் மணற்சாகரஞ்சூழ்
பூமிப்புடையளிட்டபொற்றாமரைப்பூங்கழற்கு
நேமிச்சிலம்பு திருச்சிலம்பாகிநிலைபெற்றதே.

(இ - ள்.) தேன் மிக்க - மிகுதியான தேனையுடைய, பச்சை துழாய் - பசுநிறமான திருத்துழாய்மாலையை யணிந்த, அரங்க ஈசர் - ரங்கநாதர், திரு குறள் ஆய் - ஸ்ரீவாமநீலாந்தியாகி, இ புவனம் கடந்த அ நாள்-இந்த உலகங்களை அளந்த அப்பொழுது,--மணல் சாகரம் சூழ் பூமி புடை அள விட்ட - மணலையுடைய கடலாற் சூழப்பட்ட பூமியினிடத்தை யளந்த, பொன் தாமரை பூ கழற்கு - அழகிய தாமரைமலர்போன்ற திருவடிக்கு, நேமி சிலம்பு - (பூமியைச்சூழ்ந்த கடலைச் சுற்றி யுள்ளதான்) சக்கரவாள பருவதமானது, திரு சிலம்பு ஆகி நிலைபெற்றது - அழகிய சிலம்பென்னும் அணியாகி நின்றலைப் பெற்றது; (எ - டு.)—தாம் - அசை.

எம்பெருமான் உலகமளந்தபொழுது “மண்ணெடுங்கத் தாணளந்த மன்”, “நின்றகால் மண்ணெலாம்நிரப்பி யப்புறஞ், சென்றுபாவிறிநிலை சிறிதுபாரொது”, “அகலகங்காலினுக் கவனிபோந்தில, ககன முள்ளடியினிற் கமலத்தாயின, சகலலோகங்களுந் தாளிரண்டினிற், புகுதவே நிவந்தனன் புயல்கொண்மேனியான்” என்றபடி பூமியினளவினும்பரந்துவளர்ந்து அதனை

யாளந்து நின்ற ஒருதிருவடிக்கு, அப்பூமியைச் சூழ்ந்த கடலைச் சுற்றியுள்ளதான சக்கரவாளகிரி சிலம்பென்னும் அணிபோலிருந்த தெனக் கற்பனை கூறினார். பதினாயிரம் யோஜனையுடையாரும் பதினாயிரம் யோஜனைப் பரப்புமுள்ள சக்கரவாள பாவதம் அத்திருவடிக்குச் சிலம்பென்னும் அணிபோன்ற தென்றதலை, அத்திருவடியின் வளர்ச்சி நன்குவிளக்கும். 'சிலம்பு' என்ற சொல் மலை யென்றும் தூபுரமென்னும் காலணியென்றும் பொருள்படுதலால், அச்சொல் நயம்பற்றி, 'சிலம்பு சிலம்பாகி நிலைபெற்றது' என்றார்; முன் (உக) "அண்ட மாமென்னச் சிறந்தது மூதண்டம்" என்றாற் போல: சொற்பின்வருநிலை யணியும் உவமையணியுஞ் சேர்த்து வந்த சேர்வையணி, ஆகி - உவமவருபு. காலணியென்ற பொருளில், சிலம்புவது சிலம்பு எனக் காரணக்குறி; சிலம்பு தல் - ஒலித்தல்.

தேன் + மிக்க = தேமிக்க: "தேன்மொழி மெய்வரி நரியல்பும் மென்மை, மேவி நிறுதியழிவு" என்றார் நன்னூலார். தேம் மிக்க என்று எடுத்து, வாசனையிடுக என்றலுமாம். பச்சை - 'ஐ'விருதிபெற்ற பண்புப்பெயர்; பசு என்ற பண்படி, தன்ஒற்று இரட்டிற்று. புவநம், ஸாகரம், பூமி - வட சொற்கள். ஸாகரம் - ஸகரசக்கரவர்த்தியினது புத்திரர்களால் தோண்டப் பட்டது; வடமொழித்தத்திதாந்தநாமம். சூரியகுலத்துச் சகரமகாராஜன் அசுவமேதயாகஞ்செய்தபொழுது பூமிப்பிரதக்ஷிணத்திற்காகச் செலுத்திய குதிரையை, பொருமைகொண்ட தேவேந்திரன் மாயையால் ஒளித்துக் கொண்டென்று, பாதாளலோகத்தில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த கபில மூனிவர்பின்னே கட்டிவைக்க, அவ்வேள்விக்குதிரையை நாடிச்சென்ற சகரபுத்திரர் அறுபதினாயிரம்பேர் பூமிமுழுதந்தேடிக்காணாது, பாதாள லோகத்திற்குப்போதற்பொருட்டுப் பெருவழியாகப் பரதகண்டத்தில் வட கிழக்குப்பக்கத்தில் தோண்டிச் சென்ற பெரும்பள்ளமே, பின்பு கங்கை மூதலியவற்றின் கீரினால்கிறைந்து ஸாகரமென்னும் பெயர்பெற்றுக் கட லோகமுகுடத் தானும்கடலின்பாற்பட்ட தென்பது வரலாறு. இது, இங்கு, பொதுப்படக் கடலென்ற மாதிரிமாய்நின்றது; சிறப்புப்பெயர் பொதுப் பொருளின்மேலும், பொதுப்பெயர் சிறப்புப்பொருளின்மேலும் நின்றல் பாஷைநடை. "சகரத்தொட்டலாற் சாகரமெனப் பெயர்தழைப்ப, மகர வாரிதி சிறந்தது" என்றது, கம்பராமாயணம். அளவிட்ட - அளவுஇட்ட; ஒருசொல்தன்மைப்பட்டது. (௩௪)

௩௫. பூமருபொங்கர்புடைசூழரங்கர் பொலங்கழலாற்
பாமருமூவுலகுங்கொண்டபோது பழிப்பில்பெருங்
காமருமோலிச்சிகாமணியாகிக் கவுத்துவமாய்த்
தேமருநாடியந்தாமரையானது செஞ்சுடரே.

(இ - ன்.) பூ மரு-பொலிவு பொருந்திய [அல்லது மலர்கள்கிறைந்த], பொங்கர் - சோலைகள், புடை சூழ்-எல்லாப்பக்கங்களிலுஞ் சூழ்ந்திருக்கப் பெற்ற, அரங்கர்-திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்றவரான எம்பெரு மான், பொலம் கழலால் - அழகிய திருவடிகளினால், பா மரு மூ உலகும் கொண்ட போது - பரப்புப் பொருந்திய மூன்று உலகங்களையும் அளந்து தமதாக்கிக்கொண்டபொழுது, - செம் சுடர் - சிவந்தகிரணங்களையுடைய தான சூரியமண்டலமானது, (முதலில் அப்பெருமானுக்கு), பழிப்புஇல்-குற்ற மில்லாத, பெரு - பெரிய, காமரு-அழகிய, மோலி-முடியி லுள்ள, சிகாமணி ஆகி - கிரோரத்தினம் போன்றிருந்து, (அதன்பின்), கவுத்துவம் ஆய்-திரு மார்பிலணிந்த ஸ்ரீகௌஸ்தபரத்தினம் போன்று, (பிறகு), தேன் மரு நாபி அம் தாமரை ஆனது - தேன்பொருந்திய அழகிய திருநாபித்தாமரைமலர் போன்றது; (எ - று.)

வாமநமூர்த்தியாகிய திருமால் திரிவிக்கிரமனாக வானத்தையளாவி மேன்மேலோங்குவளர்ந்தபொழுது, சூரியன் வரவரக்கீழ்ப்பட்டுப் பலவாறு உவமைகூறுதற்கு உரியனாயின னென்க. எம்பெருமான் திரிவிக்கிரமனாக நியிரத்தொடங்கியபொழுது சூரியன் முதலில் திருமுடிமணிபோன்றும், இன்னும்சற்றுநிமிர்ந்தவளவில் திருமார்பின்மணியான கௌத்துவம்போன்றும், மற்றும்சற்றுநிமிர்வோ திருவுந்தித்தாமரைமலர்போன்று மிருந்தன னென்பது கருத்து. “மலருந்திமேல்விழுமெய்கெரித்தான் வையமேழுந் தஞ்சா, மலருந்தினு னரங்கன் குறளாய் மண்ணளந்தவந்நான், மலருந் திவாக்கதிர் வண்குடையாய் முடிமாமணியாய், மலருந்தியாய்த் திருத்தான் விரலாழிமணியொத்ததே” என்பர் திருவரங்கத்தந்தாதியிலும். தண்டியலங் காரவுறையில் உபமாதீபகவணிக்குஉதாரணமாகக்காட்டிய “மூன்னங்குடை போல் முடிநாயகமணிபோல், மன்னுந்திலகம்போல் வாளிரவி - பொன்ன கலந், தங்குகவுத்துவம்போ லுந்தித்தமலர்போ, வங்கணுலகளந்தாற்காம்” என்ற செய்யுளிலும் இக்கருத்துநிகழ்தல் காண்க. “கவிகையாய் மவுலி யாய்க் கவின்கொண்மார்பினி, லவிர்மலிகவுத்துவமாகியே மருந், குவிலுறு நாண்மணியாகிக் கோதிலா, வுவமையிலலரிக்கொளிரவோங்கினு” என்ற மகாபாகவதமும் காண்க. “சேயொளிபரப்பிவையத்திருளநச்சிதைக்குந்தெ ய்வக், காய்கதிர்க்கடவுள் மற்றோர்கவுத்துவந்கர்ப்பதம்மா” என்றது, கந்த புராணத்து உபதேசகாண்டமும். உவமையணி. செந்நிறமான ஆயிரங்கிரண க்களோடு மலர்ந்து விளங்குஞ் சூரியமண்டலம், ஆயிரம் இத்தக்களையுடைய செந்தாமரைமலரையொக்கும். மற்றையுவமைகட்கு, வட்டவடிவமும் விளக் கமும் பொதுத்தன்மைகள். மோலிச் சிகாமணி - கிரீடத்திலுள்ள நடுநாயக ரத்தினம்.

‘மூவுலகு’ என்றது, மேல் கீழ் நடு என்ற நோக்கத்தால். மண்ணுலகத் தையளந்ததில் அதன்கீழுலகமும் அடங்குதலால், மூவுலகத்தையும் அளந்த தாம். எம்பெருமானுக்கு உரியனவான உலகங்களைத் தன்னுடையன வென்றுஅபிமானித்த மகாபலியினது மமகாரம் நீங்கப் பெருமான் அவற்றைத் தமதுஅடியின்பாற்படுத்திக் தம்முடையனவாக்கிக்கொண்டு காட்டியமை தோன்ற, ‘கழலால் மூவுலகுங்கொண்டபோது’ என்றார். மெளலி, சிதாமணி, கௌஸ்தபம், நாபி - வடசொற்கள். கவுத்துவம் - முதற்போலி: இது, திருமால்மார்பில்அணியும் திவ்வியரத்தினம்; திருப்பாற் கடல்கடைந்தபொழுது அசுனினின்று தோன்றியது. மரு - மருவு என்பதன் விகாரம். பொங்கர் - (நெடுந்தூரத்திலுள்ளாரும் காணும்படி) உயர்ந்து விளங்குவதென்று காரணப்பொருள்படும்; அர் - பெயர்விருதி. ஆகி, ஆய், ஆனது - உவமவாசகங்கள். செஞ் சுடர் - பண்புத்தொகையன்மொழி யென்றாவது, அடையடுத்த சினையாகுபெய ரென்றாவது கொள்ளத்தக்கது.

நக. ஒதப்புனற்பொன்னிரன்னீரரங்க ருலகளந்த
பாதத்துநீர் விண்படிபிலமுன்றிலும் பால்புரைவெண்
சீதத்தரங்கமந்தாகினியாகிச் செழுங்கங்கையாய்
மேதக்கபோகவதியாகி நாளும்விழுகின்றதே.

(இ - ள்.) ஒதம் புனல்-வெள்ளமாகிய நீரையுடைய, பொன்னி-திருக் காவேரிநதியினது, நல் நீர் - நல்ல நீரினாற் சூழப்பட்ட, அரங்கர் - திருவ ரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்றவரான எம்பெருமானுடைய, உலகு அள ந்த பாதத்து-மேலுலகத்தையளந்த திருவடியினின்று பெருகிய, நீர்-தீர்த்த மானது, —விண்படி பிலம் மூன்றிலும்-சுவர்க்கலோகம் பூலோகம் பாதாள லோகம் என்ற மூன்றுஇடங்களிலும், (முறையே), பால் புரை வென் சீதம் தரங்கம் மந்தாகினி ஆகி - பால்போன்ற வெண்ணிறமான குளிர்த்த அலை

களையுடைய மந்தாகினியாயும், செழுந் கங்கை ஆய் - செழிப்புள்ள கங்கை யாகியும், மே தக்க போகவதி ஆகி-மேன்மைபொருந்திய போகவதியாயும், நாளும் - எந்நாளும், விழுகின்றது—; (எ - று.)

திருமாலின் மேலுலகளத்திருவடிபைப் பிரமன் கமண்டலதீர்த்தத்தாற் கழுவிவிளக்கிய ஸ்ரீபாததீர்த்தம் சுவர்க்கலோகத்திற்பாய்வதற்கு மந்தாகினி யென்றும், பூலோகத்திற்பாய்வதற்குக் கங்கையென்றும், பாதாளலோகம் நோக்கிப்பாய்வதற்குப்போகவதியென்றும்பெயரென உணர்க; “பரமனடிப் புன லுலகைப் பாவனஞ்செய்திடும்பொருட்டிப் பண்டைமேரு, சிரமதனி லளகநந்தையெனவிழுந் திவ்வுலகு கங்காதேவியாகித், தாமதனின்மிகுதேவ ருலகினின்மந்தாகினியாய்ச் சக்ரிநேமிப், புரமதனிற்போகவதியெனப்பொ லிந்த திர்தகதி பின்னுங்கேட்டி” என்றது, பாத்மோத்தரபுராணம். சூரியகுல் த்துப் பகீரதசக்கரவர்த்தி, கபிலமுனிவனது கண்ணின் கோபத்தீக்கு இல க்காகி உடலெரிந்து சாம்பலாய் நற்கதியிழந்த தனதுமூதாதையரான சகர புத்திரர் அறுபதினாயிரவரை நற்கதிபெறுவித்தற்பொருட்டி, நெடுங்காலந் தவஞ்செய்து, தேவகங்காநதியை மேலுலகத்திலிருந்து பூமிக்குக் கொணர் ந்து, பாதாளலோகத்திற்கும் கொண்டுபோயின னாதலால், மூவுலகத்திலும் அத்தீர்த்தம் உளதாயிற்று. பிரமன் ஸ்ரீபாததீர்த்தஞ்சேர்த்த நீர் சிலநாள் தேவலோகத்துத் தங்கியிருந்து பின்னர்ப் பகீரதன்கொணர்கின்றபோது கீழுலகக்கட்கும் வந்த தென்க. விண்ணில் மந்தாகினியாகி, படியிற் கங்கை யாய், பிலத்திற் போகவதியாகி என முறையேசென்றுஇயைதலால், முறை நீரலநிறைப்பொருள்கோள்.

‘ஒதப்புனல்’ என்றது, பொன்னிக்கு இயற்கையடைமொழியாய்நின் றது. ஒதம் - குளிர்ச்சியும், அலையும், பெருக்குமாம். ஒதம் புனல் - கடலை நோக்கிச்சென்றுசேரும் நீ ரொன்னுமாம். “மலைத்தலைய கடற்காவிரி, புனல் பார்த்து பொன்கொழிக்கும்” என்றபடி தான்பெருகும்பொழுது பொன் னைக்கொழித்துக்கொண்டுவருதலால், காவேரிக்கு ‘பொன்னி’ என்று பெ யர்; இ - உடைமைப்பொருள்காட்டும் பெண்பால் விருதி. பாதம், பிலம், ஸீதம், தரங்கம், மந்தாகிநீ, கங்கா, போகவதி - வடசொற்கள். புரை-உவம வாசகம். கங்கை, வெண்ணிறமான நீரை யுடையது. நாளும்-உம்மை-தொ றப்பொருளது. கங்கைக்குச் செழுமை - நீர்மிகுதியும், “எழுமையுங்கடி யீண்டியபாவ மிறைப்பொழுதளவினிலெல்லாம், கழுவிடும் பெருமைக் கங் கை” என்றபடி தன்னிடத்து நீராடுபவர்க்குத் தீவினதீர்த்த நற்கதியருளு தலும்; இச்சொல்லுக்கு - அழகென்றபொருளும் உண்டு. (நசு)

ந௭. ஒலப்புனலரங்கேசர்பொற்றாள்பட்டுடைந்தவண்ட மேலக்கடாகத்தொனாவழியாகவிழும்புனல் போய்க் கோலத்திருவுருக்கொண்டவந்நாள் குரம்பட்டுடைந்த மூலக்கடாகத்தொனையால்விழுந்தது முற்புனற்கே.

(இ - ள்.) ஒலம்புனல் அரங்கேசர்-ஆரவாரத்தைச்செய்கின்ற(காவேரி) நீரினாற் குழப்பட்ட திருவரங்கத்தின் தலைவரான எம்பெருமானது, பொன் தான் - (திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில் மேலுலகத்தையளந்துசென்ற) அழகிய திருவடி, பட்டு - பட்டதனல், உடைந்த—, அண்டம் மேலக் கடாகம் - அண்டகோளத்தினது மேற்பக்கத்துமூடியில் உண்டான, தொனே வழி ஆக- துனையின் வழியாக, விழும் - (பெரும்புறக்கடலினின்று) உள்ளேவிழுந்த, புனல் - நீரானது, —கோலம் திரு உரு கொண்ட அ நாள் - (அப்பெரு மான்) ஸ்ரீவராகரூபத்தைக் கொண்ட அக்காலத்தில், குரம்பட்டு - (அந்த வராகநாயனாது) திருக்குளம்பு பட்டதனல், உடைந்த—, மூலம் கடாகம் -

(அண்டகோளத்தினது) அடிப்பக்கத்துமூடியின், தொளையால் - துளைவழி யாக, போய் - சென்று, முன் புனற்கே விழுந்தது - பழமையான அக்கட லிலேயே விழுந்திட்டது; (௭ - மு.)

“பலிசக்கரவர்த்தியின்யாகத்தில் திரிவிக்கிரமவடிவங்கொண்டு உலகத் தையளந்த விஷ்ணுபகவானுடைய வரமபாதத்தினது கட்டைவிரல்முனி யாற் பிளக்கப்பட்ட மேற்பாகத்தையுடைய அண்டகடாகத்தின் தொளை வழியாய் உள்ளேபிரவேசித்த புரக்கடலின்நீர்ப்பெருக்கு” என்று ஸ்ரீபாக வதத்திலும், “ஸ்ரீயஜ்ஞவராகமூர்த்தியினுடைய குளம்பு தாக்கினதாலே பிளந்த அண்டகடாகத்தினுள்ளே” என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலும் வரு தல் காண்க. “பாரளவு மோரடிவைத் தோரடியும் பாருடுத்த, நீரளவுஞ் செ ல்ல நிமிர்ந்ததே” என்று பொய்கையாழ்வாருளிச்செய்ததும் காணத்தக்கது. “அண்டம், மோழையெழ ழுபபாநமேழ வப்ப, னூழியெழ வுலகங்கொண் டவாதே” என்றார் நம்மாழ்வாரும். “நண்ணுபொற்றுக்களென நாகர்நாட் டொடு, மண்ணகம்பொதித்த தோர்பத மற்றோர்பதம், விண்ணகங்கடந்து போய் விரிஞ்சனூரீஇ, ஒண்ணிறவண்டமு முடைய ிண்டதே,” “செங் கண்மால்மலர்ப்பதஞ் சென்றமோழையிற், றங்கவண்டத்தினைசூழ்ந்தநீள் கடற், பொங்கவீழ்ந்தொழுகிய புனலை யன்றுகொல், கங்கையென் நின்ன முங் கழறுகின்றதே” என்ற கூர்மபுராணச் செய்யுள்களையும் காண்க. புனல் - ஆவரணஜலம். பொன் தாள் - பொன்மயமான வீரக்கழலை யணி ந்த திருவடி யென்றுமாம்; “மேலெடுத்த, பொன்றார்களைகழற்கா லேழு லகும்போய்க்கடந்து” என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும்: அடியார்களைப் பாதுகாத்தற்கென்று கட்டிய கழ லென்க; இவ்வுரைக்கு, பொன் - கருவி யாகுபெயர், முன்புனல் - முன்கூறிய புனல் எனினுமாம். அந் நான்-பூர்வ காலத்தி லென்றபடி.

கீழ்க் கூறிப்போந்த வராகாவதாரத்தின் வைபவத்தோடு சேர்த்துத் திரிவிக்கிரமாவதாரவைபவத்தைக் கொண்டாடியது. இப்பாசரம்; உலகத் தை எடுத்தும் அளந்தும் ஆண்ட அவதாரங்கட்கு ஒற்றுமை யுண்டிறே. மேலக்கடாகம், அ - சாரியை. கடாஹம், கோலம், சூரம், மூலம்-வடசொற் கள். கடாகம் - ஓடு; விளாஞ்சுதையை விளாவோடுபோலவும் தேங்காயைத் தேங்காயோடுபோலவும் பதினாஞ்சுலகங்களுக்கும் மேலும் கீழும் பக்கங்க ளிலும் சூழ்ந்திருக்கின்ற அண்டகபாலம்: அண்டகோளத்தின் ஓடு. அண்ட மேலக்கடாகம் - அண்டகடாகத்தில் மேலிடம். மூலக் கடாகம் - அதிற் கீழி டம். கோலம் - பன்றி. புனற்கு=புனலில்; உருபுமயக்கம். பட்டு - படுத லால்: காரணப்பொருட்செய்வெனெச்சமாகிய பட என்றதன் திரிபு. (ந.௭)

[ஸ்ரீபாகுராமாவதாரவைபவம்.]

ந.அ. மறிக்குங்கயற்கண்ணிபங்காளன் வாழ்வெள்ளிமால்வரையைப் பறிக்குங்கடன்பணைப்புயமோ வவன்பைங்கடகஞ் செறிக்கும்புயஞ்செற்றவாயிரந்தின்புயமோ வவற்றைத் தறிக்குந்திறமழுவோ வரங்கா சயத்தாருடைத்தே.

(இ - ள்.) அரங்கா - திருவரங்கனே! மறிக்கும் - பிறழ்கின்ற, கயல் - கயல்மீன்போன்ற, கண்ணி - கண்களையுடையவளான அம்பிகையை, பங்கு ஆளன்-(தனது இடப்)பக்கத்திலுடையவனான சிவபிரான், வாழ்-வசிக்கின்ற, மால்-பெரிய, வெள்ளிவரையை-வெள்ளிமயமான மலையாகிய கைலாசத்தை, பறிக்கும் - அடியோடுபெயர்த்தெடுத்த, கபடன் - வஞ்சகனான இராவண னது, பணை புயமோ - பருத்த (இருபது)கைகளோ, -அவன்-அவ்விராவண னுடைய, பைங் கடகம் செறிக்கும் புயம்-பசும்பொன்றாலாகிய கடகமென

ஓம்வளையை யணிந்த கைகளே, செற்ற - வலியுழித்து நெருக்கிக் கட்டிய, திண் - வலிய, ஆயிரம் புயமோ - (கார்த்தவீரியார்ச்சுனனது) ஆயிரங் கைகளோ,—அவற்றை தறிக்கும் - அவ்வாயிரங்கைகளையும் வெட்டித்தள்ளிய, திறம் மழுவோ- (பார்க்கவராமனாகிய ரினது) வலிமையையுடைய கோடாலிப்படையோ,—சயம் தார் உடைத்து - (இவற்றில் எது) வெற்றிமாலையை யுடையது? (எ - று.)

மழுவே வெற்றிமாலையையுடைய தென்பதாம். சிவபிரானது கைலாசகிரியைப் பெயர்த்தெடுத்த இராவணன் மிகவலியவ னென்றும், அவனிலும் கார்த்தவீரியன் வலியவ னென்றும், அவனிலும் பரசுராமன் வலியவ னென்றும் கூறியதாயிற்று. விஷத்தையுண்டு கற்கையைத்தரித்து மேருவில்வளேத்துத் திரிபுரமொரித்தமன்மதனைத்தகித்து யமனையுதைத்த அழித்தல்தொழில் ரிகழ்த்தும் பேராற்றலையுடைய உக்கிரமூர்த்தியாவான் உருத்திர னென்பது பிரசித்தம். அக்கடவுள் வீற்றிருக்கின்ற கைலாசகிரியை இராவணன் வேரோடுபெயர்த்தன னென்பதும். அங்ஙனம் மிகவலியனும் திக்குவிசயஞ்செய்து திக்கஜங்களையும்வென்ற இராவணனைக் கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் கட்டிச் சிறையிலிட்டன னென்பதும், அவ்வுருச்சுனைப் பரசுராம பிரான் தோள்தணித்துத் தொலைத்திட்டன னென்பதும், இதிகாசபுராணங்களால் விளங்குகின்றன: ஆகவே, பரசுராமபிரானது வலிமையும் வெற்றியும் மிகமேம்பட்டன வென்பது நன்குவிளங்கும்; ஆனதுபற்றி, இங்ஙனம் வினாவுகின்றவகையால் அப்பெருமானது மகிமையை வெளியிட்டார். இருபதைவென்ற ஆயிரத்தைத் துணித்த ஒன்று மிகமேம்பட்ட தென நயங்காண்க. மேல்மேல் ஒன்றினும்ஒன்றுஉயர்ந்ததைச் சொல்லுதலால், மேன்மேலுயர்ச்சியணி; இதனை வடநூலார் ஸ்ராவங்கார மேன்பர்.

“திசையுறுகரிக்கோச்செற்றுத் தேவனும், வசையுறக்கயிலையைமறித்து வானெலா, மசையுறப்புரந்தரனடர்த்ததோள்களி, னிசையினைத் தம்புருவிசையினைத்தவே,” “ஈசனாண்டிருந்தபேரிலங்குமால்வரை, ஊசிவேரோடும் பறித்தெடுக்குமுற்றத்தான்,” “அரண்தருதின்தோள்சாலவுளவெனி னாற்றலுண்டோ, கரண்டிரிவங்கைவேந்தைச்சிறைவைத்தகழற்கால்வீரன், திரண்டதோள்வனத்தையெல்லாஞ்சிறியதோர்பருவந்தன்னி, விரண்டுதோளொருவனன்றோ மழுவினாலெறிந்தா னென்றான்” என்ற கம்பராமாயணம் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

வேள்விமலைபறித்த கதை:—இராவணன் அளகாபுரிக்குச் சென்று குபேரனை வென்று அவனது புஷ்பகவிமானத்தைப் பறித்து அதன்மேலேறிக்கொண்டு கைலாசமலைக்குமேலாக ஆகாயமார்க்கத்திலே விரைந்து மீண்டிவருகையில், அம்மலையின் மகிமையால் விமானம் தடைப்பட்டுநிற்க, அதற்குக்காரணமின்னதென்றுஅறியாது திகைக்கும்போது, நந்திகேசுவரர் எதிரில்வந்து ‘சிவபிரானெழுந்தருளியிருக்குமிடமான திருக்கைலாசத்தின் பெருமையிது’ என்றுசொல்லவும், கேளாமல் அந்தத் தசமுகன், ‘எனது பிரயாணத்திற்குத்தடையாகிய இம்மலையை இப்பொழுதே வேரோடுபறித்து எடுத்து அப்பாலெறிந்துவிட்டுத் தடையின்றி மேற்செல்வேன்’ என்றுகூறி விமானத்தினின்று இறங்கித் தனது இருபதுகைகளையும் அம்மலையின்கீழ்க் கொடுத்து அதனைப்பெயர்த்தன னென்பதாம்.

இராவணனைக் கார்த்தவீரியன் வென்ற கதை:—இராவணன் திக்கு விசயஞ்செய்துவருகிறபொழுது கார்த்தவீரியார்ச்சுனனது மாகிஷ்மதிநகரத்திற்குச் சென்று போர்செய்யமுயலுகையில், அங்குள்ளார் ‘எங்களரசன் தனக்குஉரியமாதர்களுடனே போய் நருமதையாற்றில் ஜலக்கிரீடைசெய்கின்றான்’ என்றுசொன்னதனால், உடனே இராவணன் அங்கிருந்து நரு

மதையாற்றைச் சேர்ந்து அதில்நீராடிக்கரையில் மணலாற் சிவலிங்கத்தை யமைத்துப் பிரதிஷ்டைசெய்து பூசிக்கும்போது, அந்த யாற்றில் மேற்கே இறங்கியுள்ள கார்த்தவீரியார்ச்சனன் தனதுநீர்விளையாட்டுக்கு அந்நீர்ப் பெருக்குப்போதாதென்றகருத்தால் அந்நீரைத் தனதுஆயிரங்கைகளுள் ஐந் தூற்றினால் தடுத்து நீரையிருவித்து மற்றைஐந்துறுகைகளைக்கொண்டு பல வகைவிளையாட்டுக்கள்நிகழ்த்துகின்றதனால் எதிர்வெள்ளமாகப் பொங்கி வருகின்ற நீர்ப்பெருக்குத் தனதுசிவலிங்கத்தை நிலைகுலையச்செய்ததுபற் றிக் கடுங்கோபங்கொண்டு இராக்கதசேனையுடனே சென்று அருச்சுனனே யெதிர்த்துப் போர்செய்ய, அவன் தனதுஆயிரங்கைகளுள் இருபதினால் இராவணனது இருபதுகைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு மற்றையகைகளால் அவனைப் பலவாறு வருத்தித் தனதுஆற்றலால் எளிதிற்கட்டித் தனதுபட் டணத்திற்கொண்டுபோய்ச் சிறையில்வைத்திட, அதனை விடீஷணனால்அறி ந்த அவன்பாட்டராகிய புலஸ்தியமகாமுனிவர் அருச்சுனனிடம்வந்து வேண்டி அவனுக்கு 'ராவணஜித்' என்ற ஒரு பெரும்பெயரைக் கொடுத்து, இராவணனைச் சிறைவிடுவித்துச் சென்றன ரென்பதாம்.

கார்த்தவீரியனைப் பரசுராமன் கொன்ற கதை:—அவ்வருச்சுனன் ஒருகாலத்திற் சேனையுடனே வனத்திற்கென்று வேட்டையாடிப் பரசுராம ரது தந்தைபான் ஜமதக்நிமுனிவரது ஆச்சிரமத்தை யடைந்து அவரது மதியால் அங்கு விருந்துண்டு மகிழ்ந்து மீளுகையில், அவரிடமிருந்த ஓம தேனு அவர்க்குப் பலவளங்களையும் எளிதிற்கார்த்தனரித்தமை கண்டு அதனி டம்ஆகைகொண்டு அப்பசுவை அவரதுமதியில்லாமல் வலியக்கவர்ந்துபோக, அதனையறிந்தஅப்பார்க்கவராமர் பெருங்கோபங்கொண்டு சென்று கார்த்த வீரியனுடன் போர்செய்து அவனைப் பதினொருஅக்ஷுகிண்சேனையுடனே நிலைகுலைத்து அவனது ஆயிரத்தோள்களையும் தலையையும் தமது கோடாலி ப்படையால் வெட்டி வீழ்த்தி வெற்றிகொண்டன ரென்பதாம்.

மகளிர்கண்ணுக்குக் கயல் - பிறழ்ச்சியில்உவமம். கண்ணி, இ - பெண் பால்விசுதி. கயற்கண்ணி - மீநாக்வி. கயற்கண்ணிபங்காளன்—வில்லிபுத் தூரார்பாரதத்தி நிரைமீட்சிச்சுருக்கத்தில் (கூஅ) "கவுரிபங்காளன்" என்ற தது காண்க. 'கயற்கண்ணிபங்காளன்வாழ்வெள்ளிமால்வரையைப் பறிக்குங் கபடன்' என்றதனால், பக்கத்திலுள்ளஅம்பிகை அஞ்சி மருண்டுநோக் கிச் சிவபிரானைத்தழுவிக்கொள்ளும்படி இராவணன் கைலாசகிரியைப் பெ யர்த்தன னென்பதைக் குறிப்பித்தவாரும்; ("அருவியங்குன்ற மரக்கன் பெயர்ப்ப, வெருவிய வெற்பரையன்பாவை—பெருமா, னணியாகமாரத் தழுவிலுள்" என்பது காண்க.) வெள்ளி - வெண்ணிறமுடையது; காரணக் குறி: இ - பெயர்விசுதி. 'எட்டிநாற் குடிகையப்பிடிப்பது, எட்டாவிட்டாற் காலைப்பிடிப்பது' என்பதாக, முன்னும் பின்னும் சிவபிரானே வணங்கிப் பிரார்த்தித்துப் பற்பலவரங்கள்பெறுபவனாயிருந்தும் இடையில் நன்றிகெட் டவனாய்ச் செருக்கி அப்பெருமான்வாழ்கின்ற இடத்தைக் களையத்தொடங் கின் துரோகி யென்பார், 'கபடன்' என்றார்; சீதாபிராட்டியை வஞ்சனை யாற்கவர்வ வதைப்பற்றி இங்ஙனங் கூற்றொரு மாம். கபடம், புஜம், கடகம், ஜயம் - வடசொற்கள். கடகம் - ஒருவகைக் கைவளை. பசுமை+கடகம்= பைங்கடகம்: "ஈறுபோதல்"என்னுஞ் சூத்திரவிதி. பைங் கடகம் - பொன் னின் பசுமை, கடகத்தின்மே லேற்றப்பட்டது. செறித்தல் - சேர்த்தல். அணிந்த கடகம் புயத்தின்வளர்ச்சியால் அழுந்தப்பெற்ற வெனக் கொள்ள லுமாம்; நாளொருவண்ணம் பொழுதொருமேனியாக அவன்புயங்கள் கொ முத்துச் செழித்துப் பருக்கின்றன வென்க. செற்ற, செறு - பகுதி; அது, தன்ஒற்றுஇரட்டி இறந்தகாலங் காட்டிற்று: செறுத்தல் - அடக்குதல். ஓகா

ரங்கள் - வினாப்பொருளன். உடைத்து - உடைமையென்னும்பண்பினடியாப்பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்புமுற்று.

‘வெள்ளிமால்வரையைப்பறிக்குங் கபடன்’ என்றதனால் ‘இராவணன்’ என்பதும், ‘அவன்புயஞ்செற்ற ஆயிரம்புயம்’ என்றதனால் ‘கார்த்தவீரியனது’ என்பதும், ‘அவற்றைத்தறிக்கும் மழு’ என்றதனால் ‘பரசராமனது’ என்பதும் விளக்கின. சயத் தார் - வெற்றிக்கு அறிகுறியான வாகைப்பூமால்; “போர்க்களத்து மிக்கோர் செருவென்றது வாகையாம்” என்பது காண்க. “திறமழு சயத்தாருடைத்து” - “வென்றிமாமழுவேந்தி,” “செருறுதலாடுபோகி யவராவிமங்க மழுவாளின்வென்ற திறலோன்” என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும்.

இராவணன் - பிரமபுத்திரரான புலஸ்தியமகாமுனிவரது குமாரராகிய விச்சிரவருணிவருடைய மகன்; குபேரனுக்குத் தம்பிமுறையானவன்; கேசசியென்னும் இராக்கதமாதிரிடம் பிறந்தவன்; பத்துத்தலைகளையும் இருபதுகைகளையும் உடையவன்; இலங்கைநகரத்தில்வாழ்ந்த ராக்ஷஸராஜன்; அரியபெரியதவத்தைச்செய்து பெருவரங்கள் பெற்றுச் செருக்கியவன்; திரிலோகாதிபதியான இந்திரனையுழுட்டபட வென்று அடக்கி ஆண்டவன்.

கார்த்தவீரியார்ச்சனன் - சந்திரவம்சத்து யயாதிமகாராசனது மூத்த குமாரனாகிய யதுவினது குலத்தவனாகிற கிருதவீரியனுடைய குமாரன்; பலபராக்கிரமங்களிற் சிறந்தவன்; நாராயணம்சமாய் அத்திரிசுமாரராய் விளங்குகின்ற தத்தாத்திரேயமகாமுனிவரை ஆராதித்து அவருடைய அருக்கிரகத்தினால் ஆயிரந்தோள்களுடைமை, போரில் வெற்றி, பூமியை முறைப்படி காத்தல், படைவர்களால் அவமானப்படாமை, சகலலோகங்களுங் கொண்டாடும்படியான மகாபுருஷனாக மாணம் முதலிய பல வரங்களைப் பெற்று, அநேக யாகங்களைச் செய்து, மாகிஷ்மதிகரத்திற் பலகாலம் அரசாட்சிசெய்தவன். இவனிடம் விஷ்ணுவின்னுடைய சக்தி ஆவேசித்திருந்தது. (அதுபற்றிய விவரம், அடுத்தசெய்யுளுரையிற் காண்க.)

பரசராமன் - உலகத்திலே எவரும் அழிப்பவரில்லாமையாற் கொழுத்துத்திரிந்து கொடுமையியற்றிவந்த கூத்திரியவம்சங்கள் பலவற்றை நாசஞ் செய்தற்பொருட்டு நாராயணமூர்த்தி ஜமதக்ஞினிமுனிவரது மனைவியான ரேணுகையினிடம் இராமனாய்த் திருவவதரித்து, பரசராமனாகக் கோடாலிப் படையை ஆயுதமாகக்கொண்டு, அதனாற் பரசராமனை வழங்கப்பெற்று, தனதுதனையின் ஓமதேனுவைக் கவர்த்து அவனைக்கொன்றிட்டதுகாரணமாகக் கார்த்தவீரியார்ச்சனனையும் அவனது குமாரர்களையும் கொன்று அதனாலேயே கூத்திரியவம்சம் முழுவதன்மேலுங் கோபாவேசங்கொண்டு உலகத்திலுள்ள அரசர்கள் பலரையும் இருபத்தொருதலைமுறை பொருது ஒழித்திட்டான்; ஏழு சிவஞ்சிவிகளில் ஒருவன் இவன். (ந.அ)

[இதுமுதல் எட்டுப்பாசுரங்கள் - ஸ்ரீதசராத்ராமாவதார வைபவம்.]

நக. மாதண்டமேவுங்கரத்தாரரங்கர் வடமிதிலைக்

கோதண்டவேகம்பிறப்பித்தபோது குவட்டுவெள்ளி

வேதண்டமேயமழுவாளிநாணினைன் வென்றிகண்டு

மூதண்டமஞ்சமழுவாளிகோபமுதிர்ந்துவோ.

(இ - ள்.) மாதண்டம் மேவும் கரத்தார் - பெரிய (கௌமோதகியென்னுங்) கதாபுதம் பொருந்திய திருக்கையை யுடையவராகிய, அரங்கர் - திருவரங்கநாதர், வட மிதிலை-வடக்கிலுள்ள மிதிலாபுரியிலே, கோதண்டம் வேகம் பிறப்பித்த போது - வில்லைவளைத்து முறித்து அகிலிருந்து உக்கிரமான ஓசையை யுண்டாக்கியபொழுது, - குவடு வெள்ளி வேதண்டம் மேய மழு ஆளி நாணினைன் - சிகரத்தை யுடைய வெள்ளிமலையாகிய கைலாசத்திற்

பொருந்திவாழ்கின்ற மழுவென்னும்ஆயுதத்தையுடையவனான சிவபிரான் வெள்கினான்; வென்றி கண்டு - (ஸ்ரீராமபிரானது) அவ்வெற்றியைநோக்கி, முது அண்டம் அஞ்சும் மழுஆளி கோபம் முதிர்ந்தது-பழமையான அண்ட கோளத்திலுள்ளவரனைவரும் அஞ்சும்படியான கோடாலிப்படையையுடைய வனாகிய பரசராமனது கோபம் மிக்கது; (௭ - று.)

விதேகதேசத்து மிதிலாபுரியில் வாழ்கின்ற ஜநகமகாராஜன், தனது குலத்துப்பூர்விகராசனான தேவராதனிடம் சிவபிரானால் வைக்கப்பட்டிருந்த தொரு பெரிய வலிய வில்லை எடுத்து வளைத்தவனுக்கே தான் வளர்த்த மகளான சீதையைக் கல்யாணஞ்செய்துகொடுப்ப தென்று கர்யாசல்கம் வைத்திருக்க, வேள்விமுடித்த விசுவாமித்திரமுனிவனுடன் மிதிலைக்குச் சென்ற ஸ்ரீராமபிரான் அவ்வில்லை யெடுத்து வளைத்து நானேற்றுகையில், அது பேரொலிபெறா முறிந்திட, அதனாற்சனகன் இராமனாற்றலைக்கண்டு மிக்ககளிப்புக்கொண்டு சீதையை இராமனுக்கு மணம்புரியவாயின் னென்பதும்; சீதாகல்யாணத்தின்பின் தசரதசக்கரவர்த்தி தனதுகுமாரர்களுடன் மிதிலையினின்று அயோத்திக்கு மீண்டுவருகையில், பரசராமன் வலியச் சென்று இராமபிரானை யெதிர்த்து 'முன்பு ஹரிஹரயுத்தத்தில் இற்றுப் போன சிவதருசை முறித்த திறத்தை யறிந்தேன்; அதுபற்றிச் செருக்க டையவேண்டா: வலிய இந்த விஷ்ணுதருசை வளை, பார்ப்போம்' என்று அலக்யமாகச்சொல்லித் தூன்கையிறகொணர்ந்தவில்லைத் தசரதாமன் கையிற் கொடுக்க, அப்பெருமான் உடனே அதனைவாங்கி எளிதில்வளைத்து நானேற்றி அம்புதொடுத்து 'இத்தப்பாணத்திற்கு இலக்கு யாது?' என்று வினாவு, பரசராமன் அதற்குஇலக்காகத் தனது தபோபலம்முழுவதையும் கொடுக்க, அவன் கூத்திரியவம்சத்தைக்கருவறுத்தவனாயிருந்தாலும் வேத வித்தும் தவவிரதம்பூண்டவனுமாயிருத்தல்பற்றி அவனைக்கொல்லாமல் அவ னதுதவத்தைக்கவர்ந்தமாத் திரத்தோடு ஸ்ரீராமன் விட்டருளின னென்பதும், இங்கு அறியவேண்டியவை.

விஷ்ணுவின் தசாவதாரங்களுள் ஆறாம்அவதாரமான பரசராமன் ஏழாம்அவதாரமான தசரதராமன்மீது கோபித்தலும், இவ்விருவரும் ஒரு வரோடொருவர் பொருதலும், அவர்களில் ஒருவர் மற்றொருவரை வெல்லு தலும் பொருந்துமோ வெனின்,—தவ்டர்களாய்க் கொழுத்துத்திரிந்த அரசர்களைக் கொல்லுதற்பொருட்டுப் பரசராமனிடத்தில் ஆவேசித்திருந்த விஷ்ணுசக்திவிசேஷம் அக்காரியம்முடிந்தபின்பு அவ்விஷ்ணுவின் அம்சா வதாரமான தசரதராமனாற் கவர்ந்துகொள்ளப்பட்ட தாதலிற் பொருந்து மென்க. இதனால், ஆவேசாவதாரத்தினும் அம்சாவதாரத்திற்குள்ள எற் றம் விளங்கும்.

ஸ்ரீமந்நாராயணனது விபவாவதாரங்கள் அளவற்றன. அவை, முக் கியம் அமுக்கியம் என இருவகைப்படும். இவற்றில், முந்தியது - சிறந்தது. பிந்தியது - அதனிலும் தாழ்ந்தது. முக்கியமாவது-ஸாக்ஷாதவதாரம். அமுக் கியமாவது - ஆவேசாவதாரம். ஆவேசந்தான்,ஸ்வரூபாவேசமென்றும் சக்தி யாவேசமென்றும் இருவகையதாம். ஸ்வரூபாவேசமாவது - சேதந்ருடைய சரீரங்களில் எம்பெருமான் தன்னுடையரூபத்துடன் ஆவேசித்தநிறல்; பரசராமன், பலராமன் போல்வார் இத்திறத்தர். சக்தியாவேசமாவது - சேதநர்பக்கல் காரியகாலத்திலே எம்பெருமான் சக்திமாத் திரத்தால் தோ ன்றி விளங்குதல்; கார்த்தவீரியார்ச்சனை, அருச்சனை, வியாசர் போல்வார் இத்திறத்தர். இவற்றிற் சக்தியாவேசத்தினும் ஸ்வரூபாவேசம் பிரபலம். இவற்றின் உண்மைநிலையை விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதை முதலிய ஸ்ரீபாஞ்சரா த்ரளம்ஹிதைகளிலும், தத்வத்ரயத்திலும், அதன் வியாக்கியானத்திலும்

பரக்கக்காணலாம். தசாவதாரங்களுள் பரசுராமாவதாரமும் பலராமாவதாரமும் - ஸ்வரூபாவேசாவதாரங்கள். மற்றவை-ஸாக்ஷாதவதாரங்கள். வில்லங்கையுமாய் உலகத்தை நன்றாய் ஆளுகைக்காகக் கார்த்தவீரியார்ச்சனனிடம் திருமாலின் சக்தி சிறிது ஆயேசித்திருந்தது. துஷ்டக்ஷத்ரியிரஸநார்த்தமாகப் பரசுராமரிடம் திருமால் தானே சக்திவிசேஷத்தால் ஆவேசித்திருந்தான். தசரதராமாவதாரம்-ராவணவதர்த்தின்பொருட்டுத் திருமால்தானே நேராய் அவதரித்தது. (இயற்றில் முந்தின இரண்டும்-அஹங்காரயுகத்தஜீவர் களை அழிஷ்டித்ததுநின்றவை.) இயற்றில் ஒன்றைக்காட்டிலும் ஒன்றற்கு உள்ள உயர்வை, கார்த்தவீரியனைப் பரசுராமன் கொல்ல, அப்பரசுராமனைத் தசரதராமன் வென்றதனால் நன்குவிளங்கக்காணலாம். (“ஸ்வரூபாவேசாவதாரமாய்த் தசாவதாரமதீயே ஸஹபடிசூரூய்ப்போருகித அப்பரசுராமன்தான் நிரஸ்தனுபடி எங்ஙனே யென்னில்,—ஸ்வரூபாவேசத்திலும் ஸாக்ஷாதவதாரம் ப்ரபலமாகையாலே, அச்யுத்ததயமுண்டானபோது இஃனாலே அது நிரஸ்தமாகக் குறையிலே. சக்த்யாவேசத்தில் ஸ்வரூபாவேசம் ப்ரபலமானவோபாதி, ஸ்வரூபாவேசத்தில் ஸாக்ஷாதவதாரம் ப்ரபலமாகத் தட்டில்லையிறே. சக்த்யாவேசத்தில் ஸ்வரூபாவேசம் ப்ரபலமாகையாலேயிறே, ஸஹஸ்ரபாஹ்வர்ஜுநன் பரசுராமனாலே நிரஸ்தனாய்த்து” என்ற வியாக்கியானவாக்கியங்கள் காணத்தக்கன.)

இங்குக்குறித்த இரண்டிலிங்களின் வரலாறு:—முன்றொருகாலத்தில் தேவசிவப்பியான விசுவக்ரமாவினால் நிருபிக்கப்பட்ட சிறந்த இரண்டிலிர்களுள் ஒன்றைச் சிவபிரானும் மற்றொன்றைத் திருமாலும் எடுத்துக்கொண்டார்கள். பின்பு ஒருகாலத்தில் அவ்விற்குஞ்சிறந்தது இன்னதென்பதை அறியவிரும்பிய தேவர்களின் வேண்டுகோளாற் பிரமன் அரணுக்கும் அரிக்கும் போரை மூட்டிவிட, அங்குமே அவர்கள் அவ்விற்களைக்கொண்டு பொருகையில், சிவபிரானது வில் சிறிதுமுறிபட்டது. அவ்வாறுஇற்ற வில்லைச் சிவபெருமான் ஜகத்குலத்தத் தேவராதனைன்னும் அரணிடம் கொடுத்திட, அது வம்சபரம்பரையாய்ச் சனகமகாநாசனளவும் வந்தது. இதுநிற்க: இறாத வலிய வில்லை விஷ்ணுரிசீகமுனிவனிடம் கொடுத்துச் செல்ல, அது அவன் குமாரனான ஜமதக்நியனிடத்தும், அவன் குமாரனான பரசுராமரிடத்தும் பரம்பரையாய்வந்தது. இராமபிரான் இந்தவில்லைக்கொண்டுதான் கர்ணமுதலாக அரக்கர்பலரையும் அழித்திட்டனன்.

சிவபிரான் தான் அருமையாகக்கைக்கொண்டு ஆண்டு பகைவென்று வந்த மிகவலிய வில்லை ஸ்ரீராமன் வெகுஅலக்ஷ்யமாக இடக்கையாலெடுத்து நிறுத்தி வளைத்து முறித்தமைபற்றி நாணின் னென்க. ஸ்ரீராமன் அவ்வில் வில் நாணேற்றி அந்நாணியைத்தெறித்துச் சத்தமுண்டுபண்ணி இழுக்கும் பொழுது அவ்வில் முறிக்கையில், அதிலிருந்து பேரிடிமுழுக்கம்போலவும் மலை பிளந்தாற்போலவும் அண்டகோளம் அதிரும்படி பெரியசத்தம்எழுந்து பரவியதைக் கோதண்டவேகம்பிறப்பித்தல்’ என்றார். க்ஷத்ரியவம்சநாசகரான பரசுராமன் அவ்வோசையைக்கேட்டவுடனே க்ஷத்ரியவம்சத்தளிர்ப்பதைக்குறித்துப் பெருங்கோபங்கொண்டு ஓடிவந்ததனால் வென்றிசென்றி மழுயாளிகோபமுதிர்ந்தது’ எனப்பட்டது. (“சரியில்மன்னிறுத்த வல்வி லொலியினைச் சகியமென்னும், வரையிசையதனிற்கேட்டு மனமுறுசினத்தினோடும், பரசுராமன்றா நெய்திப் பழிப்பிலாவிராமன்றன்றோ, நிருமெனவுலகமஞ்சவுருத்திவையுரைத்தானம்மா” என்ற மகாபாசுவதம் இங்கேகோக்கத்தக்கது.)

மஹாதண்டம், கரம், மிதிலா, கோதண்டவேகம், வேதண்டம், கோபம்-வடசொற்கள், மிதிலை எவ்விடத்திலுள்ள தென்றால், வடக்கிலுள்ளதென வேண்டுதலின், அதனை ‘வடமிதிலை’ என விளங்கக்கூறினார்; “வடவேகம்

டங் தென்குமரி' என்றற்போல. எனவே, இங்கு 'வடக்கு' - இனம்விலக்க வந்ததுடைமொழியன் றென்க. மிதிவே யென்பதற்கு - மிதியென்பவனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட நகரமென்பது பொருள். மிதியென்பது, ஜனககுலத்தலை வனான ஓராசனுக்குப் பெயர்; கடைந்ததனாலுண்டானமைபற்றியது. வேத ண்டம் - மலை. மேய-மே-பகுதி: (இதுவே மேவுஎனவும்கிற்பது); இறந்த காலவிடைநிலை, அ - விசுதி. மழு ஆளி - மழுவை ஆள்பவன்: இ - கருத் தாப்பொருள்விசுதி; அல்லது, மழு வாளி - மழுவாகிய படைக்கலத்தை யுடையவன்: இ - உடைவமைப்பொருள்காட்டும் பெயர்விசுதி. மழு-எரியிரு ம்புப்படையும், கோடாலியும்: இதனை வலக்கையிற் கொண்டுள்ளார். 'வெ ன்றிகண்டு' என்பதை, மத்திமதிபமாக, முன்வாக்கியத்தோடுங் கூட்டலாம்; மேம்பாட்டைநோக்கி யென்க. இனி, மூதண்டம் வென்றிகண்டுஅஞ்சும் மழுவாளி யென்னவுமாம். இருபத்தொருமுறை உலகைச்சுற்றிவந்து கூத்தி ரியசங்கராஞ்செய்தவ னாதலால், 'அண்டமஞ்சும்மழுவாளி' எனப்பட்டான். தண்டம் ஏவும் எனப்பிரித்து, கதாயுதத்தைப் (பகைவெல்லுமாறு) பிரயோ கிக்கின்ற என்றலு மொன்று. வென்றி - தொழிற்பெயர்; வெல் - பகுதி, நி- விசுதி, லகரம் நகரமானது - சுந்தி விகாரம். அண்டம் - இடவாகுபெயர்.

இப்பாசுரத்தால், ஸ்ரீராமபிரானது பேராற்றலும், பரத்வமும் கூறப் பட்டன. (௩௬)

30. மாகம்பிலந்திக்கிமையோருலகமழுவுடையோ

னகநன்னாடளவாகப் பன்னகநடுங்கவம்பு

வேகங்கொடுதொடரப் பறந்தோடியுமீண்டுவந்து

காகஞ்சரணென்ன நம்பெருமானாயிர்காத்தனரே.

(இ - ள்.) காகம் - காகாசுரன், பல் நாகம் நடுங்க அம்பு வேகம் கொடு தொடர - பலதிசைகளிலுள்ளபிராணிகளும் அஞ்சிடுங்கும்படி (இராம பிரானது) பாணம் வேகங்கொண்டு (தன்னைத்) தொடர்ந்துவருதலால், மாகம் - பெரிய ஆகாயமும், பிலம் - பாதாளலோகமும், திக்கு - திசைகளும், இமையோர் உலகம் - தேவலோகமும், மழுஉடையோன் நாகம்-மழுவென் னும்ஆயுதத்தையேந்தியவனான சிவபிரானது (கைலாச) கிரியும், நல் நாடு- நல்ல இந்தப்பூலோகமும், அளவு ஆக - ஆகியஇவற்றின் எல்லையுள்ளவரையிலும், பறந்து ஓடியும் - பறந்து ஓடிப்போய்ப் பார்த்தும், (தனக்குப்புக் லிட மொன்றும் வாய்க்காமைமால்), மீண்டு வந்து - திரும்பி வந்து, சரண் என்ன - 'உனது திருவடியே சரணம்' என்று அடைக்கலம்புக, நம்பெரு மாள் உயிர் காத்தனர் - ஸ்ரீரங்கநாதனாகியஅவ்விராமபிரான்தானே(அந்தக் காகாசுரனது) உயிரைப் பாதுகாத்தருளினர்; (௭ - ௩.)

வனவாசகாலத்திற் சித்திரகூடமலைச்சாரலிலே இராமபிரானும்ஜாநகி ப்பிராட்டியும் ஏகாந்தமாகஇருக்கிறசமயத்தில், இந்திரன்மகனான ஜயந்தன் பிராட்டியின் அழகைக் கண்டு மோகித்து அவளைத் தான் ஸ்பரிசிக்க வேண்டு மென்னுந் தீயகருத்தினனாய்த் தேவவேஷத்தைமறைத்து வஞ்சக மான காகவேஷத்தைப் பூண்டுகொண்டு வந்து, பிராட்டியின்மடியிலே பெருமாள் பள்ளிகொண்டருளுகையில் தாயென்றறியாதே பிராட்டியின் திருமார்பில் மூக்கினுற் குத்த, அவ்வளவிலே பெருமாள் உணர்ந்தருளி அதி கோபங்கொண்டு ஒரு தர்ப்பைப்புல்லை யெடுத்து அதிற்பிரமாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து அதனை அந்தக்காசத்தின்மேல் மந்தகதியாகச் செலுத்திவிட, அதுவும் பின்தொடர்ந்துசெல்ல, அக்காகம் அந்த அஸ்திரத்திற்குத் தப்ப வழிதேடிப் பலவிடங்களிலும்ஓடிச்சென்றுசேர்ந்தவிடத்தும் ஒருவரும் ஏற் றுக்கொள்ளாமைமாலே மீண்டு இராமனையே சரணமடைய, அப்பெருமாள்

அருள்கொண்டு அக்காகத்திற்கு உயிரைக்கொடுத்து, அந்தஅஸ்திரம் வீண் படாமற் காகத்தின் ஒருகண்ணை அறுத்தவனவோடு விட்டிடும்படி செய்தருளின னென்ற வரலாறு, இங்குக் குறித்தது.

“சித்திரகூடத் திருப்பச் சிறுகாக்கை முலைதிண்ட, அத்திரமேகொண்டெறிய வனைத்துலகுந் திரிந்தோடி, வித்தகனே யிராமாவோ நினைபயமென்றழைப்ப, அத்திரமே யதன்கண்ணை யறுத்தது மோரடையாளம்” என்ற பெரியாழ்வார்திருமொழி, இங்கே நோக்கத்தக்கது. (அதன் வியாக்கியானத்தில் ‘முந்தறப் பித்ருக்ருஹத்திலே சென்றவளவில் பிதாவாலும் மாதாவாலும் கைவிடப்பட்டு, பந்துக்களானவர்கள் கைக்கொள்ளுவார்களோ வென்று அவர்கள் பக்கவிலே சென்றவளவில் அவர்களாலும் பரித்யக்தனாய், ஆந்ருஸம்ஸ்யப்ரதாரான ருஷிகள்தான் கைக்கொள்ளுவார்களோ வென்று அவர்கள் பக்கவிலே சென்றவளவில் அவர்களும் கைவிடுகையாலே, திறந்து கிடந்த வாசல்கள்தோறும் ஒருகால் நுழைந்தாற்போலே ஒன்பதின் கால் நுழைந்து மூன்றுலோகங்களையும்வளைய ஓடித்திரிந்தவிடத்திலும் ஒருவரும் கைக்கொள்ளாமையாலே “தமேவ ஸரணம் கத:” என்கிறபடியே “சீறி னூலும் காலேக்கட்டிக்கொள்ளலாம்படியிருக்கும் க்ருபாவா னாகையாலே விஸ்மயநீயனாய் எல்லாராயும் குணத்தாலே ரமிப்பிக்கவல்லவனே!” என்று ஸரண்யரானபெருமாள்குணத்தைச் சொல்லி” என்று தன்னுடைய அநந்ய கதித்வத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு ‘உனக்கு அபயம்’ என்று ஸரணாகத னுணமைதோற்றக்கூப்பிட, இப்படி ஸரணம்புகுகையாலே, க்ருபையாலே பெருமாள் ரக்ஷித்தருளுகிறவளவில், காகத்துக்குப் ப்ராணப்ரதா நம்பண்ணி, அஸ்தரத்துக்கு ஒருகண்ணழிவு கற்பிக்கையாலே, முன்பு தலை யறுப்பதாகத்தொடர்ந்த அஸ்தரத்தானே அதனுடைய ஒருகண்ணை அறுத்துவிட்டது’ என்றதும் காண்க.) “அங்கதஞ்சிரமெங்கி யயன்பதியன்மி, இங்குநின்வரவென்ன வெனக்கனல்வெய்த, மங்கைபங்களுடெண்டிசையுஞ்செல மற்றோர், தங்கந் தங்களிடங்கள் மறுத்தமை தைப்பாய்” என்ற கம்பராமாயணத்தாலும், அக்காகம் எங்கும்சரண்பெருமை விளங்கும். பெருமானுடைய கோபத்திற்கு இலக்கான இதனை ஏற்றுக்கொண்டால் நமக்கு முட்டை என்பவருமோ வென்னும் அச்சத்தாலும், ஆற்றலில்லாமையாலும், எவரும் அதற்குப் புகலிடமாகவில்லை யென்க. பெருமாள் கிருபையாலே மந்தகதியாகச் செலுத்த அந்நனமே மெதுவானடையுடன் காகத்தை அஸ்திரம் பின்பொடர்ந்துசென்றிருக்கவும் ‘அம்பு வேகங்கொடு தொடர்’ என்றது, அஞ்சியோடுவதும் இயல்பில்விரைந்தநடையில்லாததுமான காகத்தின் கருத்தாலே யென்க; “காகமொன்றை முனிந் தயல்கல்லெழுபுல்லால், வேகவெம்படைவிட்டது” என்றார் கம்பராமாயணத்திலும். இனி, வேகம் - உக்கிரத்தன்மையுமாம்.

மாகம் - மஹாகம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். திக், நாகம், வேகம், காகம் - வடசொற்கள். நாகம் - மலை யென்ற பொருளில், இடம்விட்டுப் பெயராத தென்று காரணப்பொருள்பெறும். சுவர்க்கத்தையடைகின்றவர்களுக்கும் மோக்ஷத்தையடைகின்றவர்களுக்கும் பிரவிருத்திரிவிருத்திகர்ம ஸாதநபூமி இதுவே யாதலால், ‘நல்நாடு’ என்றார். ‘மாகம்’ என்றது, புவர் லோகத்தை. ‘இமையோருலகம்’ என்றது, ஸுவர்லோகம் முதலியவற்றை. ‘நல்நாடு’ என்றது, பிரமனது சத்தியலோகத்தைப் புகலாம். இமையோர் - கண்இமையாதவர்; எதிர்மறைப் பலர்பால் வினையாலினையும்பெயர்: எதிர்மறையாகாரம் புணர்ந்துகொட்டது: விருதிமுதல்ஆகாரம் ஓகாரமாயிற்று; [நன் - பொது - உ.] நாகம் - திசை: திசைகளிலுள்ள பிராணிகளுக்கு இடவாருபெயர். இனி, மலையென்றுங் கொள்ளலாம். நடுக்குதல் - அச்சத்தால்

உள்ளமும் உடலும் நடுங்குதல். கொடி - கொண்டு என்பதன் தொகுத்தல். காகம் - கா என்று கத்துவ தெனப் பொருள்பெற காரணக்குறி. சரண் - ஸரண மென்ற வடசொல்லின் விகாரம்; பாதுகாப்பவ னென்பது பொருள்.

இப்பாசுரத்தால், ஸ்ரீராமபிரானது ஆற்றலும், அருளும், சரணுகதரக்ஷ கத்வமும், பரத்வமும் கூறப்பட்டன. (சு0)

சூ. மாதவரும்பர்பெருமாளரங்கர்வலியுணரா
தாதவன்மைந்தன் யிர்த்தவந்நா ளிலக்காயநெடும்
பாதவமேழுமுடனெடுங்கண்பட்டுருவப்
பூதலமேழு மெழுபாதலங்களும் புண்பட்டவே.

(இ - ள்.) மாதவர் - மாதவனென்னும் ஒரு திருநாமமுடையவரும், உம் பர் பெருமான் - தேவர்கட்குத் தலைவரு மாகிய, அரங்கர்-ஸ்ரீரங்கநாதரது ஆவதாரவிசேஷமான இராமபிரானது, வலி - வலிமையை, உணராது-அறியாமல், ஆதவன் மைந்தன் - சூரியகுமாரனுள் சுக்கிரீவன், அயிர்த்த அநாள் - சந்தேகித்த அக்காலத்தில். இலக்கு ஆய - (அச்சுக்கிரீவன்சொன்ன படி இராமபாணத்திற்கு) எய்யும்இலக்காகிய. நெடும் பாதலம் எழும்-பெரிய மராமரங்க ளேழும், உடனே - ஒருசேர, நெடுங் கணை பட்டு உருவ-நீண்ட அவ்விராமபாணம் பட்டுப் பாய்ந்து துளைத்தோடிச்செல்லப் பெற, (அந்த அம்பினாலேயே), பூதலம் எழும் எழு பாதலங்களும் புண்பட்ட-பூமிமுதலிய மேலுலகங்க ளேழும் (அதலம் முதலிய) கீழுலகங்க ளேழும் விரண மடைந்தன; (எ - று.)

இராவணனால் வலியக்கவர்த்துசெல்லப்பட்ட சீதையைத் தேடிக்கொண்டு சென்ற ராமலக்ஷ்மணரை அநுமானபூலமாகச் சிநேகித்தபிறகு, சுக்கிரீவன், தனது பகைவனும் மகாபலசாலியுமான வாலியைக் கொல்லும் வல்லமை இராமபிரானுக்கு உண்டோ இல்லையோ வென்று ஐயமுற்று, தன் சந்தேகம்தீரும்படி 'எதிரிலுள்ள மிகப்பெரிய எழுமராமரங்களையும் ஏக காலத்தில் தொலைபடுமபடி எய்யவேண்டும்' என்றுசொல்ல, உடனே இராம பிரான் ஓரம்புதொடுத்த அந்த ஸப்தஸாலவிருக்ஷங்களை ஒருங்கு தொலைபடுத்தின னென்ற வரலாறு, இங்கு அறியத்தக்கது. அப்பொழுது இராம பாணம் அம்மராமரங்களேழுமுடனே எழுகள்களையும் துளைபடுத்தியமையை, "எழுமாமாமுருவிக் கீழுலகமென்றிசைக்கும், எழுமுடிபுக்குருவிப் பின் னுடனடுத்தியன்ற, எழிலாமையான்மீண்ட தவ்விராகவன்பகழி, எழுகண்டபினுருவுமா லொழிவதன்றின்னும்," "எழுவேலையு முலகமேலுயர்ந்தனவேழும், எழுகுன்றமு மிருடிகளெழுவுரும் புரவி, எழு மககையரெழு வரு நடுங்கின ரென்ப, எழுபெற்றதோவிக்கணைக்கிலக்கமென்றெண்ணி" என்ற கம்பராமாயணங்கொண்டும் உணர்க.

'இராமபிரானது வலிமையை யுணராது' என்ற பொருளில் 'அரங்கர்வலியுணராது' என்றது, இந்த அர்ச்சாவதாரமும் அந்தவிபவாவதாரமும் ஆகிய இரண்டும் ஸ்ரீமந்நாராயணனது திருமூர்த்திகளே யாதலால் அவ்வொற்றுமையம்பற்றி யென்க. இவ்வரை, முன்னும் பின்னும் கொள்ளத்தக்கது. ஆதவன்மைந்தன்—மேருமலையின் வடபுறச்சிகரத்தி லுள்ளதொரு சரசில் மூழ்கி யெழுந்தமாத்திரத்தாற் பெண்படிவமடைந்த ருக்ஷராஜஸன்னும் வாக்ரராஜனது கழுத்தினழுகைக் கண்டு காதல்கூர்ந்த சூரியனது அறுக்கிரகத்தால் அப்பெண்குரங்கினிடம் தோன்றியவன் சுக்கிரீவ னென்று உணர்க. சுக்கிரீவனுக்கு 'மஹாராஜர்' என்பது, ஸ்ரீவைஷ்ணவசம்பிரதாயத்தில் வழங்கும் பெயர். மராமரம் - ஒருகைக் ஆச்சாமரம்.

மாதவர், ஆதபன், பாதபம், பூதலம், பாதலம்-வடசொற்கள். மாதவன் — மா - இலக்குமிக்கு, தவன் - கணவன் என்று பொருள்படும். இனி, மாதவர் - பெருந்தவத்தையுடையவரான முனிவர்கட்கும், உம்பர் - தேவர் கட்கும், பெருமான் - தலைவர் என்று உரைப்பினுமாம். உம்பர் - எல்லாவுல கங்கட்கும் மேலதான பரமபதத்தில் வாழும் நித்தியாகுரிகளுமாம். ஆதபன் - எங்கும் தப்பிப்பவன் என்று பொருள்படும்; தபித்தல் - வெயிலினாற்சுடுதல். இலக்கு-லக்ய மென்ற வடசொல்லின் சிதைவு; எய்யப்படுங் குறி. பாதபம்- மரம்; அடியால் லீரைக்குடிப்ப தென்று காரணப்பொருள்பெறும். உடனே - ஒருங்கு; சமகாலத்தில். காலதாமதமின்றி விரைவிலேயென்றுமாம். மேலே மூலகங்கள் - புலோகம், புவர்லோகம், ஸுவர்லோகம், மஹர்லோகம், ஜந லோகம், தபோலோகம், ஸத்யலோகம் என்பன. பூதலம் ஏழும் - பூமியின் தீவுகளேழும் என்றலும் ஒன்று. கீழேமூலகங்கள்-அகலம். விதலம், சுதலம், தலாதலம், மகாதலம், ரசாதலம், பாதாளம் என்பன. புண்பட்ட - பலவின் பால்முற்று. ஆய - பெயரெச்சம்; ய் - இறந்தகாலவிடைநிலை.

இப்பாசரம், இராமபிரானது வேண்டுமளவினும்க்குதான பேராற்ற லைக் கூறியது. (சக)

சஉ. ஒற்றைச்சரஞ்சுட்டவுட்கடல்போற்புறத்தோலமிட
மற்றைக்கடல்வெந்ததெவ்வண்ணமோ மதமாவழைக்க
வற்றைக்குதவுமரங்கர்வெங்கோபத்தையஞ்சி யரன்
கற்றைச்சடையினிடையேவெதும்பினர்கங்கையுமே

(இ - ள்.) மதம் மா அழைக்க - மதத்தையுடைய லிலங்காகிய கஜேந் திராழ்வான் ('ஆதிமூலமே!' என்று) கூலியழைக்க. அற்றைக்கு உதவும் - அப்பொழுதே (ஒடிவந்து அதன்முன்பின்று அதனைவருத்தியமுதலையைக் கொண்டு அந்தயானையைக்) காத்தருளிய, அரங்கர் - திருவரங்கநாதராகிய இராமபிரானது, வெங்கோபத்தை - கூடுங்கோபத்திற்கு, அஞ்சி - பயந்து, — அரன் சடை கற்றையின் இடையே கங்கையும் வெதும்பினள்-சிவபிரானது (சுபர்த்தமென்னும்) சடைத்தொகுதியினிடையே (அடங்கியுள்ள) கங்கா தேவியும் வெப்பமடைந்தாள்: (என்றால்),—ஒற்றை சரம் சுட்ட உள் கடல் போல்-(அந்தஹீராமனது) ஓரம்பிறை சுடப்பட்ட உள்ளேயுள்ள நீர்க்கடல் போல, புறத்து மற்றை கடல் - (அதற்கு) அப்புறத்திலுள்ள மற்றையகடல் களும், ஓலம்துடவெந்தது-பேரொலிசெய்யுமாறு வெதும்பியது, எவ்வண்ண மோ - எத்தன்மையதோ! [அதுசொல்லுதற்குஅரிது என்றபடி]; (எ - று.)

இராவணனாற் கவரப்பட்ட சீதாபிராட்டி. இலங்கையிலிருக்கிற செய்தி யை அநுமான் சென்று அறிந்துவந்து சொன்னபின்பு, இராமபிரான் வாகா சேனையுடன் புறப்பட்டுச் சென்று கடற்கரையைப்படைந்து, கடல்கடக்க உபாயஞ்சொல்லவேண்டுமென்று அக்கடலரசனாகிய வருணனுடன் பிரார்த்தி த்து அங்குத் தரூப்பசயனத்திலே படுத்து ஏழுநாளளவும் பிராயோபவேச மாக்கிடக்க, சமுத்திரராசன் அப்பெருமானது மகிமையைக் கருதாமல் உபேகையாயிருக்கவே, ஹீராமன் அதபற்றிக் கோபங்கொண்டு 'அனைவ ரும்நடந்துசெல்லும்படி கடலை வற்றச்செய்தவிடுவேன்' என்று ஆக்ரேயா ஸ்திரத்தைத் தனதுஅம்பொன்றிலே யோஜித்து அதனைத்தொடுக்கத்தொ டங்கியவளவிலே, அதன்உக்கிரத்தால் தபிக்கப்பட்டு வருணன் அஞ்சி நடு வகி ஒடிவந்து அப்பெருமானைச் சரணமடைந்து கடல்வடிவமான தன்மேல் அனைகட்டுதற்கு உடன்பட்டு ஒடுங்கிநிற்க, பின்பு இராமபிரான் வாகாநக் களைக்கொண்டு மலைகளாற் சேதுபந்தநஞ்செய்தனன் என்ற வரலாறு, இங்கு அறியவேண்டியது.

மகாவீரனான ஸ்ரீராமன் ஜலாதிபதியான வருணன்மீது கோபித்துக் கடலின்மேல் அக்கினியஸ்திரப்பிரயோகஞ்செய்தபொழுது அந்தஅஸ்திராக் கினிக்கும் அப்பெருமானது கோபாக்கினிக்கும் அஞ்சி ஜலதத்துவமென்ற மாத்திரத்தால் உருத்திரமூர்த்தியின்ஜடாமகுடத்தில் நெடுநாளாக இருக்கி ன்ற கங்கையென்னுங்கடவுள்நதியும் கொதித்த தென்றால், கடலுக்கே இனமான மற்றைக்கடல்கள் பட்ட பாடி சொல்லுதற்குஆமோ! என்பது, இச்செய்யுளின் கருத்து. ஒருபொருளைக் கூறி அதுகொண்டு மற்றொரு பொருளை எளிதிற்சித்திக்கச்செய்தலால், தொடர்நிலைச்செய்யுட்பொருட் பேரணி; இதனை வடநூலார் காவ்யார்த்தாபத்தியலங்காரமென்பர். “அண்ட மூலத்தாக்கப்பாலாழியுங்கொதித்த தேழு, தென்முரைக்கடலின்செய்கை செப்பியென் நேவன்சென்னி, பண்டைநாளிருந்தகங்கைநங்கையும்பதைத் தாள் பார்ப்பான். குண்டிகையிருந்தநீருங்குருகுருகொதித்ததன்றே” என்ற கம்பராமாயணம். இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. மற்றைக்கடல்கள்வெந்த வகையை, “உரவுத்திரைநீர்க்கடலடைப்பான் வருணப் பழிச்சி யுயர்க்கார யின், விரியுந்தருப்பசயனத்தின்மேலி யோரேழ்நாள்நோற்ப, வருணன்போ தந்திலனாக வெகுண்டு வரிவெஞ்சிலையினெடும், புருவச்சிலைகால்குனித்திட லும் புகைந்த வோரேழ்புணரியுமே” என்ற கூடும்புராணத்தாலும், “வரு ணன்மேற் சரம்வட வாரிவெந்ததே,” “பரவைகளேழிலும் பகழிபாய்ந்திட, எரிகனல்மடுத்திட” என்ற மகாபாகவதத்தாலும் காணலாம். நதிவெதும் பியமைகூறியத்கொண்டு நதிபதிவெதும்பியமை உணர்த்தப்பட்டது. ஒந் ஸுதர சரம் - எவ்வளவுபெரியபகையைமும் அழித்தற்கு வேறென்றன்உதவி யையேண்டாத தனியம்பு; ஒப்பற்ற அம்பு எனினுமாம். உட்கடல் - இந்த ஜம்பூதவீபத்தையடுத்தள்ளதான உவரீர்க்கடல். புறத்து மற்றைக்கடல் - அக்கடலுக்குஅப்பால் ஒன்றன்பின்ஒன்றாகவுள்ள மற்றைஆறுதீவுகளையும் தனித்தனி குழந்திருக்கின்ற கருப்பஞ்சாற்றுக்கடல்முதலிய ஆறுகடல்கள். இத்தொடரில் அண்டகடாகத்திற்குப் புறத்தி லுள்ள ஆவரணஜலமாகிய பெரும்புறக்கடலும் அடங்கும்.

ஒன்று+சரம்=ஒற்றைச்சரம், அன்று+கு=அற்றைக்கு; மென்றொ டர் வன்றொடராய் ஐகாரச்சாரியைபெற்றது. ஸரம், மதம், ஜடா, கங்கா - வடசொற்கள். ஒலம் - ஒலி. ஒலமிட - தமதுவருத்தத்தைமுறையிடுகின்றற் போலக் கதற வென்க; (இராமன்பக்கல்)அபயம்வேண்டுமாறு எனினுமாம். மற்றை-சுட்டியதற்குஇனமுணர்த்தும் இடைச்சொல், வெந்தது - வே என்ற பகுதியின் இறந்தகாலத்தொழிற்பெயர்; பகுதி குறுகிற்று. ஓகாரம், வியப் புத்தோன்ற நின்றது. மதம் மா - மதங்கொள்ளும் மிருகம்; எனவே, யானை யாயிற்று. “அச்சக்கிளவிக்கு ஐந்து மிரண்டும், எச்சமிலவே பொருள்வயி னான” என்ற தொல்காப்பியத்தை நோக்கி “கோபத்தை யஞ்சி” எனப்பட் டது; உருபுமயக்கமாக, கோபத்திற்கு எனத் திரித்தலுமாம். உம் - உயர்வு சிறப்பு. “கங்கா” என்பது வடமொழியிற் பெண்பாற்சொல்லாதலாலும், நதி க்குஉரியதெய்வம் ஸ்த்ரீஜாதி யாதலாலும், “வெதும்பின் கங்கை” எனப் பெண்பாலாற் கூறினார்.

இப்பாசாரமும், மேற்பாசாரம்போலவே இராமனது பேராற்றலையுணர் த்தியது. (௪௨)

சுந. கொங்குண்டுவண்டமர்தண்டாரங்கர்வெங்கோபமுடன் பொங்குஞ்சரஞ்செய்தமாயமென்றே தன்புகழடைய மங்கும்படிக்குமறஞ்செயிராவணன்வாகினிகண் டெங்குங்குரங்கெங்கும்ராமனென்றேங்கியிரிந்திடவே,

(இ - ள்.) தன் புகழ் அடைய - தனது கீர்த்தி முழுவதும், மங்கும்படிக்கு - அழியும்படியாக, மறம் செய் - கொடுத்தொழில்களைச் செய்த, இராவணன் - இராவணனுடைய, வாகினி - (மூலபலமென்னும்)சேனையானது, கண்டு-பார்த்து, எங்கும் குரங்கு எங்கும் ராமன் என்று எங்கி இரிந்திட-எங்கே பார்த்தாலும் குரங்கும் எங்கே பார்த்தாலும் இராமனுமா யிருக்கின்ற தென்று எக்கமடைந்து அழிந்திடும்படி, கொங்கு உண்டெண்ணெ அமர்தண்தார் அரங்கர் வெம் கோபமுடன் பொங்கும் சரம்செய்த - தேனைக்குடித்துக் கொண்டு வண்டுகள்விரும்பிமொய்த்திருக்கப்பெற்றகுளிர்ச்சியான மாலையை யுடைய ரங்கநாதராகிய இராமபிரானது கடுங்கோபத்துடன் கொதித்து வந்த அம்பு செய்த, மாயம் - மாயை, என்னோ - யாதோ! (எ - று.)

அவரதுகோபம் பொங்கியபோதே அம்பும் பொங்கியதனால், 'அரங்கர் வெங்கோபமுடன் பொங்குஞ் சரம்' எனப்பட்டது. இரண்டுபொருள்களுக்கு ஒருவினைபொருந்தச் சொல்லுதலாகிய புணர்நிலையணி இங்குத் தோன்றுதல்காண்க; இதனை வடநூலார் ஸ்லோகத்தியலங்கார மென்பர்: 'உடன்' என்ற மூன்றாம்வேற்றுமையுருபு, இவ்வணிக்கு உரியது. இனி, அரங்கரது கோபத்தை அவரது அம்பின்மேல் ஏற்றி 'வெங்கோபமுடன் பொங்குஞ் சரம்' என்ற ரொன்றலுமாம்; உடையானது பண்பை உடைமையின்மேல் ஏற்றிக் கூறும் உபசாரவழக்கு. பொங்குதல் - கொதித்துக்கிளர்தல். அரங்கர் சரமென்க. மற்றும், அந்தஅஸ்திரத்திற்கு உரிய அதிதேவதை கொள்ளுங் கோபத்தை அம்பின்மேல் ஏற்றவுந் தகும். 'வெங்கோபமுடன் பொங்கும்' என்ற அடைமொழியை அரங்கர்க்குக் கூட்டவுமாம். 'என்னோ' என்றது, வியப்புப்பற்றி. பிரமனது குலத்திற்பிறந்தமை, வேதமுழுவதும் ஒத்தியமை, அநேகசாஸ்திரங்களைக்கரைகண்டமை, நித்தியகர்மாநுஷ்டானம், அரியதவவேள்விகள் செய்தபெருவரம்பெற்றமை முதலியவற்றால் இராவணன் தான் அடையும் புகழ் முழுவதும் பொலிவுபெறுதலுக்கெடும்படி, தமையனையடக்குதல், முனிவர்கட்கும் தேவர்கட்கும் தீங்குவீளைத்தல், பிறர்மனையிரைக்கவர்தல், பிராட்டியை வஞ்சனையால் அபஹரித்தல் முதலிய பல கொடுத்தொழில்களைச் செய்து பழிபாவம் மிகப்பெற்றதனால், 'தன்புகழடையமங்கும்படிக்கு மறஞ்செய் இராவணன்' என்றார்.

ராவணன் என்ற வடமொழிப்பெயர் - கூச்சலிடுபவ னென்றும், கூச்சலிடச்செய்பவ னென்றும் பொருள்படும். சிவபிரானது கைலாசகிரியைப் பெயர்க்கத்தொடங்கி அதன்கீழ்த் தன்கைகள் அகப்பட்டு நசுங்குண்டபோது பேரிரைச்சலிட்டதனாலும், தனது கொடியசெய்கைகளால் உலகத்தைக் கதறச்செய்ததனாலும், இவனுக்கு இப்பெயர். இது, சிவபிரான் இட்டது. தனக்கும் பிறர்க்கும் இதமறியாத துஷ்டஸ்வபாவமுடையவ னென்பதை இப்பெயர் விளக்கும் இனி, விசுவமுனிவனது புதல்வ னெனப் பொருள்படுந் தத்திதாந்தநாம மெனக் கொள்ளுதலு மொன்று.

மாயம், வாகினி - மாயா, வாஹிநீ என்ற வடசொற்களின் விகாரம். மாயை - உள்ளதை இல்லாததாகவும், இல்லாததை உள்ளதாகவும், ஒன்றை மற்றொன்றாகவுங் காட்டும் விசித்திரம். தனது நற்குண நற்செய்கைகளினாலும் திருமேனியழகினாலும் எல்லாரையும் மகிழ்விப்பவ னென்பது, ராமனென்ற திருநாமத்தின் பொருள். 'ராமன்' எனத் தற்சமமாகவே கூறினார், செய்யுளோசையின்பொருட்டி. மங்கும்படிக்கு என்றதில், கு-சாரியை. எங்கி யிரிந்திடச் செய்த மாயம் என இயையும். தண் தார் - திருத்துழாய்மாலையும், மலர்மாலையாகும். கொங்கு உண்டு - வாசனையை மோப்பத்தால் உட்கொண்டு எளினுமாம். கொங்கு - பூந்தாதுமாம். எங்குதல் - அச்சத்தால்

உள்ளமும் உடலும் மெலிதல். இரிதல் - அழிதல்; 'இடு' என்ற துணைவினை, தேற்ற முணர்த்திற்று.

இராகத்தசேனைகளைத்தம் படைத்தலைவர்பலரும் !கும்பகர்ணன் அதிகாயன் இந்நிரலித்து முதலியோ ருட்படப் போரில் வாநரவீரர்களாலும் இராமலக்ஷ்மணர்களாலும் கொல்லப்பட்டுத் தொலைத்தபின்பு, மிக்க வருத்தத்தையும் அதிகசோபத்தையும் அடைந்த இராவணன், நெடுநாளாகப் பலவிடங்களிற் சேமித்து வைத்திருந்த மூலபலசேனையையெல்லாம் போர்க்குச்செலுத்த, புற்றிலிருந்து ஈசல்கிளம்புவதுபோல அநேகஆயிர வெள்ளக்கணக்காய்வந்த நெருங்கியமூலபலவீரர்களைப்பார்த்தவாநரசேனை அஞ்சி நிலைகெட்டுச் சிதறி யோட. அதுகண்டு இராமபிரான் அவ்வாநரசேனையை நீட்டுக்கொண்டெடுத்து காக்கும்படி அங்கதன் சுக்கிரீவன் இலக்குமணன் முதலியோரை எவிலிட்டு, தான் தனியேசென்று அதிவேகத்துடன் அச்சேனைமூழுதலுந் திரிந்து பற்பல அம்புகள்வெதொடுத்துப் போர்செய்து, காந்தர்வாஸ்திரமென்னும் மோகநாஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்க, அதனால் அவ்வரக்கரணைவரும் ஒருவர்க்கொருவர் குரங்காகவும் ராமனாகவும் தோன்றவே, அவர்கள் ஒருவரையொருவர் பகையென மாறுபடக்கருதிப் படைக்கலங்களால் அடித்துக்கொண்டு எழரைநாழிகைக்குள் தம்பில்தாமேஅழிந்தபோயினர் என்பது, இங்குக்குறித்த பொருள். 'எழுநாழிகைக்குள்' என்றும், 'மூன்றேழுக்காலநாழிகைக்குள்' என்றும் கூறுதலும் உண்டு.

இப்பாசரமும், இராமனது பெருந்திறல் கூறியதே.

(சுட.)

சுசு. பேரொத்தவாயிரம்பேர்மடிந்தாற்பிறக்குங்கவந்த

நேரொத்தவாடு மதாயிரமாடினெடுஞ்சிலையி

னேரொத்தகிண்கிணிசற்றோலிடு மதொர்யாமநின்று

காரொத்தமேனியரங்கர்தம்போரிற்கறங்கியதே.

(இ - ன்.) பேர் ஒத்த ஆயிரம் பேர் மடிந்தால் - புகழ்பொருந்திய ஆயிரமவீரர்கள் (போரில்) இறந்தால், கவந்தம் பிறக்கும் நேர் ஒத்த ஆடும் - தலைமற்றஉடற்குறை (யொன்று) எழுந்து. சரிவரத் தானவடைவுபொருந்தக் கூத்தாடும்; அது ஆயிரம் ஆடில் - அவ்வாறு ஆயிரங்கவந்தங்கள் எழுந்தகூத்தாடினால், நெடுஞ் சிலையின் ஏர் ஒத்த கிண்கிணி சற்று ஒல்ட்டும் - பெரிய வில்லிற் கட்டப்பட்டிருக்கின்ற அழகுபொருந்திய மணியானது சிறிதுஒலிக்கும்: காள் ஒத்த மேனி அரங்கர்தம் போரில் - காளமேகத்தைப்போன்ற திருமேனியையுடைய திருவரங்ககாதராகிய இராமபிரானது யுத்தத்தில், அது ஒர் யாமம் நின்று கறங்கியது - அந்தமணி [இராமன் கைக்கொண்ட கோதண்டத்தி லுள்ளமணி] ஒருயாமகாலம் இடைவிடாம லொலித்தது.

'அரங்கர்கம் போரில்' என்றது, மேற்கூறியபடி இராமபிரான் விசித்திரமாகப் போர்புரித்து மூலபலவதை செய்தபொழுது என்றபடி. அப் போரில் மடிந்தவர் அளவற்ற பல ரென்பது, இவ்வாறு விளக்கப்பட்டது. அவர்தொகை, கூறுதற்கரி தென்பதாம். இச்செய்யுளிற்கூறிய மரபை, கம்ப ராமாயணத்து மூலபலவதைப்படலத்தில் "ஆனையாயிரந்தேர்பதினாயிர மடர் பரியொருகோடி, சேனைசாவலராயிரம்பேர் படிற் செழுங்கவந்தமொன்றும், கானமாயிரமாயிரகோடிக்குத் கலின்மணி கணிலென்னும், எனையம் மணியேழுரைநாழிகையாடியுதினிதன்தே" என்றதனாலும், வில்லிபுத்தூரார் பாறத்துப் பதினென்கம்போர்ச்சருக்கத்தில் "அநேகமாயிரம்பேர்படக் கவந்தமொன்றும் மக்கவந்தங்கள், அநேகமாயிரமாட வெஞ்சிலைமணியைச் தொருதுவலர்க்கும், அநேகநாழிகை யருச்சுனன்சிலைமணியார்த்த தக்களம் பட்ட, அநேகமாயிரம்பிறுதரை யளவறிந்தார்கொலோஷைக்கிற்பார்"

என்றதனாலும் காண்க. சற்று ஒலிமீம் - அசைந்து ஒருமுறை ஒலிக்கு மென்றபடி.

யாமம் - வடசொல்: எழரைநாழிகைப்பொழுது; ஒருநாளின் எட்டி லொருபகுதி: (மூன்றாமணிநேரம்.) [ஸ்ரீகாலமீகிராமாயணத்து மூலபலவத கூட்டத்தில் "திவஸஸ்ய அஷ்டமே பாகே" என்றதற்கு- 'ஒருபசலின் எட்டி லொருபாகத்திலே' என்று பொருள்கொண்டு, 'மூன்றேழுக்கால்நாழிகை' என்று உரைசெய்திருக்கின்றார்கள்; அதற்கு - 'ஒருநாளின் எட்டிலொரு பாகத்தில்' என்று பொருள்கொண்டால், ஒருயாமகாலத்தி லென்றதாகும்.] கவந்தம் - கபந்த மென்ற வடசொல்லின் திரிபு; அதற்கு - வடமொழிக்கண் டில், 'தொழிலுடன்கூடின தலையற்றஉடல்' என்று பொருள்கூறப்பட்டிருக்கின்றது. கிண்கிணி - கிங்கிணி என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; சிறிது ஒலிப்பது என்பது, அதன் காணப்பொருள் கிண்கிணியென்பதைத் தமிழ் சொல்லாகவே கொண்டு, கிண்கிணென்றொலிப்பதெனக் காணப்பொருள்கூறுதலும் ஒன்று. பேர் - பெயர் என்பதன் மூலம். பிறக்கும் - முற் றெச்சம். ஒன்று மூன்று நான்காம் அடிகளில், 'ஒத்த' என்பது - இறந்த காலப்பெயரெச்சம்; ஒ - பகுதி: ஒத்தல் - பொருள்தாலும், சமானித்தலும். இரண்டாமடியில் 'ஒத்த' என்றது - செய்கென்னும்வாய்பாட்டு வினையெச் சம்; ஒத்த - பகுதி: ஒத்ததல் - தாளம்போடுதல். 'சற்று' - இடைச்சொல். ஒல் இடுகல் - ஒலியைச் செய்தல். ஓர் - ஒன்றுஎன்பதன் விகாரமான இது உகரம்பெறாமலும் முதல்நீளாமலும் நின்றது.

மேற்பாசரம்போலவே, இராமன் மூலபலத்தையழித்த திறத்தை விய ந்துகூறியது, இப்பாசரமும். (சச)

சுரு. சற்பத்தாறங்குமரங்கா வுன்பாதந்தினையடைந்த
நற்பத்தருக்கொருநாசமுண்டோ நலமாமருத்தின்
வெற்பைக்கொணர்ந்தவிறலனுமான மவ்வீடணனுங்
கற்பத்தாறவுழியாதிருக்கவுங் சுற்பித்தையே.

(இ - ள்.) சற்பத்த உறங்கும் அறங்கா - ஆதிசேஷன்மேல் (பள்ளிகொ ண்டு) யோகநித்திரைசெய்தருள்கின்ற திருவரங்கனே! நலம் ஆம் - நன்மையைத்தருவதான, மருத்தின் வெற்பை - ஸஞ்சிவிபர்வதத்தை, கொணர்ந்த - தூக்கிக்கொண்டுவந்த, விறல் அனுமானும் - வலிமையையுடைய ஹநுமானும், அ வீடணனும் - அந்த விரிஷணஸ்வானும், கற்பத்தா அளவும் அழியாது இருக்கவும் - உலகமுடியுங்காலமளவும் இறவாமலிருக்கும்படியாகவும், சுற்பித்தையே - (நீ) கட்டளையிட்டருளினையே; (ஆதலால்), உன் பாதத்தனை அடைந்த நல் பத்தருக்கு ஒரு நாசம் உண்டோ - உனது திருவடிகளையடைந்த நல்ல அடியார்க்கு அழிவுஉண்டோ? [இவ்வை யென்றபடி]; (எ-று.)

இராமபிரான் தனது அடியவர்களான அநுமானுக்கும் விரிஷணனுக்கும் பிரமகற்பமளவும் அழியாமற்சஞ்சிவியாய்காழும்படி அதுக்கிரகஞ் செய்த தாகிய சிறப்புப்பொருளைக்கொண்டு, திருமாவின் திருவடிகளையடைந்த மெய்யடியார்க்கு யாதோரழிவுமுண்டாகா தென்ற பொதுப் பொருளைச் சாதித்தலால், நோட்டிலேகீ செய்யுட்பொருட்பேறணி.

அனுமான் - ஹநுமான் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; இப்பெயர், கன்னத்தில் விசேஷமுடையவ னென்று பொருள்படும். ஹநு - கன்னம், மாந். உடைமைப்பொருள்காட்டும் வடமொழிப்பெயர்விகுதி. மேருபர்வதத்திற் கேசரியென்ற வானாவீரனது மனைவியான அஞ்சநாதேவியினிடம் வாயு தேவனது அங்குகிரகத்தாற் பிறந்த குமாறான இவன், பிறந்தவுடனே இளஞ்சூரியனைக் கனிந்தபழமென்றுசுருதிப் பிடித்தற்குப் பாய்ந்தபொழுது, அதனையறிந்து கோபங்கொண்ட இந்நிரன் வச்சிராயுத்ததினால் அடிக்க

அவ்வடிபட்டுச் சிதைந்த கன்ன முடையவ னுனதனால், இவனுக்கு ஹதாமர் என்று பெயராயிற்று; இது, இந்திரன் இட்டது. இவ்வாநரவீரன், சக்கிரீவனுக்கு மந்திரியும் சினேகிதனு மானவன்; ராமலக்ஷ்மணர்கள் சிதையைத் தேடிக்கொண்டு சென்றபொழுது, அவர்கள் பக்கல் பேரன் புகொண்டுவந்து சந்தித்துப் பணிந்து பேசி இராமனுக்கும் சக்கிரீவனுக்கும் நட்புச்செய்த தவன்; இராமதாத்தையுச்சென்று கடல்கடந்து இலங்கைசேர்ந்து சிதையின் வரலாற்றையறிந்து மீண்டுவந்து இராமபிரானிடம் செய்திகூறி, அதன்பின் இராமன் சென்று இராவணன் முதலிய அரக்கர்களைக்கொல்வதற்கு மிக்க உதவிபுரிந்தவன். 'சிறியதிருவடி' என்பது, ஸ்ரீவைஷ்ணவசம்பிரதாயத்தில் அநுமானுக்கு வழங்குந் திருநாமம்.

இராமலக்ஷ்மணர் வாநரசீனையைக் கருடனே கடல்கடந்து இலங்கைசேர்ந்து நடத்திய பெரும்போரில் ஒருநாள் இராவணன் மகனான இந்திரசித்து பிரமாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து அதனால் லக்ஷ்மணனையும், வாநராஜனான சக்கிரீவனையும் வாநரசீனையையும் கட்டுப்படுத்தி அவசமாய் மூர்ச்சித்து மாணமடைந்தவர்போற் கிடக்கும்படி செய்தபொழுது, இராமபிரானும் அவர்கள் நிலைமையைக்கண்டு துக்கித்துவிழுந்திட, ஜாம்பவான் சொன்ன படி அநுமான் அதிவேகமாகப் புறப்பட்டு, இமவத்பர்வதத்திற்கு வடக்கேயுள்ள ஓஷதிபர்வதத்தைச் சார்ந்து அம்மலையிலுள்ள ம்ருதஸஞ்சீவரீ, விஸ்வயகரணீ, ஸாவரண்யகரணீ, ஸந்த்ராகரணீ என்ற மூலிகைகளைத் தேடுகையில், அந்தத்திவ்விய ஓஷதிகள் மறைந்தனவாக, அநுமான் அந்தமலையையே வேரோடுபெயர்த்து எடுத்துக்கொண்டுவந்துசேர, அதன்காற்றுப் பட்டமாத்திரத்தால் அனைவரும் மயக்கம் ஒழிந்து மூர்ச்சைதெளிந்து ஊறு பாடுதீர்ந்த உயிர்த்துழந்தனர் என்ற வரலாறு, இங்கு அறியத்தக்கது. அப்போரில் மற்றொருசமயத்தில் இராவணன் விஷ்ணன்மேல் எறிந்த தெய்வத்தன்மையுள்ள வேலாயுதத்தை அவன் மேற்படவொட்டாமல் இலக்குமணன் தன்மார்பில் ஏற்றுக்கொண்டு அதனால் மூர்ச்சையடைகையில் மீளவும் அநுமான் அம்மலையைக்கொண்டுவந்து இலக்குமணனை உயிர்ப்பித்தன னென்பதும் உணர்க.

வீடணன்-விஷ்ணன் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. இப்பெயர், (பகை வர்க்கு) விசேஷமாய்ப்பயங்கரனானவனென்று காரணப்பொருள்படும். இனி, இதற்கு-பயங்கரனல்லாதவனென்று பொருளுரைப்பாரு முளர். இவன், இராவணனது இறுதித்தம்பி; நற்குணந் செயல்களையுடையவன். இராம பிரான் இராவணனையொழித்தந் பொருட்டுப் பெரியவாநரசீனையைச் சித்தப்படுத்திக்கொண்டு புறப்பட்டுத் தென்கடலின் இக்கரையைச் சேர்ந்தவள விலே, இலங்கையில் சபைவீற்றிருந்த இராவணன் இனிச்செய்யத்தக்க தைக்குறித்து மந்திரிகளுடனே இரகசியமாக ஆலோசனைசெய்கையில், அவனது தம்பியும் சத்துவகுணசீலனுமான விஷ்ணன் பற்பலநீதிகளையெடுத்துக்காட்டி 'மகாபலசாலியான இராமனிடத்திலே சிதையைக் கொண்டு போய் ஒப்பித்தவிடுவதே தகுதி' என்று வற்புறுத்திக்கூறவும், இராவணன் அதனேனாய்க் கோபங்கொண்டு பலவாறு இகழ்ந்துபேச, விஷ்ணன் அதனைப்பொறுது அத்தமையனையும் சுற்றத்தையும் இனத்தையும் விட்டுத் தீப்பற்றியவிடத்தினின்று வெளிப்படுமாறுபோல அந்தத்துஷ்டர்கூட்டத்தினின்று புறப்பட்டு வந்து இராமபிரானைச் சரணடைந்து அப்பெருமானால் அன்போடு அபயமளித்து ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு அவனுக்கு உதவியாகி அரக்கர்களுடைய சூழ்ச்சிகளையெல்லாம் எடுத்துச்சொல்லி, அவர்களையெல்லாம் போரில் அழித்ததற்குப் பெருந்துணைசெய்து, 'ஸ்ரீராமனால் இலங்கையரசனாக முடிசூட்டப்பட்டன னென்ற வரலாறும், இங்கு அறியத்தக்க

கது. 'அவ்வீடணன்' என்றது, மேன்மைபற்றி; அகரச்சுட்டு, பிரசித்தி பற்றி வந்தது. ரஜோகுண தமோகுணங்களால் மிக்குத் தீயனவேசெய்யுங் கொடியஅரக்கர்கோஷ்டியில் ஒருவனாயிருந்தும் ஸத்வகுணமேமிக்கு நல்லனவேசெய்யுமியல்பினனான விபீஷணனது ஞானசீலங்களின் மேன்மை தோன்ற, 'அவ்வீடணன்' என்றார்.

அறுமான் மருத்துமலேகொணர்ந்து இலக்குமணனை உயிர்ப்பித்த இரு முறையிலும் இராமபிரான் அவன்பக்கல் மிகவுந்திருவுள்ள முகந்து அவனைச் சிரஞ்சீவியாய் என்றும்வாழும்படி அருள்செய்தனன். (கம்பராமாயணத்து யுத்தகாண்டத்தில் மருத்துமலேப்படலத்தில் "இன்றுவீகலா தெவரு மெம் மொடு, நின்றவாமுநான் நெடிதநல்கிரும், ஒன்றுமின்னல்நோயுறுகிலாது நீ, என்றும்வாழ்தியா லினிதெனேவலால்" என்றதும், வேலேற்றப்படலத்தில் "வீர னனுமனைத் தொடரப் புல்லிப், பெற்றனெ னுன்னை யென்னை பெருதன பெரியோ யென்றும், அற்றிடையிறசெல்லாவாயுளையாக வென்றான்" என்றதும் காண்க.) இராமபிரான் திருவவதாரத்தைமுடித்துக் கொண்டு இவ்வுலகத்தைநீத்துத் தன்னடிச்சோதிக்குழுந்தருளும்போது விபீஷணனுக்குச் சிரஞ்சீவியாய்வாழுமாறு அருள்செய்தன னென்பதை, உத்தரகாண்டத்து இறுதிப்படலத்தில் "மீன்பயில்சடக்கைவேல்வீடணன் தனைப், பொன்பயில்நகர்வயிற்போதி பூதல, மன்பதையளவு நீவாழ்தியாலென, அன்புடனணையான கலைக்கினான்" என்றதனாலு உணர்க. இவர்களில் அறுமானுக்கு "ஒருநாளும்வீளியாகாளுமுறுக" என்று பிரமனும், "யான் மறுவிலாமனத்தேனென்னின், ஊழியோர்பகலாயோதும்யாண்டெலாம் முலகமேழுமேழும்வீவுற்றானுன்று மின்றெனவிருத்தி" என்று சிதம்பிராட்டியும், விபீஷணனுக்கு "நீ பென்று பிறவாதிருத்தி" என்று பிரமனும் கொடுத்திருக்கின்ற அழிவிலாவரத்தைப் பெருமான் இங்ஙனம் பரிபாலித்தருளினனென்க, மற்றையோர்பலரைப் பெருமான் தன்னுடன் வைகுந்தத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோகின்றபோது இவ்விருவரையும் உடன்கொண்டு செல்லாமற் பிரமகற்பமளவும் இவ்வுலகில்வாழுமாறு கட்டளைகூறி முன்பு அவர்கட்குப் பிரமனும்பிராட்டியும் தந்தவரத்தைப் பரிபாலித்ததை இங்ஙனம் பாராட்டிக்கூறினருமாம். விபீஷணனுக்கு இலங்கையிற் பட்டாபிஷேகஞ் செய்விக்கும்பொழுது இவ்வகைவரமளித்ததாகவும் கூறுவ துண்டு. "இலங்கைகாத்தளிப்ப வீடணற்காயு னியம்புமோர்கற்ப மதளித்து" என்றது, ஸ்ரீபாகவதம்.

ஸர்ப்ப மென்ற வடசொல்லின் விகாரமான சர்ப்பமென்பது, எதுகை நயம் நோக்கிச் சர்ப்பமெனத் திரிக்கப்பட்டது; தரையென்பது தறையென வேண்டுமிடத்தா ரகரம்மாற்றப்படுதல் போல, பாதம், பத்தர், நாளும், கல்பம் - வடசொற்கள். ஒ - எதிர்ப்பதை. மருத்தின் வெற்பு - மருந்தையுடைய மலை; ஓஷத்திகிரி; 'மருத்து' என்ற மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று; இன் - சாரியை, நலம் - நன்மையைத்தருகின்ற, மா மருந்து - மஹேளஷத்தி யென்றும் கொள்ளலாம். நல என்றுஎடுத்து, நல்ல என்றலுமாம், கொணர்ந்த, கொண்பகுதி; அது, குறுக்கலும் விரித்தலுமாகிய விகாரங்களைப் பெற்று, 'கொணர்' என நின்றது. விறல் - வெற்றியுமாம். மூன்றாமடியில், உம்மைகள் - எண்ணுப்பொருளான, நான்காம் அடியில், உம்மைகள் - உயர்வுசிறப்பு. 'அழியாதிருக்கவும்' என்ற உம்மையை எச்சப்பொருளதாகக் கொண்டு, அவர்கட்கு முறையே தன்னுல்தமுவிக்கொள்ளப்படுதலும் இலங்கையரசனாதலும் முதலிய சிறப்புக்களைத் தந்ததுமன்றி யென்பதை வருவித்தலுமாம். கற்பித்ததை - முன்னிலையொருமை யிறந்தகாலமுற்று; ஐ - விருதி. ஒரு நாசம் உண்டோ - நாசம் ஒன்றேனும் உண்டோ என்றபடி.

சுக. ஆவும்பயமுமமுதுமொப்பானவரங்கருக்கு
மேவும்புகழின்னுமேவுங்கொலோ வவர்மெய்யருளாற்
றுவுந்தரங்கத்தடஞ்சுமுயோத்திச்சராசரங்க
ளாவுங் கிளையுடன் வைகுந்தலோகத்திலார்ந்திட்டவே.

(இ - ன்.) ஆவும் பயமும அமுதம் ஒப்புஆன - பசுவையும் (அதனி
டத்துப்)பாலையும் (அதனிடத்து)இனிமையையும் போலுள்ள அரங்கருக்கு-
திருவரங்கநாதராகிய இராமபிரானுக்கு. மேவும் - உண்டான, புகழ்-கீர்த்தி,
இன்னும் மேவுங்கொல்ஷ - வேறுயார்க்கேனும் உண்டாகுமோ? [உண்
டாகா தென்றபடி]; (எனினில்).—தாவும் தாங்கம் தடம் சூழ் அயோத்தி
சர அசரங்கள் ஆவும் - மேன்மேலெழுந்தவருகின்ற அலைகளையுடைய
தடாகங்கள் சூழ்ந்த அயோத்தியாபுரியிலுள்ள சரங்களும் அசரங்களு மா
கிய எல்லாப்பொருள்களும், கிளையுடன் - (தம்மம்) சுற்றத்தடனே. அவர்
மெய் அருளால் - அந்தஹீராமபிரானது பழுதுபடாதகருணையினால், வைகு
ந்த லோகத்தில் ஆர்ந்திட்ட-வைகுண்டலோகத்திற் சென்று சேர்ந்திட்டன.

இராமபிரான் இவ்வுலகத்தைவிட்டுச்செல்லத்தொடங்கிய சமயத்தில்,
அயோத்தியாநகரத்தையுடையெல்லாம் அப்பெருமானைச் சரணமடைந்து
'தேவரீர் எங்குச்சென்றாலும் அடியேங்களையும் உடனழைத்தற்கொண்டு
செல்லவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்த, ஹீராமன் அவர்களுடைய அன்பின்
உறுதியைக் கண்டு 'அப்படியேஆகட்டும்' என்று அருளிச்செய்து, அனைவரை
யும் தம்மைப்பின்தொடர்ந்துவருமாறு பணித்தருளிப் பிரயாணப்பட்டனர்;
அப்பொழுது, அந்நகரத்திருந்த மனிதர்களே யன்றி விலங்கு பறவை முத
லிய அஃறிணையுயிர்களும் அகமகிழ்ந்து கூவாமியின்பின் சென்றன: இங்
கனம் பலரும் புடைசூழ ஹீரமகவான் சரயூநதியிலிறங்கித் தன்னடிச்சோதி
க்குளமுத்தருளும்போது, தம்மிடத்திலிடையறாத அன்புகொண்டு பின்பற்
றிச் சரயுவிலும்முக்கி உடம்பைத்தூரந்த எல்லாவுயிர்கட்கும், பிரமலோகத்
திற்குமேற்பட்டதாய்ப் பரமபதம்போலவே புகுவர்பீண்டுமெருதலில்லாத
மேம்பாடுள்ள ஸாந்தாந்கமென்னும்உலகத்தை அளித்தருளினர் என்பது,
இங்கு அறியத்தக்கது.

"அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி", "கற்பா றிராமபிரானே
யல்லால் மற்றுங்கற்பறோ, புற்பாமுதலாப் புல்லெறும்பாதி யொன்றின்றி
யே, நற்பாலயோத்தியில்வாமுஞ் சராசரம் முற்றவும், நற்பாலுக்குய்த்தனன்
நான்முகனாற்பெற்றநாட்டினே" என்றார் ஆழ்வார்களும்.

'இராமபிரானுக்கு உண்டான கீர்த்தி வேறியார்க்கேனும் உண்டாகுமோ?'
என்று ஒருவிஷயத்தைக் கூறி, அதனை, 'அப்பெருமானது திருவருளால்
அயோத்திச்சராசரங்கன்யாவும் கிளையுடன் வைகுந்தலோகத்தில் ஆர்ந்திட்
டவே' என்ற தக்ககாரணத்தைக்கொண்டு சாதித்தது, ஏதுவணியின்
பாற்படும். இப்படி தாம்திருவவதரித்த நகரத்தில் வாழ்ந்த சராசரங்களெல்
லாவற்றிற்கும் வைகுந்தமளித்தவர் வேறெவருமில்லை யாகையால், இங்
வகைக்கீர்த்தி பெருமாளுக்கே அஸாதாரணமாகின்ற தென்க.

பசுவினிடத்துப் பாலும் அதனிடத்து இன்சுவையும்கொல அசித்தா
கிய சரீரத்திலே சித்தாகிய ஜீவாத்மாவும் அதனிடத்தே அந்தர்யாமியான
பரமாத்மாவுமாக வாழ்பவ றென்பார், 'ஆவும் பயமும அமுது மொப்பான
அரங்கர்' என்றார். இது விசிஷ்டாத்வைத சித்தாந்தம். அமுது - பாலின்
ஸார மெனினுமாம். சர + அசரம் = சராசரம்: தீர்க்கசந்திபெற்ற வடமொழி
த்தொடர்; உம்மைத்தொகை. சரம் - அசையும்பொருள், இயங்குதிணைப்
பொருள்; ஜங்கமம். அசரம் - அசையாப்பொருள், நிலத்திணைப்பொருள்;
ஸ்தாவரம். இவையே திருவகைத்தோற்றம். மெய் அருள் - பயன்வினைத்

தல்தவருத அருள். பயஸ், அம்ருதம். அயோத்யா, வைகுண்டலோகம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. அயோத்யா என்பது - போர்செய்து வெல்லமுடியாத தென்று பொருள்படும். நான்காம்அடியில், 'யாவும்' என்பது, 'ஆவும்' என விகாரப்பட்டது; ஆனை, ஆடு, ஆளி, ஆமை, ஆறு, ஆர் என்பன போல. கிளா - மரத்திற்குக் கிளாபோலத் தமக்கு உறுப்பாகும் உறவினம்; உவமவாகுபெயர். கொல் ஓ என்ற இரண்டுஇடைச்சொற்களில், ஒன்று - வினாவகையால் எதிர்மறை குறித்தது; மற்றொன்று - அசை. ஆர்ந்திட்ட - 'அன்'சாரியை பெருத பலவிற்பால்முற்று; 'இடு' என்ற துணைவினை, துணிவுணர்ந்திற்று. ஈற்றுஎகாரத்தைத் தேற்றப்பொருள் தென்னலாம்; தேவதார்தரங்களை எசுங்கருத்தினதுமாம். தரங்கம் - வடசொல், தடம் - சமூகத்தியுமாம்; அந்த மகாநகர் அயோத்தியாபுரியைத்தழுவது போல வளைந்திருத்தலால், 'தாவந்தரங்கத்தடஞ்சூழயோத்தி' எனலாகும்.

[இதுவும், அநீதபாகுமும் - ஸ்ரீபலராமாவதார வையவம்.]

ச.எ. ஒருதாயிருந்துவருந்த வைதேகியுடன் சுரத்தி

லொருதாய்சொலச்சென்றதென்னரங்கா வையமுய்யும்வண்ண

மொருதாயுதரத்திலோரறுதிங்களுறைந்தபின்னை

யொருதாய்வயிற்றில்வந்துற்ற தெம்மாய முறைத்தருவே.

(இ - ன்.) ஒரு தாய் சொல - ஒருதாய் [கைகேயி] சொன்னதனால், ஒரு தாய் இருந்து வருந்த - ஒருதாய் [கௌசல்யை] (அயோத்தியாபுரியிலேயே) இருந்து வருந்தும்படி, வையம் உய்யும் வண்ணம் - (உலகத்தையின்கள்) கொடியோரால்நேர்ந்த உபத்திரவம் நீங்கி) வாழும்பொருட்டு, வைதேகியுடன் சுரத்தில் சென்ற - சீதையுடனே கொடியகாட்டிற்குப்போயருளிய, தென் அரங்கா - அழகிய திருவரங்கத்தநாதனை! - (கீ), ஒரு தாய் உதரத்தில் ஓர் அறு திங்கள் உறைந்த பின்னை - ஒருதாயின் [தேவகியினது] திருவயிற்றிலே ஆறுமாதகாலம் வசித்தபின்பு, ஒரு தாய் வயிற்றில் வந்து உற்றது - மற்றொருதாயின் [ரோகினியினது] திருவயிற்றில் வந்துசேர்ந்தது, எமாயம் - என்னமாயை! உரைத்தருள் - சொல்லியருள்வாயாக.

சீதாகல்யாணத்தின்பிறகு தசரதசக்கரவர்த்தி இராமபிரானுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்ய யத்தனிக்கையில் மந்தரைக்குச்சியால் மணங்கலக்கப்பட்ட கைகேயி, தன்கொழுநரான தசரதரை நோக்கி, முன்பு அவர் தனக்குக்கொடுத்திருந்த இரணுவரங்களுக்குப் பயனாகத் தன்மகளுரைபாதனுக்குப் பட்டங்கட்டவும் கௌசல்யைமகளுரை இராமனைப் பதினான்குவருஷம் வனவாசஞ்செலுத்தவும் வேண்டுமென்று சொல்லி நிர்ப்பந்திக்க. அதுகேட்டு வருந்திய தசரதர் சத்தியவாதியாதலால், முன்பு அவட்கு வரங்கொடுத்திருந்த சொல்லைத் தவறமாட்டாமலும், இராமன்பக்கல் தமக்குள்ளே நிக்க அன்பினால் அவ்வரத்தை நிறைவேற்றாமாறு அவனை வனத்திற்குச்செல்லச் சொல்லவும் மாட்டாமலும் கலங்கி வாய்திறவாதிருக்கிற சமயத்தில், கைகேயி இராமனை வரவழைத்து 'பின்னாய்! உங்களுக்கதை பரதனுக்கு நாடுகொடுத்துப் பதினான்குவருஷம் உன்னைக் காட்டேற்போகச்சொல்லுகிறார்' என்று சொல்ல, அச்சொல்லைத் தலைமேற்சொண்டு, அந்த மாற்றந்தாயின் வார்த்தையையும், அவட்குத் தனதுதந்தை கொடுத்திருந்த வாங்கனையும் தவருதநிறைவேற்றி மாத்திரிக்குவாக்யபரிபாலனஞ்செய்யலினித்தம் இராமபிரான் தன்னைவிட்டுப் பிரியமாட்டாதுதொடர்ந்த சீதையோடும் இலக்குமணனோடும் அயோத்தியைவிட்டுப் புறப்பட்டு வனவாசஞ்சென்றன என்பது, முதலிரண்டடியிற்குறித்த கதை.

தந்தை எவவேண்டுமென்பதை எதிர்பாராமலே இராமபிரான் மன்னவன்பணியன்றாகில் தும்பணிமறுப்போடு,.....இப்பணித் தலைமேற்கொண்

டேன், மின்னொளிர்கானமின்றேபோகின்றேன் விடையுங்கொண்டேன்” என்று சொல்லிப் புறப்பட்டமை தோன்ற, ‘ஒருதாய்சொலச் சென்ற’ என்றார். “தொத்தலர் பூஞ்சரிசூழற் கைகேகி சொல்லால் தொன்னகரத் துறந்து” என்றார் குலசேகராழ்வாரும். முதலடியில் ‘ஒருதாய்’ என்றது, பெற்றதாயை. இரண்டாமடியில் ‘ஒருதாய்’ என்றது, மாற்றாந்தாயை. ஒரேவகைச் சொல்லால் இருவரையும் சமமாகக் குறித்தது, இராமபிரானுக்கு அவர்களிடம் ஒருநிகராகவுள்ள அன்புநிலையைப்பற்றி யென்க. புத்திரனைப்பிரிவுத னுலவருத்தமுற்ற கௌசல்யை ‘என்னையும் உன்னுடன் அழைத்துக்கொ ண்டுபோ’ என்றுகேண்டவும். இராமன் அங்குணம் செய்யாமல் ‘சக்கரவர் த்தியுடன் இருந்து அவர்சுக்குஆவனசெய்தலே அறமாம்’ என்றுசொல்லி அத் தாயைத் தந்தையினிடம் இருக்கவிட்டுச் சென்றன னாதலால், ‘ஒருதாய் இருந்து வருந்தச் சென்ற’ எனப்பட்டது. “சுற்றுத்தாய் பின்தொடர்ந் தெம்பிரா நென்றழிக், கூற்றுத்தாய்சொல்லக் கொடியவனம்போன, சீற்ற மிலாதான்” என்றது. பெரியாழ்வார் திருமொழி. இப்படி வனவாஸஞ்சென் றது ராமனுதிராகுஸஸம்வாரஞ்செய்து உலகத்தவர்களை இனிதுவாழச்செ ய்தற்பொருட் டாதலால், ‘வையம்உய்யும்வண்ணம் சுரத்திற்சென்ற’ என் றார். சுரம் - கடுங்காடு. (“மாதிரங்கன், மின்னுருவின் விண்டேர் திரிந்து வெ ணிப்பட்டுக், சுன்னிறைந்து நீத்த சுழையுடைந்து கால்சுழன்று, பின்னுந் திரைவயிற்றுப் பேயே திரிந்துலவாக், கொன்னவிஹம் வெங்கானம்” என அதன்கொளிமையைத் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தார்.) சீதையை எடுத்துச்சென்று இராவணன் அநீய வையம்உய்யத்தற்குப் பெருமான் பிராட்டி யுடன்வனஞ்சென்றதே மூல மாதலால், ‘வையமுய்யும்வண்ணம் வைதேகி யுடன் சுரத்திற் சென்ற’ எனலாயிற்று.

எம்பெருமானால் நியமிக்கப்பட்ட யோகந்தத்திரை யெனப்படும் மாயை, நந்தசோபருடைய சோகுலத்திலே யிருந்த வசதேவபத்தினியான ரோகினியின் வயிற்றி லிருந்த வாயுருபமான ஆறுமாதத்துக்கர்ப்பத் தைக் கலைத்தவிட்டு வசதேவருடைய மற்றொருபத்தினியான தேவகியின் வயிற்றி லிருந்த ஆதிசேஷராமசமான கர்ப்பத்தைக் கொண்டுபோய் அந்த ரோகினி யின்வயிற்றிற் சேர்த்திட்டு, இங்ஙனம் வசதேவபத்தினிகளுள் தேவகி யின் கர்ப்பத்தில் (ஏழாவதாகருவாக) ஆறுமாசமும், ரோகினியின் கர்ப்ப த்தில் மற்றொரு ஆறுமாசமும் இருந்து பிறந்தவன் பலராம நென்பது, பின் னிரண்டடியில் அறியத்தக்கது. இவன் திருமாலின் எட்டாம்அவதாரம்; இவ னிடத்து, ஆதிசேஷனது அம்சமும் கலந்திருந்தது. தேவகியின் எட்டாவது கர்ப்பத்தில் அவதரிப்பவனும் திருமாலின் ஒன்பதாம் அவதாரமுமான கண் ணனுக்கு முன்பு இவன் பிறந்தசூனல் அவனுக்குத் தமையனாயினன். தசாவ தாரங்களுள் ஏழாவதான சசரதாராமாவதாரத்தோடு எட்டாவதானபலரா மாவதாரத்தையுந் சேர்த்து அருமைபாராட்டினர், இப்பாசுரத்தில்; இரண் டாம் அடித்தஅவதாரங்க ளாதலால், ‘வையம்உய்யும்வண்ணம்’ என்றதை மத் திமதிபமாக, ‘உறைந்தபின்னை’, ‘வந்துற்றது’ என்பவற்றோடு கூட்டலாம்; துஷ்டஅசுரர்கன்பலரும் கெட்டஅரசர்கள் பலரும் ஒருங்கே கூடி, வசிப்ப தனனுண்டான பூயிபாரத்தை நிலிருத்திசெய்து உலகத்தவரை வாழ்வித்தற் பொருட்டு அப்பூநிசேவியின் பிரார்த்தனைப்படி தேவர்கள் வேண்டியதனா ல் திருமால் வசதேவருமாராய்ப் பலராமகிருஷ்ணர்களாகத் திருவவதரித்தன னென உணர்க. இப்படி கருப்பம் ஒருத்தியிற்றைவிட்டு மற்றொருத்தி வயிற்றிற்கு மாறுவது உலகத்தில் எங்கும் என்றும் காணாததோர் அதிவிசித் திர மாதலால், அதற்குக்காரணமான பகவானுடைய அம்புதசக்தியை ‘எம்மாயம்’ என்று கொண்டாடினர். மாயை - அகடித கூடநா ஸாமரீத்யம், செயற்கரியனசெய்யுந்திறம், அது பிறர்கூறுதற்கரிய தென்ற கருத்தால், நீயே உரைத்தரு ளென்றார்.

வைதேஸ்ரீ என்ற வடசொல்,விகாரப்பட்டது. உடம்பில்லாமற்போகக் கடவதென்று வசிட்டமுனிவரார் சபிக்கப்பட்டு விதேகஞ்சிய நிமியரசனது மரபில் வளர்ந்தவனென்று பொருள்படும்; தத்திதார்தநாமம். சொல்-தொகுத்தல். உதரம்-வடசொல். திங்கள்-சந்திரன்; அமாவாசைக்கு அமாவாசை ஒரு மாச மெனக்கொண்டு சந்திரசம்பந்தத்தாற் காலத்தைவரையறுக்குஞ் சாந்திரமானரீதிபற்றி, 'திங்கள்' என்று மாதத்திற்குப் பெயர்வழங்கலாயிற்று: 'மதி' என்பதும் இது; இலக்கணை. பின்னை, ஐ - சாரியை. (சஎ)

ச.அ. கதிப்பட்டபொன்னியரங்கேச ராடுகருந்திரைநீர்
நதிப்பட்டபாடுநவின் றிடலாகு நலங்கெழுநூர்
நதிப்பட்டநெட்டலத்தாலேயிழுத்திட நூற்றுவர்தம்
பதிப்பட்டகண்கலக்கந்தெரியாது பகருதற்கே.

(இ - ள்.) கதி பட்ட பொன்னி அங்க நகர் - விரைந்தோடுதல் பொருந்திய காவேரிநதியாற் சூழப்பட்ட திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமான், ஆடு - (பலராமாயதாரத்தில்) நீராடுகின்ற, கரு திரைநீர் நதி - கருமையான அலைகளையுடைய நீரையுடைய யமுனையாறு, பட்ட பாடு - (அவர் கலப்பைக்கொண்டு இழுத்திட்டதனால்) அடைந்த வருத்தம், நவின் றிடல் ஆகும் - (ஒருவாறு) சொல்லுதல்கூடும்; நலம் கெழு - நன்மை மிக்க, கூர் நுதி பட்ட - கூர்மையான நுனிபொருந்திய, நெடு அலத்தாலே - நீண்ட கலப்பையாலே, இழுத்திட - (அப்பலராமர்) இழுத்திட்டதனால், நூற்று வர்தம் பதி - துரியோதனது தனுராகிய ஸஸ்திகாபுரி, பட்ட - அடைந்த, கண்கலக்கம் - துன்பமோ என்றால், பகருதற்கு - தீர்வதற்கு, தெரியாது -; (எ - று.)

ஒருகாலத்தில், பலராமர், பக்கத்தில் ஓடுகின்ற யமுநாநதியை நோக்கி, 'ஓ யமுனா! நீ இங்கே வா, நான் நீராடவேண்டும்' என்று அருளிச் செய்ய, அவ்யமுனை அவர் மதுபானமத்ததினால் இப்படிச் சொல்லுகின்றா ரென்று அவர்வார்த்தையை அவ்மதித்து அங்கே வரவில்லையாக, அதுகண்டு அவர் வெகுண்டு தமது ஆயுதமான கலப்பையைக் கையிலெடுத்து அதன் நுனியாலே அந்நதியை இழுக்க, அந்நதி தான்போகும்வழியைவிட்டு அவ ரெழுந்தருளியிருக்கும்வனத்தில் வந்து பெருகிய தன்னியும், தன்னுடைய சரீரத்தோடு அவர்க்கெதிரில்வந்து பயத்தினாலே மிகவும் நடுங்கிவிசேஷமாக வேண்டிக்கொள்ள, பின்பு அந்நதியை கூர்ந்து அதில்நீராடின டென்பதும்; அஸ்திபைட்டணத்திலே துரியோதனன் தன்மகளான இலக்கணைக்குச் சுயம்வரங்கோடிக்க, அக்கன்னிகையை ஸ்ரீகிருஷ்ணனது மஹிஷிகளு ளொருத்தியாகிய ஜாம்பவதியின் குமாான ஸாம்பனைப்பவன் பலராத் காரத்தால் தூக்கிக்கொண்டுபோக, துரியோதனது தியர் எதிர்த்த யுத்தஞ் செய்து அவனைப் பிடித்தாக் காவலிலிட்டுவைக்க, அச்செய்திகேட்ட பலராமர், தான் அவனை விடுவித்துவருவதாய்ச் சொல்லிப் புறப்பட்டு அஸ்திபுரத்திற்குஎழுந்தருளி 'நம்முடைய ஸாம்பனை விடவேண்டும்' என்று அருளிச்செய்து, அக்கௌரவர்களையும் 'துஷ்டகாரியஞ்செய்த அவனை நாங்கள் விடமாட்டோம்' என்று ஒரேகட்டுப்பாடுடையவர்களால் இகழ்ந்துபேச, பலராமர் கரையில்லாதகோபங்கொண்டு எழுந்திருந்து, 'குருகுலத்தார் வாசஞ்செய்துகொண்டிருக்கின்ற இந்நகரத்தைக்கங்கையிற் கவிழ்த்துவிட்டு, பூமியிற் கௌரவப்பூண்டில்லாமற்செய்தவிடுவோம்' என்று சொல்லி, தமது கலப்பையை மதிலின்மேலுள்ள நாஞ்சிலென்னுமுறுப்பில் மாட்டி இழுக்க, அதனால் அப்பட்டணமுழுவதும் அசைந்தசாயவே, அதுகண்டகௌரவ ரெல்லாரும் மனக்கலங்கிச் சாம்பனை இலக்கணையோடும் பலகிறப்புக்க ளோடும் கொண்டுவந்து சமர்ப்பித்து வணக்கி வேண்ட, இராமபிரான் அவ்வளவோடு கலப்பையை வாங்கியருளினரென்பதும், இந்நிகழ்ந்தகதைகள்.

இதனால் இப்பொழுதும் அஸ்தினுபுரி தென்புறம்புயர்ந்து வடபுறம் தாழ்ந்து அப்பக்கத்திலுள்ள கங்கையினுள்ளே விழுவதுபோலவிருக்கின்ற தென்பதை, “புரவல வின்னுழம்பொன்னஞ்சுட்டெயில், திருநகர் தென்ற லைச்சேனலோங்குரு. விரிதரைக்கங்கையில்வீழ்தல்போன்று மற்று, ஒரு குழையவன்வலியுணர்த்துகின்றதால்” என்ற ஸ்ரீபாகவதத்தால் உணர்க. (பலராமனுக்குக் கலப்பையும் உலக்கையும் முக்கியஆயுதங்கள்.) அதனால், அவ னுக்கு ஹலாயுதன், ஹல், முஸல் என்ற பெயர்கள் வழங்கும். நலம் - சிற ப்பு, தல்கடிக் கிரகருமாம். நலங்கெழு-அலத்திற்கு அடைமொழி. ‘நலங் கெழுக்கூர் நுதிபட்டநெட்டலத்தாலெயிழுத்திட’ என்றதை மத்திமதீபமாக, ‘நதிபட்ட’ என்றதனோடுங் கூட்டுக. யமுநாநதியின் ஜலம் கருநீறமுடைய தாதலால், ‘சுருந்திரைநீர்நதி’ எனப்பட்டது.

கதி, நதி, ஹலம் - வடசொற்கள். நெடுமை + அலம் = நெட்டலம்; பண் புப்பெயர், நுபேயத்தன் ஒற்று இரட்டியது. தூற்றுவர்-தூறுபேர்; இங்கே, தூரியோதனூதியர்ச்சுத் தொகைக்குறிப்பு. துன்பம் உண்டானபோது கண் கலங்குதலால், துன்பத்திற்கு ‘கண்கலக்கம்’ என்று ஒருபெயர் வழங்கும்; காரியவாகுபெயர். துன்பத்திற்கு ‘அலக்கண்’ என்று ஒருபெயரிருத்தல், இங்குநீனைக்கத்தக்கது. பகருதற்குத்தெரியாத-சொல்லமுடியாதென்றபடி. யமுநாநதிப்பட்டபாட்டினும் அஸ்தினுபுரிப்பட்டபாடு பெரி தென்பது கருத்து. இங்ஙனம் பலராமனது பேராற்றலே யுணர்த்தினர். (சஅ)

[இதுமுதல் இருபத்தைந்து கவிகள் - ஸ்ரீகிருஷ்ணவதார வைபவம்.]

சக. பண்டுவிழுங்கியபாருந்திசையும் பனிக்கடலுஞ்

சண்டநெடுங்கிரித்தானமெல்லாஞ் சண்பகாடவிமேன்

மண்டுபெரும்புனல்சூழ்நக்சேர்தம்வாய்மலருட்

கண்டுமருவினன் சீர்நந்தகோபர்தங்காதலியே.

(இ - ள்.) சண்பகம் அடவிமேல்-சண்பகமர்ச்சோலையின்மேல், மண்டு- மிக்குப்பாய்கின்ற, பெரும் புனல்-பெரியகாவேரிநீரில், சூழ் - சூழப்பட்ட, அரங்கம் - திருவாரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஈசர்தம் - பெருமானாகிய கண்ணபிரானது, வாய் மலருள் - செவ்வாம்பல்மலர்போன்ற திருவாயினுள்ளே, - பண்டுவிழுங்கிய-முன்னே [கற்பாந்தகாலத்தில்] உட்கொண்ட, பாரும் - பூமியையும். திசையும் - திக்குக்களையும், பனி கடலும் - குளிரந்த கடலையும், சண்டம் நெடுங் கிரி தானம்-மிகவும் பெரிய மலைகளினிடங்களையும், எல்லாம் - (அவற்றிலுள்ள) எல்லாப்பொருள்களையும், நந்தகோபர்தம் காத்தி-நந்தகோபரது மனைவியான யசோதைப்பிராட்டி, கண்டு - பார்த்து, சீர் மருவினன் - சிறந்தமகிழ்ச்சியை யடைந்தான்; (எ - று.)

நந்தகோபர்-இடையர்களையும் பசுக்களையுங்காப்பவர்: நந்தர்-இடையர்; கோ-பசு. இவர், சண்ணனை வளர்த்த தந்தையார். வசுதேவனும் தேவகியும் கம்ஸனோச்சிதையில்லிருத்தப்பட்டு வடமதுரையில் தலைபூண்டிருக்கையில், திருமால் தேவகியினிடம் எட்டாவதுகருப்பத்திற் கண்ணனாய் அவதரிக்க, அக் குழந்தையைக் கம்சன் கொல்லக்கூடும் என்ற அச்சத்தால், தாய்தந்தையர் அத் தெய்வக்குழுவியின் அருமதிபெற்று அந்தச்சிசுவை அதுபிறந்தநொத்திரியிலேயே சிருவாய்ப்பாடியிலுள்ள இடையர்க்கெல்லாந்தலைவரான நந்தகோபரது திருமாளிகையிலே இரகசியமாகக் கொண்டிசேர்த்துவிட்டு, அங்கு அப்பொழுது அவர்மனைவியான யசோதைக்கு மாயையின் அம்சமாய்ப்பிறந்திருந்ததொரு பெண்குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டுவந்தவிட, அதுமுதற் கம்சனோக்கொல்லுகிறவரையிற் கண்ணபிரான் அக்கொருவத்திலேயே நந்தகோபருமாராய் யசோதைவளர்க்க வளர்த்தருளினன். அங்ஙனம் வளர்கையில் ஒருநாள், கண்ணன் குழந்தையாகிய தன்னை நீராட்டிம்

சகலசைக்கொடுத்துத் தன்வாயைத்திறந்து தன்வைபவத்தைக்காட்டியருள, அவன் அந்தப்பிள்ளையின்வாயினுள்ளே ஸகலலோகங்களையுங் கண்டனனென்க. “கையுங்காலுமிநிரித்துக் கடாரநீர், பையவாட்டிப் பசஞ்சிறுமஞ்சளா, லையநாவழித்தானாக் கங்காந்திட, வையமேழுங்கண்டான் பிள்ளைவாயுளே,” “வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லார், ஆயர்புத்திரனல்ல நருந்தெய்வம், பாயசீருடைப் பண்புடைப்பாலகன், மாயனென்று மகிழ்ந்தனர் மாதரே” என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

சண்டம், கிரி, ஸ்தூநம், சம்பகாடவீ, நந்தகோபர் - வடசொற்கள். வாய் மலர் - முன்பிள்ளைத் தொக்க உவமத்தொகை. மலர் - செந்தாமரை மலருமாம்; “மண்டிணிஞாலமும் வானமு முட்பட, அண்டமுண்டிமிழ்த் தோரம்போருகமே” என்பர் திருவரங்கக்கலம்பகத்தில். சீர் நந்தகோபர் என்று எடுத்து, ஸ்தூந்தகோபர் என்றுஉரைத்து, ‘மருவினன்’ என்பதற்கு - (மகிழ்ந்து அக்குழந்தையை) அணைத்துக்கொண்டான் என்றலும் ஒன்று. காதலி - அன்புக்குஉரியவன்; இ - பெயர்விருதி. (சக)

நூ. உன்னைக்களவிவரலோடுகட்டிவைத்துன்னுடைய வன்னைக்கொருத்தியறிவித்தபோ தலையாழிமங்கை தன்னைப்புணர்ந்தருடாரங்கா வவடன்மருங்கிற் பின்னைக்கொடுசென்றபிள்ளை மற்றுரென்றுபேசுகவே.

(இ - ள்.) அலை ஆழி மங்கைதன்னை - அலைகளையுடைய திருப்பாற் கடலில் தோன்றிய திருமகனே. புணர்ந்தருள் - சேர்ந்தருள்கின்ற, தார் அரங்கா - மாலையையுடைய திருவரங்கனே! களவில் - (சீ தயிர்நெய்பால் வெண்ணெய்) திருடியதற்காக, ஒருத்தி - ஓர்இடைச்சி, உன்னை உரலோடு கட்டிவைத்து - உன்னை உரலுடன் சேர்த்துக்கட்டிவைத்து, உன்னுடைய அன்னைக்கு அறிவித்த போது - உனது தாயான யசோதைக்கு (அச்செய்தியை)த் தெரிவிக்கச்சென்றபொழுது, அவன் - அவ்விடைச்சி, தன் மருங்கில் - தன்னிடையில், கொடு சென்ற - கொண்டிபோன, பிள்ளை - குழந்தை, பின்னை ஆர் என்று பேசுக - வேறுயாரென்று சொல்வேனாக? (எ - று.)—ரீயே யாயினாய் என்றதாம்.

கண்ணன் இளம்பிராயத்தில் இடையர்வீடுதோறுஞ்சென்று வெண்ணெய் பால் தயிர் நெய் முதலியவற்றைக் களவாடியுண்டுவர, அதனை ஒரு நாள் பதிலிருந்து பார்த்த ஒரு கோபஸ்தரீ கிருஷ்ணனைத் தன்முட்டில் உரலுடன் சேர்த்துக்கட்டிவைத்துவிட்டு, அச்செய்தியை யசோதையினிடஞ் சொல்லி அவளைக்கொண்டு கண்ணனைத் தண்டிக்கவேண்டு மென்றுசுருதித் தன்பிள்ளையை இடுப்பிலெடுத்துக்கொண்டு யசோதையினிடம்வந்து கண்ணன்செய்தியைச்சொல்லிமுறையிட, அச்சமயத்திற் கண்ணபிரான் மாயையால் அவளது இடுப்பிலுள்ளபிள்ளை தானாகவும் அவள்வீட்டிற் கட்டுண்ட பிள்ளை அவன் மகனாகவு மாய்விட, அதுகண்டு அவன் நாணக்கொண்டுசென்றன னென்பது, இங்குக் குறித்தது.

களவில் - திருடியபொழுது. அன்னை - வளர்க்குந்தாய். ‘அலை ஆழி மங்கைதன்னைப் புணர்ந்தருள்’ என்றதற்கு - இரட்டுறமொழிதலென்னும் உத்தியால், அலைகளையுடைய கடல் சூழ்ந்த பூமிதேவியைச் சேர்ந்தருள்கின்ற என்றபொருளுக் கொள்ளலாம்; “பூமடந்தையும்நிலமடந்தையுந்தேவியர்” ஆதலால்: “பங்கயமின்னொடு பார்மகள் தேவி” என்பர் மேல் ௭௮ - ஆம் பாசுரத்திலும். பேசுக - வியங்கோள்முற்று; இங்கே தன்மையொருமைக்கு வந்தது; ரீ சொல்லாயாக என முன்னிலையொருமையுமாம். (கூ)

அ நு ப ந்த ம்.

திருவரங்கத்துமலை.

ச.—‘என்ற மெண்ணெயும் போல் நீங் சா தலகத்துயிர்க்குயிராகி’—
 “எண்ணுமெண்ணெயுரியைய மந்தெப்பொருளகத்தும், நண்ணுநாரணன்”
 என்ற பாகவதத்தையும் காண்க. ‘ஒங்காரமா யதனுட்பொருளாய் நின்ற
 வொண்சுடர்’— “எப்பொழுதும் தியானஞ்செய்துகொண் டிருக்கின்ற
 யோகிகள், தங்களுடைய பாபபுண்யரூபமான கர்மங்கள் நசித்தவுடனே,
 எத்தச்சொரூபத்தைப் பிரணவப்பொருளாகக் காண்கின்றார்களே,” “உன்
 னுடைய ஆராதரூபமான யாகங்களும், வஷ்ட்காராதிகளும், சகலவேத
 மூலமான பிரணவமும் நீயே” என்றது விஷ்ணுபுராணம்.

க0.—படைப்புக்குள்ளான பிரமன் முதலிய ஜீவகோடிகளெல்லாம்
 காலவசப்பட்டனவே யென்பதும், காலவசப்படாதவன் எம்பெருமான் ஒரு
 வனே யென்பதும் விளங்க, இதுகூறினார். கற்பங்கழிவதனால், எம்பெரு
 மானது ஆயுள் கழிவதில்லையென்க. ‘ஒருமூச்சு’ என்றதும் உபசாரவழக்கே.
 “கருடவாகனனுக் குலப்பிலாப்பிரமர் கழியும்நாள் கணத்துக்கும்பற்று,”
 “கமலரெண்ணிலர்க ளமர்ந்திடும் பதத்தைக் கழிந்திடங்காலத்தைக் கடக்
 கும், விமலன்” என்ற மகாபாகவதமும், “ஒரிருபரார்த்தக் கழியுமேல் மலர்
 வீட்டுறதைரு நான்முக னுலக்கும், எர்கெழுபரார்த்தமிரண்டு வெண்டரங்க
 மெடுத்தெறி தடங்குடன்முகட்டிற், கார்முகில்கமலக்காடுபூத்திறங்குகாட்சி
 பே’ “தெண்வளர் தளவத், தாரவன்நனைக் கோரிமையென வுரைப்பர் சாற்று
 மவ்வுறையுபசாரம்” என்ற ஸ்ரீபாகவதமும், காணத்தக்கன.

கஅ.—னகரத்திற்கும், நகரத்திற்கும், வரிவடிவில் வேறுபாடிருப்பினும்
 ஒலிவடிவில் மிக்கவேறுபாடில்லாமையால், அவை, விரவி, எதுகையில்
 அமைக்கப்பட்டன.

இவை, சென்னைத் திருவல்லிக்கேணி தெளிசிக்கப்பெருமான்கோவில்
வீதி எ.அ - ஆவது கிருகத்தில் (சென்னை ராயபேட்டை வெஸ்லி காலேஜ்
தமிழ்ப்பிரதமபண்டிதர்) சே. கிருஷ்ணமாசாரியரிடத்திற் கிடைக்கும்.

கம்பராமாயணம்.

	ரூ.	அ.
ஆரணியகாண்டம் முழுவதும் உரையுடன்	௩	௦
பாலகாண்டம் கையடைப்படலவுரை	௦	௨
ஷை மிதிவைக்காட்சிப்படலம், குலமுறைகளைத்துபடலம் உரையுடன்	௦	௧௨
ஷை எதிர்கொள்படலம் முதல் காண்டமுடிவுவரையில் உரையுடன்	௧	௬
அயோத்தியகாண்டம் முதல் நான்குபடலம் உரையுடன்	௨	௦
சுந்தரகாண்டம் முதலிரண்டிபடலம் உரையுடன்	௧	௮
ஷை உருக்காட்டுபடலம், குளாமணிப்படலம் உரையுடன்	௧	௦
ஷை இறுதிநான்குபடலம் உரையுடன்	௧	௪
யுத்தகாண்டம் இரணியன்வதைப்படலம் உரையுடன்	௦	௮
ஷை நாசபாசப்படலம் உரையுடன்	௧	௮
ஷை மீட்சிப்படலம் உரையுடன்	௧	௮
உத்தரகாண்டம் இராவணன்பிறப்புப்படலம், வரையெடுத்தபடலம் இவற்றின் உரை	௦	௬

வில்லிபுத்தூரார் பாரதம்.

அருச்சுனன்தீர்த்தயாத்திரைச்சுருக்கம் உரையுடன்	௦	௬
காண்டவதகனச்சுருக்கம் உரையுடன்	௦	௮
இராயகுபச்சுருக்கம் உரையுடன்	௧	௦
குதுபோர்ச்சுருக்கம் உரையுடன்	௧	௪
கிராமீட்சிச்சுருக்கம் உரையுடன்	௦	௧௨
வீட்டுமபருவம் உரையுடன்	௧	௦
பதினான்கு பதினைந்து பதினரும் போர்ச்சுருக்கங்கள் உரையுடன்	௧	௦
பதினெட்டாம் போர்ச்சுருக்கம் உரையுடன்	௧	௦

பாகவதம்.

முதலிரண்டிகத்தம் உரையுடன்	௧	௦
----------------------------------	---	---

கந்தபுராணம்.

திருவிளையாட்டுப்படலம் உரையுடன்	௦	௮
தகரேறுபடலம் முதல் படையெழுபடலம்வரை உரையுடன்	௦	௮
தாரகன்வதைப்படலம் உரையுடன்	௦	௧௨
வழிகடைப்படலம் முதல் திருச்செந்திப்படலம்வரை உரையுடன்	௦	௮
மார்க்கண்டேயப்படலம் உரையுடன்	௧	௦
வீரத்தகிரிப்படலம் முதல் ஐந்துபடலங்கள் உரையுடன்	௦	௮
இத்திரன்கரந்துறைபடலம், காவிரிநீங்குபடலம், இத்திரனருச் சனைப்படலம் உரையுடன்	௦	௧௨

பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் அஷ்டப்பிரபந்தம்.

திருவரங்கத்தந்தாதி உரையுடன்	௦	௧௦
திருவரங்கக்கலம்பகம் உரையுடன்	௦	௮
திருவரங்கத்துமாலை முற்பாதி உரையுடன்	௦	௬
திருவேங்கடமாலை உரையுடன்	௦	௮
திருவேங்கடத்தந்தாதி உரையுடன்	௦	௧௦
அழகரந்தாதி உரையுடன்	௦	௧௦

தருபரம்பராப்பாவம் தருபரம்பராவிரணத்துடன்	...	உ	0
சடகோபரந்தாதி உரையுடன்...	...	0	௧0
அழகர்கலம்பகம் உரையுடன் (இரண்டாம்பதிப்பு)	...	0	௮
மதுரைக்கலம்பகம் உரையுடன் (இரண்டாம்பதிப்பு)	...	0	௮
நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவருந்தம் விரிவுரையுடன்	...	0	௧௨
முதுமொழிக்காஞ்சி உரைகளுடன்	...	0	௮
ஆழ்வார்கள்கரித்திரம் (இரண்டாம்பதிப்பு)	...	0	௪
பட்டர்வைபவம்	...	0	௮
அபயப்பரதாநல்லாரம்	...	0	௮
தண்டியலங்காரம் பொதுவணியியல் விசேடவுரையுடன்	...	0	௪
ஷை பொருளணியியல் விசேடவுரையுடன்	...	0	௮
சீலப்பதிகாரம் காகொண்காளை உரைகளுடன்	...	0	௮
துளாமணி முதல்நான்குசருக்கத்துக்குத் தெளிவான உரை	...	0	௧0
ஹை அரவியற்சருக்கத்தில் ௧௫௫ - செய்யுளுக்கும் தெளிவான உரை	...	0	௬
துருவசரித்திரம்	...	0	௨
வச்சரசநாயர் வரலாறு	...	0	௧
பன்னூற்றிரட்டு கல்வியதிகாரம் உரையுடன்	...	0	௮
இராமாயண வெண்பா வனம்புகுகாண்டம் உரையுடன்	...	0	௮
ஹை போர்புகரிகாண்டம் உரையுடன்	...	0	௮
ஷை முடிபுனைகாண்டம் உரையுடன்	...	0	௮
மணவாளமாமுனிநூற்றந்தாதியும், நூற்றெட்டுத்திருப்பகியகவலும்	...	0	௨

மாறன்கோவை	...	0	௬
திருவேங்கடவுலா	...	0	௩
ஆண்டாள் பிள்ளைத்தமிழ்	...	0	௩
ஆண்டாள் சந்திரகலாமாலே	...	0	௧
அழகர் கிள்ளைவிதூது	...	0	௧

திருக்குறளிலும், நாலடியாரிலும், பாரதவெண்பாவிலும் சிற்சில பகுதி உரையுடன் கிடைக்கும்.

நன்னூற்காண்டிகை	...	௧	0
நான்காவது ஐந்தாவது பாரம் ரீடர்	...	0	௬
ஷை உரை	...	0	௪
மெட்ரிக்யுலேஷன் தமிழ்ப்பாடபுத்தகவுரை	...	0	௧0
யப்-ஏ, தமிழ்ப்பாடபுத்தகம் உரையுடன்	...	...	...
பி-ஏ, தமிழ்ப்பாடபுத்தகம் உரையுடன்	...	...	...

கம்பராமாயண வசனம். புதியபதிப்பு. 100-வித்திரப்படம்

களுடன் ஏழுகாண்டமும்.	...	௪	0
ஹை உயர்ந்த கடிதத்தில் அச்சிட்டது	...	௬	0
தேவாரம் திருவாசகம் முதலிய பன்னிருதிருமுறைத்திரட்டு	...	0	௮
நீதிநூற்கொத்து	...	0	௬
சிற்றம்பலநாடிகள் சாத்திரக்கொத்து	...	0	௩

